

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 189

16 TRANG 20 TỈ

TUẦN LỄ TỪ 12-11

ĐẾN 19-11-1971

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

Đầu bếp : MINH VÕ

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

— ÔNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C94+

ĐIỀU LO SỢ ĐÃ XẢY RA

Cách đây hai tuần, ngay sau trận bão Hester, Con Ong là tờ báo đầu tiên đã báo động: phải làm thế nào để việc cứu trợ nạn nhân bão lụt cho hữu hiệu, để tài vật cứu trợ có thể tới tận tay nạn nhân.

Sở dĩ Con Ong sớm lo sợ như vậy, vì kinh nghiệm cứu trợ trong quá khứ cho biết: ở cái đất nước khốn nạn này, rất nhiều đũa cọtấm địakhôn nạn hơn con chó, gặp cái gì cũng ăn, ăn tiền, ăn gạo, ăn tòn, ăn quần áo rách, ăn cả đến khô của những nạn nhân khốn khổ. Cho nên, cứ mỗi "mùa cứu trợ", trong khi hàng triệu người khốn nạn, thì có một bọn lại giàu thêm

nhờ dớp đồ cứu trợ. Những bọn này đã ăn quen lắm, và ăn từ hàng bao nhiêu năm nay, mà chẳng sao. Bằng chứng là từ trước đến nay đã có con hạm cứu trợ nào bị điếu ra tòa lãnh án đâu? Chúng ăn tài như vậy, vì bọn ăn đồ cứu trợ đâu phải thứ tép riu, toàn thứ lớn cả, thì bỏ ai dám động đến.

Hậu quả của tình trạng, ăn đồ cứu trợ, là người hào tâm cho nhiều, mà nạn nhân chẳng được bao nhiêu. Người cho dính dính những của cải mồ hôi nước mắt của mình tới được tay các đồng bào đau khổ, nhưng sự thật chỉ nuôi béo bọn cá mập. Còn nạn nhân phải mang ơn nhiều

mà nhận chẳng bao nhiêu. Hậu quả trên rất nguy hại, một phần khiến cho các nạn nhân tủi nhục, căm phẫn, vì đã bị bóc lột ngay cả trong lúc khốn cùng nhất. Phần khác, khiến những người hào tâm hết cả hàng hái trong việc cứu trợ. Ai cũng biết "máu chảy ruột mềm", cũng muốn đóng góp để xoa dịu phần nào nỗi khổ đau của đồng loại, nhưng chẳng biết số tiền đóng góp có tới được tay nạn nhân không? Cứ nhìn số vàng của các báo hàng ngày thì biết, khác hẳn với các lần cứu trợ trước, lần này số tiền quyên góp rất ít ỏi.

2 tuần trước đã thực sự xảy ra. Tại Huế, nhờ công của bọn nhà báo, và chỉ có bọn nhà báo nên Cảnh sát địa phương mới dám bắt, một vụ chứa hàng chục triệu đồ cứu trợ ăn cấp đã bị phanh phui giữa thành phố Huế, mà chủ chứa là vợ Chủ tịch Hội Đồng Tỉnh, thông đồng với nhân viên Cảnh sát và một tu sĩ.

Con Ong hoan hô đề nghị của các bạn linh què, là phải bán bỏ những kẻ ăn đồ cứu trợ để làm gương, và để lấy lại tin tưởng của cả nạn nhân bão lụt lẫn các nhà hảo tâm.

Điều mà Con Ong lo sợ... Chánh quyền không dám thẳng tay là hèn C.O

VỠ MỘNG

Tin tưởng, ý lại vào viện trợ Mèo. Trong thời gian qua, nhà nước đã đóng vai trò giải cứu con nhà giàu ăn tiêu quá độ, đã trang điểm, sắm sửa chẳng thiếu thứ gì. Nguyên những cơ cấu được mệnh danh dân chủ cũng đã chiếm một phần lớn ngân sách quốc gia. Nào Thượng viện, Hạ viện, Tối cao Pháp viện, rồi Giám sát viên, rồi các Hội đồng Đô, Tỉnh và Thị xã. Mỗi bầu bán nên những cơ cấu này là lại mất lần ngân sách quốc gia bị thâm thủng. Như trong mấy kỳ bầu bán vừa qua, số chi đã lên tới hàng tỉ bạc để kết quả đạt tới một nền dân chủ mà sự "tiến bộ" đã hẳn hạnh được so sánh với "15 năm dân chủ đầu tiên của Hoa kỳ"!

Thật ra, tất cả những hình thức dân chủ nói trên, đối với một quốc gia chiến tranh và nghèo nàn như Annamta, chỉ được coi như những thứ xa xỉ phẩm, cốt để trang điểm cho chế độ mà thôi. Chúng chẳng làm đẹp gì cho lý tưởng dân chủ, cũng chẳng bảo vệ được gì cho quyền lợi của đồng bào và tổ quốc. Ý thức dân chủ nằm trong quyết tâm, thiện chí của người lãnh đạo chứ không phải chỉ qua những hình thức xa xỉ, tốn kém ấy.

Thế nhưng, những hình thức ấy vẫn được bày ra cho hách, cho nó giống như người ta. Cho nó có vẻ đàng hoàng! Tôn kém thì đã có dân chúng chịu, đã có viện trợ Mèo! Có gái con nhà giàu chẳng bao giờ nghĩ tới ngày mai đến tối cả.

Ngoài những cơ cấu dân chủ tốn kém nói trên, còn phải kể tới 1 đoàn quân không lồ với trên 1 triệu người mà ngân sách quốc gia phải nuôi ăn, phải đài thọ, tất nhiên với ngân khoản viện trợ Mèo. Đây quả là một phí phạm đáng kể, một gánh quá nặng cho quốc gia. Bình hàng là nhờ tinh thần căm thù không cốt ở số đông. Nhưng những người lãnh đạo xứ này đã nghĩ ngược lại, tức là bình cần đồng chí không cần giới. Chính vì thế mà, với một triệu quân, ta vẫn chưa giết được tên CS cuối cùng như lòng mong muốn của TT

Năm nào ngân sách quốc gia cũng phải dành tới 1/4 cho sinh mạng Quốc phòng. Đó là chưa kể hàng lo gánh nặng khác như cảnh sát, nhân dân tự vệ, cán bộ xây dựng nông thôn. Đường như các nhà lãnh đạo Annamta đã lấy làm hành động khi nhét được thật nhiều người vào lính, khi biến Tổng Nha CSQG thành hẳn một bộ Tư lệnh CSQG. Càng đông lính thì càng được nhiều tiền viện trợ. Càng đông cảnh sát càng bảo vệ được chế độ, càng áp đảo được đối lập! Có lẽ các nhà lãnh đạo đã nghĩ thế.

Nhưng các nhân tài lãnh đạo xứ này lại quên không nghĩ tới việc Mèo nó cúp viện trợ, nó không bao tiền cho cô gái ăn xài của nhà nữa. Bây giờ, lấy tiền đâu trả lương cho quân đội, cho cảnh sát, nhân dân tự vệ và cho những cơ cấu dân chủ đông đảo kia?

Đến nước này mà đường như các nhà lãnh đạo ở đây vẫn chưa chịu tỉnh mộng, vẫn còn chờ đợi, tin tưởng vào những lời hứa hẹn vượt đui của thằng bạn xỏ lá. Thấy vì phải ban hành một chính sách khắc khổ, phải có những kế hoạch hữu hiệu để cứu vãn tình thế, để tự lực tự cường thì nhà nước chỉ biết nghe chờ Mèo nó phục hồi viện trợ! Nhưng nếu Mèo nó không chịu phục hồi thì biết làm sao đây?

CĂN ĐẬP ĐEP ĐÀU BỌN ĂN CẤP

Báo chí tuần qua đều loan tin về vụ khám phá cả chục triệu phẩm vật cứu trợ bị cất giấu tại nhà một tên dân cư tại Huế. Người vợ tên này bị bắt giữ nhưng nhờ chồng vận động, chạy chọt nên lại được trả tự do ngay.

Trong khi đó, một bản tin khác cho biết, các phát viên báo chí VN và ngoại quốc đã phát giác một tổ chức đánh cắp tặng phẩm cứu trợ qui mô với 40 kiện quần áo cũ trị giá gần 1 triệu đồng tại căn nhà ở đường Lê Lợi, Huế. Đây là số quần áo của cơ quan Caritas, một cơ quan Công giáo Quốc tế, vừa từ Saigon gửi ra Huế và Quảng trị để phân phát cho ngót 20 ngàn nạn nhân bão lụt tại đây. Vụ này vì có liên hệ với nhiều tai to mất lớn nên đã có những màn cảnh sát không dám lép biên bán, những màn hồi lý và đe dọa báo chí để mong êm nhẹ đi. Nhưng các nhà báo có lương tâm đã quyết đem vụ trên ra ánh sáng.

Theo dư luận, trong vụ phát giác nói trên, chính 1 linh mục tại Huế đã tham gia tổ chức ăn cắp và chính linh mục này đã cho xe chở đi bán số tặng phẩm cứu trợ với giá 500.000đ. Ngoài ra, đồng bào địa phương còn cho biết, tại căn nhà nói trên, từ nhiều năm nay, là nơi chuyên buôn hàng lậu, gồm những thực phẩm viện trợ Mỹ được chuyển từ kho chứa thực phẩm dự trữ của tòa Hành chánh Thừa thiên ngay trước mặt căn nhà này và một nhân viên phụ trách cứu trợ tại Thừa thiên cùng một vài Quận trưởng hàng tháng nhận thực phẩm cứu trợ đã bán lại cho một người tên Q. bằng chi phiếu.

Mặt khác, theo sự ghi nhận của các phóng viên báo chí thì một quận trưởng Thừa thiên, trong mấy ngày qua, đã bán 1000 tấm tôn loại h' t mề cho các thương gia buôn đồ sắt tại An Cựu với giá 2.000 đ 1 tấm và số tiền lên tới 2 triệu đồng. Đây cũng là vật liệu cứu trợ đồng bào bão lụt.

Với những sự kiện điển hình nêu trên, mọi người đều thấy, bọn ăn cắp sơ đi hoành hành được là nhờ sự diệp tay, đồng lõa hoặc chính là thủ phạm của một số những tên to đầu, có quyền thế tại địa phương. Chúng đã hứa với nhau, bênh vực nhau để chia chác những đồ ăn cấp được và đây mới chỉ là một số trong hàng ngàn vụ ăn cắp khác.

Thật là nhục nhã, bị thâm khi chính những kẻ ăn cắp lại là những tên dân cư, những cha cố, những viên chức nhà nước! Dân có bầu ra để chúng nó đi ăn cắp như vậy đâu! Chứa có dạy chúng nó đi ăn cắp như vậy đâu! Thế nhưng chúng đã lợi dụng lòng tin của dân chúng, của Chúa, lợi dụng quyền thế để đi cướp cơm của những người nghèo khổ!

An cư ở của những người bình thường đã là một trọng tội, huống chi chúng lại đi ăn cướp của những nạn nhân đang đau khổ, đói khát, chờ đợi từng miếng cơm, manh áo của đồng bào ruột thịt. Thật chưa có hành động nào lại dã man tàn ác, vô nhân đạo hơn thế.

Nhưng trách nhiệm vẫn là nhà cầm quyền. Nếu nhà nước không có biện pháp trừng trị đích đáng bọn ăn cướp nói trên nếu vẫn còn tình trạng phủ bệnh phủ, huyện bệnh huyện như cũ thì từ nay sẽ chẳng còn ai muốn tham gia công cuộc cứu trợ làm gì khi những tặng phẩm cứu trợ không đến tay nạn nhân mà lại chui vào túi b. n gian tham khôn kiếp. Tất cả chính nghĩa của cuộc cứu trợ có thể vì thế mà bị mất hết.

Và cuối cùng, chỉ có những nạn nhân đang đau khổ, đói khát kia là thiệt thòi mà thôi. Khốn nạn quá!

□ NHẬT VẠN

KHI NHỮNG THẮNG LÔNG LÁ RÚT

Thế là trên nửa triệu quân lông lá tạp chúng sau 4 năm thời Vixi đã ò ạt cuốn gói giã từ chiến trường VN trở về cố quốc, sự rút lui có trật tự của họ tuy rằng có gây ồn ào và ảnh hưởng chút đỉnh tới đời sống của một số người chuyên nhờ vào các dịch vụ Đồi tra trở thành giàu sang phú quý, bỗng chốc bị đốt cháy giấc mộng vàng son một cách tức tưởi. Trong số này, lực lượng For rent «lá da», các em bán Bar, mấy chú ma cô dẫn mối, bán thuốc chơi lâu và dụng cụ mần tinh là chịu thiệt hại hơn hết thảy.

Không thiệt hại sao được, mỗi ngày các em có đủ sức chịu đựng For rent đến 10 cối, mỗi cối giá 1 xin, vị chỉ khơi khơi ngồi mát các em cũng vô được 1 vạn chẵn, đó là chưa kể những thắng GI phong tình, 1 quên si tình sẵn sàng ca đo cả tivi, tủ lạnh, quạt máy, dầu thơm cho các em ăn xài vung vít, nếu là sự thế các em cho nó mượn «lá da» dài hạn cỡ tam cá nguyệt, lục cá nguyệt hoặc 9 tháng 10 ngày v.v... Riêng mấy em Saigon Tea thì cũng không kém, chiều chiều bằng mùi nước hoa Ang tí một thơm phước ông ợ bước ra đường vẫy taxi với dáng điệu ngông nghênh chẳng coi ai ra cái mẹ gì, với bộ đồ kiểu cò hồ hang, đôi núi huê đàng, trụ trung nghề các em là chọc tức con lợn lòng của mấy chú GI phải gặt gù vùng đây, dĩ nhiên, các em chỉ uống toàn nước trà, nhưng khi tính tiền lại trị giá thành rượu, khi hơi men đã nhập, các chú nổi hứng đi những đường xào nấu, hóp nắn từ trên xuống dưới để giải trí đúng treo cái nghĩa Saigon Tea, công việc giản dị có thể mà mỗi đêm các em vô được 5, 7 xin để như trở bàn tay, đời sống vật chất, do đó ngày càng đi lên.

THẤY KHÓ TRƯỚC MẮT RỒI CÁC EM ƠI!

Thế rồi, thời gian trôi qua, bây giờ thành phố cứ thưa dần những bóng dáng to con, lông lá, cửa Bar ế ẩm, các em nời vều mồm đầu lão với dáng điệu thiếu não rách trong thấy, tại những trung tâm «lá da» for rent như Nguyễn Văn Thoại, Trương Minh Ký, Võ Tấn, Khánh Hội v.v... thì từ chủ tới thợ đều nhìn nhau thở dài thườn thượt, vì tới ngày chẳng có ma mồm nào đến thăm hỏi, các em bắt đầu rét và quay sang vẫy chào niềm nở khách bán xứ, 3 bốp cũng gặt mà 5 bốp cũng ư để gọi là giải quyết cơn kinh tế khủng hoảng. Khôn nỗi khách rồi hóa lại chề dài lắc đầu quay quay, không phải họ chề các em xí mà là sợ lây bệnh teo bu dзі, bệnh phong tình tiêm la, chí, rận v.v..., khiếp bỏ mẹ, thành ra, thế cho nên các em lấy làm một sự tức giận, xỉ và người cùng quê hương là đồ bạc bẽo, xài không vô.

Bên cạnh những hình ảnh kể trên, quân Mèo rút đi, để lại đây không biết bao nhiêu trẻ con lai hiện bộ xà H.I chưa thống kê được con số chính xác, chỉ biết rằng trong số 18 ngàn cô nhi đang nuôi dưỡng. Bộ này mới có hồ sơ 400 em hai dòng máu và còn cho biết số lượng 200 ngàn trẻ lai là do óc tưởng tượng của vài người Mèo có ẩn ý gì đó mà thôi. Tuy nhiên, thiết nghĩ, dù sao thì nhà nước cũng nên làm một phát kiểm kê xem sao, không lẽ hơn nửa triệu lông lá ăn rằm năm rề với hàng trăm ngàn đên bà con gái Annamta ngót 5 năm trường, mà lại sản xuất được có gần 400 mống tí nhau? Hay tổ chức bí mật nào đó, đã xuất cảng hết số trẻ lai rồi. Nếu dzậy thì nhà nước phê lâm thay!

Ngoài ra, làn sóng cuốn gói khỏi Annamta của mấy chú còn làm cho nhiều ông bà chủ cao ốc, Build ng buồn tới 7 phút, vì lẽ rồi đây họ chẳng biết mần răng với những tòa nhà chọc trời như rừc, phá đi không dựng mà đờ vậy thì phải nộp thuế đủ cho ông nhà nước, còn bán thì chắc chắn chẳng có ma nào mua.

Tong tương lai, mọi thứ hàng hóa thực phẩm từ bỏ sau mừng đến trái cà pháo mằm tằm, nhất nhất đều tăng vọt theo tài kinh tế của Tổng Ngạc, tuy hi có nhà cửa là rề mặt, nhất là «lá da» thì ở xuống giá một cách thế thảm cộc chịu được. Anh em Quân - Công yên chí lờn.

ĐỀ CHƠI ĐỀ HỌC

Tuần này, vì chuyện tiền bạc bẽ bối nên Ban Tổ Chức chưa có thì giờ nghĩ đến việc cải tổ thành phần Đố chơi. Bởi vậy mà 4 toán tuần trước vẫn còn được ngồi lại thêm một tuần nữa. Xin nhắc lại đó là các Toán:

- Toán Cuối.
- Toán Cò Mồi.
- Toán Zippo.
- Toán Rét.

SAO ẸM RU BÀ RÙ VẬY ?

HỎI: Theo đúng sách vở, thì nội các của Quan Thừa tướng phải đẹp tiệm đúng ngày Đức Dzua làm lễ dâng quang mới phải. Tại sao mười mấy ngày trôi qua rồi mà vẫn cứ ẹm ru bà rù vậy cả ?

TOÁN CUỘI: À à, như vậy thì đâu có được? Vì hiến chằm phân chằm rồi. Nhưng nếu biết điều chia bớt cho tụi này mấy ghế thì không sao, tụi này sẽ có cách giải thích cho mà xem.

TOÁN CÒ MỒI: Đúng rồi ẹm ru bà rù là bậy lắm. Phải chống thật hăng mới được. Có ai chống thì chống lẹ lẹ lên cho tụi này

nhờ. May ra còn được dịp đi hòa giải để còn bắt một vài ghế chó! Biết đâu cái ghế Thừa tướng lại chẳng về tay cô mồi ?

TOÁN ZIPPO: Đức Dzua còn bán tiếp các khách quý sang bàn chuyện chi tiền, thì giờ đâu mà lo ba cái vụ thay đổi xấp xếp lại tay chân bệ hạ. Chuyện trong nhà muốn xong lúc nào lại chả được, cần chi phát nón nóng ?

TOÁN RÉT: Không sao, không sao đâu. Đức Dzua cứ lờ tịt cái vụ nội các cũ, nội các mới đi cũng được, không ai thắc mắc gì đâu! Nếu cần cứ việc đề đến Tết công bố cho nó tiện, không có gì trở ngại hết trơn!

BAN GIÁM KHẢO: Toán Zippo thật là thiếu hiểu bụng dạ của Đức Dzua: 5 điểm! Phạt 2 toán Cò Mồi và Rét mỗi toán 2 điểm rưỡi, về cái tội trả lời lạc đề, chỉ lo chuyện cá nhân.

MÈO TIẾP TỤC LÌ XÌ ?

HỎI: Lão Le qua đây có hứa là sẽ tiếp tục lì xì cho Annamta đến năm 72. Có chắc vậy chăng?

TOÁN CUỘI: Lão Le với tụi này cùng sống ở một trường ra, nên còn lạ gì nhau. Tin lão ta đề đề thóc giống ra mà ăn há ?

TOÁN CÒ MỒI: Đừng nên đa nghi quá, có hại. Lỡ các đàn anh giận, không chịu lì xì nữa là tụi mình đi thăm Bà Cả Đợi sao? Cứ tin như vậy đi!

TOÁN ZIPPO: Lão ấy nói khôn thấy bà. Từ nay đến năm 1972 chỉ còn có 1 tháng rưỡi nữa chứ

có lâu la gì? Nhưng mà thôi, 1 tháng rưỡi cũng đủ thì giờ để bắt vài cái áp phe ngon lành rồi!

TOÁN RÉT: Ối chao, cái gương Đài Loan thấy mà ghê! Lão ta nói thì mình đành để bụng, chứ ở đời này xét ra chẳng có cái chó gì chắc hết!

BAN GIÁM KHẢO: Hai toán Cò Mồi và Zippo có những nhiệm xét rất khôn ngoan: mỗi toán 2 điểm rưỡi! Trái lại, hai toán Cuối và Rét đa nghi quá, mỗi Toán bị phạt trừ 2 điểm rưỡi!

DƯ TIỀN SAO LẠI KHỔ ?

HỎI: Sự Tổng Ngốc khoe nhà Nước còn dư tiền xài tết này cho nhập cảng hàng hóa thả dáo, vậy mà tại sao dư luận cứ xôn xáo là đồng bạc sắp phá giá, dân khổ đến nơi rồi ?

TOÁN CUỘI: Ai không hiểu chữ tụi này thì lạ gì Tổng Ngốc? là người Nhà Nước thì cứ việc nói thả dáo, có ai đánh thuế đầu mà sợ ?

TOÁN CÒ MỒI: Đôi khi cũng phải hừ cho dân đến hoảng lên, là chơi trò xô lá điều gì mỗi lần anh hai Chỉ muốn dọa cúp viện trợ đấy mà!

TOÁN ZIPPO: Tổng Ngốc nói thế là đúng đấy, các đàn anh Mèo vẫn chỉ tiền đầu đầu mà, dân mình sao mà dại thế không biết, ai đồn gì cũng tin ngay được, lạ thật!

TOÁN RÉT: Thôi thôi, nói ra lại bị khéP vào tội phá hoại an ninh trật tự quốc gia thì khôn! Chẳng thả chịu đối rạch còn hơn đi tù!

BAN GIÁM KHẢO: Toán Zippo rất vững lập trường Nhà Nước: 5 điểm. Toán Rét bị phạt thêm 2 điểm về cái cauya môn trả lời lạc đề.

ĐIÀ NGỤC MÔN

TIỀN SƯ BỌN ẪN CƯỚP

Số báo trước, trong mục "Đền giới soi xét", C.O có đăng bức thư thống thiết của một nữ độc giả, bà Huỳnh thị Hương, kêu cứu về trường hợp bị một tên cá mập ngoại kiều cướp nhà.

Nguyên vào năm 1954 bà Hương có một căn nhà tồi tàn ở một khu bùn lầy nước đọng. Sau đó, nhờ dành dụm và tốn bao công sức, bà Hương đã sửa sang lại thành một căn nhà khang trang, sạch sẽ. Nhưng bỗng nhiên không biết từ đâu phot ra một tên cá ri cay là Mahamas Bibi tới đòi căn nhà bà Hương đang ở, rồi kiện bà ra tòa.

Ông tòa theo thói quen chẳng cần biết nếp tẻ ra sao liền ngã về phe tên cá ri và ra lệnh trục xuất bà Hương bằng bản án ngày 4-10-68, vụ số 418/67. Vì bị xử ức, bà Hương đã đầu đơn lên TCPV xin đền giới soi xét. Đơn nộp từ ngày 1-8-69 tức là cách đây đã hơn 1 niên, nhưng không hiểu các đảng Tối cao bận rộn công chuyện gì mà tới nay vẫn chưa thêm cứu xét cho nạn nhân, một người đàn bà đau khổ, có 3 con trai đang phục vụ Quân đội Anam Cộng hòa.

Bà Hương tìm đến Con Ong, nhưng bọn Con O g cũng thuộc loại thấp cổ bé miệng, chẳng giúp

được gì ngoài việc đăng bức thư của bà để mong tiếng thanh thẫu được tới "Cửu trùng" hoặc lay động được mỗi từ tâm của các đảng Tối cao rất khả kính.

Thật ra, trường hợp như bà Hương không phải là hiếm. Có thể nói người phải thuê nhà, thuê đất ở xứ này đều là nạn nhân của bọn chủ đất cá mập. Mà bọn này phần lớn lại là những tên ngoại quốc, những tên như Mahamas Bibi Bobô nói trên hoặc những tên như Abbadoula, Huibonhoa, hoặc A li A lô con mẹ gì đó.

Thật là khổ nạn cho dân tộc này. Đất nước của mình, sông núi của mình nhưng mình lại không được làm chủ mà phải ở cõ đi thuê, đi mượn lại của những tên ngoại quốc khổ nạn. Bọn này đúng là những tên ẫn cướp. Không biết từ thuở nào, bằng cách gì mà bọn chúng có nhiều đất đến thế? Ở bất cứ chỗ nào chúng cũng nhận là đất của chúng. Đất ở những vùng cao nguyên màu mỡ thì thuộc quyền những thằng Tây thực dân. Đất ở các thành phố, thị xã thì thuộc quyền những thằng Chà đã hoặc Ba Tàu. Đến một nửa đất của thủ đô Saigon được coi như của tên Ba Tàu Hủi cướp nhà. Tiền sư cha chúng nó, đất nước gì của chúng nó ở đây mà chúng nó nhận vợ như vậy!

Thủ đoạn của những thằng ẫn cướp nói trên là khi nào đất còn bỏ hoang, đầy sinh lầy, nước đọng thì chẳng thấy mặt mũi chúng nó đâu. Nhưng hễ khi đồng bào ta tới đở đất, dựng nền và tốn bao mồ hôi, nước mắt để tạo dựng nên những căn nhà khang trang thì lập tức chúng nó tới đòi tiền, đòi đất rồi thừa kiện tùm lùm.

Khổ nạn hơn nữa là mấy ông quyền thế thay vì bênh vực đồng bào nghèo khổ thì lại luôn luôn bênh vực và ngã về phe bọn ẫn cướp, cứ coi như đất nước này là của bọn chúng. Công lý chẳng bao giờ biết thương những kẻ nghèo cả.

Bọn C.O cũng từng là nạn nhân của bọn chủ đất ẫn cướp đó nên không thể chấp nhận cho chúng tiếp tục hành hạ đồng bào ta. Bất đầu từ số tới, Con Ong sẽ mở chiến dịch đánh bọn chủ đất ngoại quốc, bọn làm giàu bằng mồ hôi và xương máu của dân nghèo. Độc giả của C.O, những người đang bị bọn chủ đất ngoại quốc đe dọa, đòi đuổi đất, đuổi nhà, có quyền dùng tờ báo này để tố cáo tất cả những tội toan cùng tội ác của chúng.

C.O lớn lên và sống với đa số dân nghèo nên sẽ cùng dân nghèo tranh đấu đến cùng với bọn chủ đất ẫn cướp. Chủ trương của C.O là "Đất ta, ta làm chủ". Không một tên ngoại quốc nào có quyền đòi đất, chiếm đất của những người Việt. Tiền sư cha chúng nó!

Tuy nhiên C.O cũng cần làm một phát bốc thơm nhà nước về quyết định ngưng mọi ẫn lệnh đuổi nhà, đuổi đất trong lúc này. Nhưng hay hơn cả, nhà nước nên cấm đuổi nhà, đuổi đất vĩnh viễn. Nhà nước nên nghĩ đến quyền lợi của đồng bào nghèo khổ hơn là quyền lợi của bọn tư bản ngoại quốc.

THƠ MỜI HỢP MẶT

(Liên khóa 1, 2, 3 trường Võ Bị Bắc Việt)

Đề xúc tiến thành lập Hội Ái Hữu Liên khóa 1, 2, 3 trường Võ bị Bắc Việt.

Thân ái mời các bạn trong các Liên khóa liên lạc trước ngày 28-11-71 tại số 209B (lầu 1) đường Phạm hồng Thái Gia định (gần ngã tư Dãy Hiền) trong giờ làm việc.

Quý bạn ở xa hãy liên lạc bằng thư với bạn Khải.

NGUYỄN ĐỨC KHÔI
và VĂN KHA (khóa 3VBV)

MÌ HAI CUA XANH

Đủ các sinh tố • Vừa rẻ vừa ngon

• Vệ sinh bảo đảm • máy móc tối tân

• Để lâu không hư

V.N. Liên Hiệp Thực Phẩm Cty Sản Xuất

Tổng đại lý: hãng KHÁNH PHONG

17, NGUYỄN VĂN THẠCH CHOLON — ĐT: 37.624

Hàm Thu Đại học

NHẬN: Ghi danh... nộp đơn thi
Lò bài học đầy đủ

— Có hướng dẫn học tập và giải đề thi

ĐẠI HỌC không bắt buộc sinh viên tới trường.

Xin liên lạc **TRUNG TAM HÀM THU**

Đại Chúng

66-B Công Lý Saigon ĐT 91.134

trận điệp báo cuối cùng để chấm dứt chiến tranh Đ.D.

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

NHÀ NƯỚC SẼ BAN HÀNH kế hoạch khắc khổ thật lực

- Dân chúng sẽ chỉ ăn cơm một bữa, đi xe thô mộc — Liên bà con gái chỉ được mặc mi ni díp, liền ông mặc quần soọc và áo thun...
- Kế hoạch khắc khổ sẽ không áp dụng cho các viên chức nhà nước.

SAIGON.— Theo một nguồn tin rất xác thực mà C.O. vô được, nhà nước đang chuẩn bị kế hoạch khắc khổ thật lực để đối phó với hiểm họa Mèo nó cúp viện trợ ngang xương hiện tại.

Theo kế hoạch trên, nhà nước sẽ ra lệnh cho dân chúng từ nay sẽ chỉ được ăn mỗi ngày một bữa cơm chính thức mà thôi. Bữa thứ hai chỉ được ăn cơm tay cầm hoặc ăn cháo. Biện pháp này nhằm tiết kiệm gạo, cho nhà nước, theo đúng như chính sách tiết kiệm của nước bạn Đại Hàn hiện nay.

Ngoài ra, để hà tiện vải, theo lệnh nhà nước tất cả liền bà con gái, từ trẻ tới già chỉ được mặc mi ni díp để đi làm hoặc đi chơi, tuyệt đối cấm mặc quần chùng áo dài. Còn liền ông thì chỉ mặc quần soọc và áo thun, vừa đỡ tốn vải lại vừa mát mẻ,

DÂN BIỂU NHÀ HÁT TÂY QUYẾT ĐỊNH KHÔNG LÃNH LƯƠNG

SAIGON.— Một nguồn tin đồn mi chính thức từ Hạ viện phớt ra cho biết, để tham gia kế hoạch khắc khổ và thực hiện lời hứa với cử tri, các dân biểu trong một phiên họp đã quyết định không lãnh lương 134.000 mỗi tháng, nếu cần họ chỉ lãnh 40000 tương trưng mà thôi.

Quyết định trên bị một số Dân Biểu phản đối nhưng cuối cùng đã được đa số chấp thuận bằng cách đứng lên.

Nếu tin trên có thực thì từ nay C.O. sẽ cất lực bốc thơm quý vị dân biểu, sẽ coi quý vị như những vị nhân của thế giới vì quý vị đã can đảm hy sinh số lương to tồ mẹ như vậy để cứu cho tình trạng kinh tế bị thảm hiện tại.

Nếu quý vị dân biểu lại chịu khó hy sinh một phát nữa là từ chối những chuyến xuất ngoại để buôn lậu và du hí thì CO sẽ đưa quý vị lên đầu mà đi. Số đi C.O. tỏ thiện chí như thế là vì quyền lợi của đồng bào, vì tương lai của Tổ Quốc vậy.

khỏe mạnh.

Về phương tiện di chuyển, để đỡ tốn xăng, nhà nước sẽ thành lập một công ty chuyên chở công cộng bằng xe thô mộc và bắt buộc dân chúng phải sử dụng. Những xe này được ông Reagan đóng dùm theo đúng mẫu chiếc xe của Tổng Thống thân tặng mới đây. Công dân nào muốn dùng xe hai bánh cũng được nhưng phải là xe đạp, còn xe gắn máy như Honda, Suzuki, Vespa, Lambretta thì bắt buộc phải chờ thêm 2 người nữa mới được di chuyển Cảnh sát sẽ được lệnh phạt thật nặng những kẻ chạy xe 1 mình.

Mặt khác, nhà nước sẽ còn khuyến khích dân chúng nên ăn chay để có thể tiết kiệm được một số lớn gà, vịt, heo, bò để xuất cảng. Sự ăn chay như vậy, theo nhà nước, sẽ giúp cho lòng người thanh tịnh, hiền lành, không nghĩ tới chuyện chống đối láng nháng gì nữa.

Tuy nhiên, kế hoạch khắc khổ nói trên chỉ cần áp dụng

đối với dân chúng mà thôi. Còn nhà nước, vì thể diện Quốc Gia, sẽ vươn tự do ăn uống đầy đủ sử dụng công xa và ăn mặc cho thật hách. Điều này còn để nói lên một sự phân biệt rõ ràng: Giai cấp quý tộc nhà nước và giai cấp bản cùng thứ dân.

Thêm một vì sao mọc

SÈ GÛNH (TB) : Theo nguồn tin có nặng phần bảo đảm, vùng trời sao của cường quốc Annamta lại sắp thêm 1 ngôi sao mới: Đó là Đại tá Cầm chánh võ phòng của Quốc vương Giao chi. Đồng thời vụ lên ga lông này còn kèm theo cả vụ lên chức nữa. Chuẩn tướng Cầm sẽ đảm nhiệm luôn chức Ngự Tiền Văn Phòng, thay thế Hoàng đức Nhã được cử đi Tây để nhận lãnh vai trò giám sát Hòa Hội Ba là đang còn trống rỗng kể từ khi ông Phó râu khăn gói về vườn.

Kép Niên Trưởng Bất Lương nhận định:

vấn đề tiền nong quan trọng lắm, phải biểu quyết « cái ào » toàn bộ com lê cà vạt, kéo Xếp la !

SÈ GÛNH (Tin Độc). — Theo nguồn tin toa-lét viện Hạ bộ vừa cho hay, trong ngày qua kép lão thành Ng. bất Lương nguyên chủ tịch và hiện là đương kim niên trưởng của viện này, đã đấu khẩu 1 trận vô cùng kịch liệt mí li kép đối lập Hồ ngọc Nhuận. Nguyên nhân chỉ vì vấn đề ngân sách nhà nước 1972.

Số là, theo tinh thần Hiến pháp chín nút, thì ngày 30-11 tới thảo ngân sách 1972 sẽ phải được viện Hạ bộ thông qua để chuyển sang viện Thượng bộ. Nhưng năm nay vì trở ngại tác xạ, nên chắc chắn viện Hạ Bộ không thể nào thực thi được điều Hiến định cứng nhắc đó. Bởi vậy kép đối lập Hồ ngọc Nhuận đã lên tiếng phản nản và báo động với các bạn đồng

viện là cần phải tăng xương kéo mai một đám xây ra một màn biểu quyết cái ào toàn bộ ngân sách theo y khuôn bản dự thảo của Phủ đầu rồng sáng tác lắm.

Di nhiên lời báo động kể trên của kép Nhuận đã làm phiên lòng cụ viên trưởng Bất Lương không ít. Nên cụ đã phát pháo phản công lại đưa nghịch thân bằng những lời lẽ dễ sợ nhất. Đặc biệt trong phần bào chữa cho sự chậm trễ vì kỹ thuật của viện nhà, cụ Bất Lương đã tuyên bố 1 câu sáng ngời: « Ví thử cần biểu quyết cái ào toàn bộ dự thảo ngân sách nhà nước đi nữa, thì đã chết ai? Còn hơn là để nhà nước kẹt, không có tiền tiêu, thì lỡ Tổng Thống la sao? ! »

Lại 1 trận chiến điệp báo kiểu Mậu Thân sẽ xảy ra quanh nguồn tin MTGP «được» công nhận như một chính đảng?

SAIGON (TB) 11/11 : Tuần vừa qua và trong tuần này được kể là có nhiều tin gây chấn động mạnh nhất trong dân chúng miền Nam cũng như miền Bắc. Sau chuyện kinh tế, Mỹ cúp viện trợ đến 1 tin đang được phổ biến ngầm trong dân là kỳ này MTGP sẽ «được» hoạt động khơi khơi như 1 chính đảng tại miền Nam.

Tin trên được loan truyền nhưng vẫn bị coi là loại tin Gà tin Việt và không được phổ biến công khai vì đã đụng tới 1 trong 4 KHÔNG của Tổng Thống nhà mình. Bọn Con Ong thì chẳng sợ chuyện này xảy ra mặc dù có thể xảy ra lắm. Không sợ là phải vì sức mấy mà mấy quan VC dám hoạt động khơi khơi và điều làm chúng sợ nhất là chánh quyền ta sập bầy.

Sức mấy Mạ: trận giải phóng dám về để chết

Chúng ta có lý khi không ngán MTGP hoạt động công khai, vì chắc chắn Trung Cộng và Bắc Việt đời đời không thể nào quên được vụ các đồng chí của họ đang sống ở rừng núi lại tìm đường về chết ở thành phố theo kiểu Tết Mậu Thân.

Chúng ta lại có lý hơn khi phỏng đoán về một cuộc chiến tranh gián điệp cuối cùng kiểu Mậu Thân sẽ xảy ra khi MTGP bùng súng để hoạt động như một chính đảng. Hiện nay các đồng chí «Giải Phóng» có súng còn chưa ăn ai hưởng hồ quang súng đi để hoạt động theo kiểu chánh đảng thì làm gì được ai? Người ta còn nhớ vụ Mậu Thân, theo 1 tạp chí ngoại quốc thì Cộng sản Miền Nam đã hy sinh 810 tổng số đặc công nội thành được huấn luyện từ 3 đến 5 năm và những tiểu đoàn chính qui mới di chuyển vào Nam trong 6 tháng bị nướng 85 phần trăm.

Quả thực vụ Mậu Thân là một trận chiến nảy lửa giữa gián điệp hàng hai hàng ba. Trận Mậu Thân đã tố cáo sự yếu kém tới mức thảm hại của hệ thống tình báo quốc nội của Bắc Việt và đường giây tình báo quốc ngoại của Trung Cộng. Do đó, phía BV và TC chẳng biết người Mỹ muốn làm gì và miền Nam có thể làm được gì và họ chỉ kiểm chứng

được là người Mỹ đã lừa họ và hệ thống điệp báo của BV đã gài trong chính quyền miền Nam chỉ là loại gà chết.

Trận điệp báo cuối cùng để chấm dứt chiến tranh Đông Dương

Bây giờ khi nghe tin MT GP sẽ được thừa nhận như một chính đảng thì bọn CO chẳng rét một chút nào. Bọn CO đang tưởng tượng ra một trận chiến điệp báo cuối cùng sẽ xảy ra tại Miền Nam để kết thúc cuộc chiến tranh Đông Dương.

Bây giờ thì quả thật khó biết ai là CS, phải chờ khi nào CS về thành và họ vô ngược xưng là CS khoảng 3 tháng, sau đó quân dân miền Nam xuống tay cũng kịp chán.

Người ta đang nói rằng, Trung Cộng đã nói nhỏ với Mỹ là họ quyết xúi đàn em BV chịu nhận cho MTGP là chánh đảng. Bắc Việt thì vốn hiếu chiến nên không muốn hòa, do đó phải cho CS hoạt động công khai để miền Nam sửa trị thì BV mới ngoan ngoãn dưới người anh cả Vô sản đã chót ngoại tình với tên nhà giàu Mỹ. Chờ xem màn kịch sẽ được trình diễn.

CHÂN LÀM CHÍNH TRỊ PHỤ TẢ PHỒ RÀU ĐI BÁN BÁNH MÌ

SAIGON.— Một người bạn của C.O. vừa ở Mèo về, cho biết, sau khi chấm dứt nhiệm vụ phụ tá cho ông Phó Râu, nhà chính khứa về vườn Đàng đức Khôi bèn nghĩ ngay tới 1 sự đổi nghề.

Sau khi thăm dò kỹ lưỡng những ngọn gió mới, ông Khôi quyết định bỏ hẳn nghề chính trị chính em để xoay qua nghề mở tiệm làm bánh mì tại Hoa thịnh Đồn, làm theo kiểu bánh mì Việt Nam

Với một nửa triệu lính Mỹ, sau khi ở VN về, đã tỏ ra chế bánh mì Mèo và rất thích ăn bánh mì VN. Bởi vậy nhà cựu phụ tá có nhiều hy vọng thành công trong khi hành nghề bán bánh mì hơn là nghề làm chính trị. Hơn nữa, một nhà chính trị thời đại đã huyền ông Khôi này «muốn làm chính trị thành công thì phải biết nặn bánh mì trước đã».

Có lẽ ông Khôi đã bám vào lời khuyên đó để xoay nghề mới.

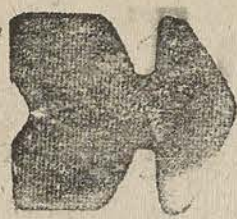
TIN GIỜ CHÓT :

Lãnh tụ Đảng Cấp Tiến đã bị ám sát chết tại chỗ

SAIGON.— Lúc 12 giờ 15 phút trưa hôm qua 10-11-71, quân khủng bố đã đặt chất nổ vào xe hơi của Giáo Sư Nguyễn Văn Bông, lãnh tụ đảng Cấp Tiến, người có nhiều hy vọng làm Thủ

Tướng nay mai khiến ông Bông chết liền tại chỗ.

Tai nạn xảy ra cuối đường Trần quốc Toàn, gần Học Viện QGHC là nơi Giáo sư Bông đang làm Viện Trưởng.

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gãy tai trâu
Đạn đầu bắn xé grom đầu chém ruồi
VĂN-QUÂN hạ thủ

NHỮNG ĐỀ NGHỊ XÂY DỰNG

Chuyện Mèo bắt thình lình cúp của ta tới 549 triệu đơn vị trợ làm mọi người bán xúc xích lên, nghĩ ngay tới một tương lai đen như mõn chó có thể ập tới. Trong lúc đó dường như chỉ có các đảo kép dân biểu là vẫn bình chân như vại, chẳng tỏ ra lo lắng con mẹ gì cả. Dù sao, các anh chị này cũng đã có 134.000 mỗi tháng nên việc Mèo cúp viện trợ không phải là điều đáng quan tâm.

Thế nhưng, việc đời sẽ không giản dị như vậy. Dân chúng sẽ không thể chịu hy sinh, chịu đói, chịu è cổ đóng thuế cho một số người ăn chơi phê phỡn. Trong tình thế hiện tại, một số những cơ cấu được mệnh danh dân chủ chỉ là những hình thức xa xỉ, có thể đẹp đẽ bề ngoài cho quốc gia những ánh nắng vô tích sự.

Tổng Ngọc vừa báo động: ta chỉ còn tiền sống trong 6 tháng nữa thôi. Vậy, sau 6 tháng đó, ta phải làm gì để khỏi chết đói? Tổng Ngọc can đảm trả lời rằng "câu hỏi đó tại chưa hề bao giờ đặt ra". Nhưng không hiểu bây giờ thì câu hỏi đó đã được Tổng Ngọc đặt ra chưa? Hay vẫn còn chưa đặt ra?

Bon C.O tuy mang tiếng là những tên nham nhữ nhưng cũng đã đặt ra câu hỏi đó từ khuya và nghĩ được nhiều cách "cứu nguy dân tộc". Một trong những cách đó là giải tán bệng cái đám người vô tích sự ở nhà hát tây kia đi. Nếu cần, chỉ giữ lại đám bê lão ở Thượng viện là đủ rồi vì dù sao, đám người này cũng khá hơn các đảo kép ở nhà hát tây chút chớ. Giải tán đám người ở nhà hát tây là ta đã tiết kiệm cho ngân sách quốc gia mỗi năm hàng tỉ bạc, trong đó có tiền lương, tiền nhân viên văn phòng, xe cộ, điện thoại và cả tiền xuất ngoại du hí, buôn lậu nữa. Ngoài ra, còn tránh được những tai tiếng mà đám đảo kép này sẽ gây ra làm bẩn tai mọi người và tổn giầy mực chực đen của báo chí.

Với một quốc gia nhỏ bé và chiến tranh như Annamta, lẽ ra chỉ cần quốc hội 1 viện cũng đã quá đủ để trang điểm cho chế độ. Theo nguyên tắc chỉ những quốc gia có nhiều tiểu bang hoặc có những giai cấp biệt lập trong xã hội mới cần có lưỡng viện. Như Hoa Kỳ có Thượng và Hạ viện vì nước này có tới những 50 tiểu bang nên cần có các nghị sĩ đại diện cho tiểu bang của mình. Còn Anh quốc có lưỡng viện, vì theo truyền thống quốc gia, cần có đại diện của hai giai cấp trong xã hội Anh, là giai cấp quý tộc và giai cấp thứ dân. Chính vì thế mà trước kia còn có tên gọi Viện Quý tộc và Viện Thứ dân.

Còn Annamta có tiểu bang nào đâu, cũng có anh quý tộc nào đâu, thế mà cũng bày đặt viện trên, viện dưới cứ loạn cả lên. Sự bày đặt này cốt để cho nó giống y khuôn với nước đàn anh Hoa Kỳ, người ta có cái gì, mình cũng phải có cái đó, cho nó hách, cho nó có vẻ trường giả học làm sang.

Nhưng nay thì không thể còn học làm sang được nữa. Mèo nó đã cúp hết viện trợ. Ta chỉ còn tiền sống trong 6 tháng nữa thôi! Đây chính là hậu quả của chính sách trường giả học làm sang, của căn bệnh lười biếng, chuyên ý lại vào người khác. Như một cô gái được khách bao rồi ăn tiêu quá độ, đến khi khách bỏ chán, nó bỏ đi, mới lo sợ cuồng cuồng, mới thấy mình rách tả tơi. Tuy nhiên, cô gái này có thể tiếp tục sống được nếu biết thay đổi cuộc sống, biết làm ăn lương thiện. Và cần nhất biết bỏ những xa hoa, phù phiếm quá khứ đi, trong đó có món trang sức tốn kém và vô ích là đám người ở nhà hát tây!

ÉP BUỘC BUỒN LẬU

Tuy nhiên, sự giải tán đám đảo kép nhà hát tây mà C.O đề nghị có thể lại va chạm phải hiến pháp. Trong trường hợp này, có một cách hay nhất là vẫn giữ lại viện dưới nhưng thay đổi nhiệm vụ. Thay vì để các đảo kép tới ngủ gà ngủ gật hoặc tán phét mê nhau, hoặc đi buôn lậu để lấy tiền tiêu riêng, thì nay bắt tất cả đều phải đi buôn lậu lấy tiền nộp cho nhà nước.

Sở trước, C.O có đăng tin ông Quan thuế đã nghĩ ra một sáng kiến kiếm tiền cho quốc gia là khoán trắng cho các toán kiểm nã QT, bằng bất cứ cách gì, mỗi ngày phải thu về cho nhà nước 300.000 tiền phạt. Được lệnh, các toán kiểm nã đã thi hành triệt để, tích cực quá sức tưởng tượng và đã đạt được kết quả rất khả quan. Riêng tại Saigon, có khoảng 20 toán kiểm nã, nếu làm tính nhảm, ta thấy ngay một con số vĩ đại. Mỗi tháng, các toán này đã thu về cho nhà nước tối thiểu 180 triệu đồng. Đó là chưa kể hàng trăm toán khác trên toàn quốc.

Vậy, bây giờ cũng nên theo cách đó áp dụng đối với các đảo kép nhà hát tây, nghĩa là thay vì các đảo kép này phải lén lút buôn lậu thì nay cho buôn lậu công khai, nếu cần còn ép buộc buôn lậu nữa, nhưng với điều kiện mỗi ngày phải thu về cho nhà nước nếu không được 3 trăm ngàn như các toán kiểm nã QT thì cũng phải được 30.000 tiền lời do các dịch vụ buôn lậu, với 157 đảo kép, mỗi tháng có thể thu về cho ngân sách quốc gia khoảng 150 triệu.

Nghề buôn lậu đối với các đảo biểu lúc này sẽ trở thành một nghề hợp pháp, một quốc sách. Các đảo kép từ nay có thể tự do xuất ngoại, tự do buôn lậu bất cứ thứ gì, từ lịch cừ trường, xú chiêng xi líp cho tới vàng cục vàng thoi, miễn là đừng để bị bọn cyn quốc tế vồ và phải nộp đủ tiền cho nhà nước. Cụ Nguyễn bất Lương già rồi, được miễn đi buôn, nhưng phải đứng ra thu tiền nộp đủ cho ngân sách quốc gia, đảo kép nào thiếu sẽ bị chế tài bằng cách trừ lương hàng tháng.

Buôn lậu vốn là nghề của các cường và các nãng nên nếu được hợp pháp hóa như vậy, lại được nhà nước nâng đỡ và đr luận không chửi bới, chắc chắn các đảo kép sẽ tham gia đông đảo và tích cực.

Trong khi các ông Quan thuế đua nhau thu tiền phạt và các đảo kép nhà hát Tây đua nhau buôn lậu theo chính sách quốc gia thì chẳng mấy chốc Annam ta sẽ trở thành giàu có, Mèo có cúp viện trợ đến mấy cũng đêch sợ.

VĂN CHUYỆN TREO ẢNH NGƯỜI

Cô Xuyên Tâm, 1 nữ độc giả khá ái của C.O, lại vừa gửi thư tới tòa soạn tiếp tục thắc mắc về chuyện treo ảnh của Người. Cô Tâm, từ lâu, đã nhận được 1 chiếc ảnh của Người nhưng cứ loay hoay mãi, không biết treo ở đâu cho đúng vị trí. Được cô gửi thư tới vấn đề, bạn C.O đã bàn tính mỉa mai và khuyến cáo nên treo ảnh Người ngay ở trước cửa ra vào để tỏ lòng kính trọng và ghi nhớ công ơn của Người. Ảnh Người còn thay thế cho tấm phủ bát quái, có thể ngăn cản được ma quỷ vào nhà quấy phá ta.

Trương như vậy là ổn thỏa, ai ngờ cô Xuyên lại gửi thư tới tòa báo, "nổi giận đùng đùng", trách bạn C.O là xúi cô ăn "kít gà"! Cô không chịu nghe lời khuyên của bạn C.O vì, theo cô, có 4 điều tai hại như sau:

- 1) Các cụ cho rằng treo tấm kính hoặc tấm bùa bát quái gì đó ở ngoài cửa để bọn quỷ dữ vào nhà, thấy bóng nó, nó tưởng lầm nên rút lui có trật tự. Bây giờ, treo ảnh Người, các chú và cả cháu nữa, gián tiếp bảo vệ mặt Người như quý Sa Tăng? Tội chết!
- 2) Ông đi qua, bà đi lại, trông thấy ảnh Người sẽ bêu môi khinh bỉ nhà cháu, sẽ có lời ong tiếng ve cho rằng nhà cháu đón gió, xu thời, sao không treo ảnh Người trước ngày bầu cử, để bây giờ thấy Người được gần rơ phần trăm phiếu bầu, mới mang ảnh của Người ra độc diễn, trò nâng bi lộ bịch. Như thế thì còn gì tinh thần hữu hàng xóm láng giềng?
- 3) Vô tình chúng ta còn gieo tiếng xấu cho nhà nước là hệ thống gia nô được thiết lập từ thượng tầng, hạ tầng cơ sở, cho đến cả dân đen bản cùng nữa!
- 4) Trong một nước dân chủ mà nhà vua có nhiều gia nô quá thì còn gì là giá trị của câu: "Đàn

vi quý, xã tắc thứ chi, Quân vi khinh".

Sau khi nêu 4 lý do để không treo ảnh của Người trước cửa nhà, cô Xuyên Tâm đề nghị:

"Ở đầu xóm cháu cư ngụ, có 1 cây dừa to như cây cổ thụ, cháu thiết nghĩ mang ảnh của Thánh Thượng treo trên ngọn dừa là ổn và còn được thêm 4 điều ích lợi:

— Thần linh thường hay ở những cây to bóng mát. Người ngự trên đỉnh dừa cao với vọi, tượng trưng cho oai linh vững chắc của Người.

— Người được tiếng là hòa mình gần gũi sống với dân khổ rách áo ôm.

— Tránh được lời thị phi mai mỉa: "Hoa kềm gai vươn lên che chở chân Người, Người dang tay che chở "chân gai" phủ Đầu Rồng..."

Một ngày đẹp trời nào đó, Người đi kinh lý qua đây, trông lên thấy dân chúng sùng ái mình biết đâu Người chẳng cảm động mà tặng cho mỗi gia đình trong xóm 1 bao gạo "hột tròn hột dài"?

"Đó là tất cả những gì mà cháu suy nghĩ, mong các chú giúp ý cho cháu thêm một lần nữa là có nên làm như vậy hay không? Hoặc các chú còn lối thoát nào hay hơn thì xin chỉ bảo cháu.

"Một lần nữa cháu xin cảm ơn các chú C.O kính mến của cháu. Thú thật, thấy các chú khen có đủ tư cách để nhập đảng C.O, cháu sung sướng quá! Sung sướng như người học trò đi xem kết quả thi cử, thấy mình được trúng tuyển.

"Cháu không dám làm phiền các chú nhiều thỉnh thoảng cháu xin phép được gửi thư thăm các chú và kể những mẩu chuyện hay ho ở học đường ở thôn xóm cho các chú nghe nhé! Các chú có bằng lòng nhận cháu làm cô cháu nhỏ không?"

LỜI BÀN CỦA CON ONG

Một lần nữa, bạn C.O lại lấy làm "cảm động" khi được đọc lá thư của một nữ độc giả khá ái và thân mến là cô Xuyên Tâm. Riêng tên của cô cũng đủ làm cho bạn Con Ong phải kính nể rồi, huống chi cô còn có óc chăm bích và hài hước hơn cả bạn C.O nữa! Vậy, cô có thừa tư cách để gia nhập đảng C.O. Chủ nhiệm Minh Võ rất mến tài cô và trao cho cô giữ mục này trách nhiệm thăm mời cô gia nhập đảng.

Từ xưa tới nay, bạn C.O rất ít chơi mí con gái nên không hề có nữ đảng viên. Nhưng nay, vì trường hợp đặc biệt, C.O muốn phá lệ kết nạp cô Xuyên Tâm vào đảng. Mong cô Xuyên Tâm đừng từ chối làm mất tình bằng hữu đi. Con Ong là bạn rất cởi mở, chân thành nên không muốn có khách khí với mình.

Vậy, một ngày đẹp trời nào đó, xin mời cô Xuyên Tâm tới tòa soạn tiếp tay với C.O thay vì cô chỉ "gửi thư thăm các chú và kể những mẩu chuyện hay ho ở học đường, ở thôn xóm cho các chú nghe." Bạn C.O, từ lâu, vẫn bị mang tiếng là những tên khô khan, bất mãn với cuộc đời, nhưng nếu được cô Xuyên Tâm cộng tác, hẳn rằng cô sẽ đem lại nguồn tươi mát, yêu đời cho tất cả tòa soạn. Hơn nữa, với tài viết lách, cô có thể còn giúp C.O mỗi ngày một khởi sắc hơn với nghề chim chích thiên hạ. Cô có bằng lòng như vậy không?

Bây giờ, trở lại việc "tìm chỗ an vị cho Người" mà cô Xuyên Tâm vẫn còn thắc mắc. Cô không muốn treo ảnh của Người ngay trước cửa nhà vì sợ ma quỷ chúng tưởng lầm là sa tăng thì sẽ mang tội với Người. Cô lại không muốn bị mang tiếng "nâng bi" Người một cách lộ bịch. Sau đó, cô hỏi bạn C.O có nên treo ảnh Người trên ngọn cây dừa không?

Bạn C.O nghĩ thương cho cô Xuyên Tâm quá, chỉ vì một tấm ảnh của Người mà cô đã thắc mắc, trần trọc không biết bao nhiêu đêm trường để có tìm một chỗ xứng đáng cho Người. Như vậy là cô đã có lòng với Người lắm. Thời thì cô muốn treo ảnh của Người ở đâu cũng được, đã có lòng như cô, treo ở đâu, chắc Người cũng vẫn vui lòng. Duy có điều, cô không nên treo ảnh Người lên ngọn cây dừa vì ngọn dừa là độc quyền của ông Đạo Dừa, rước Người lên đó, cô không sợ bị ông Đạo Dừa mắng cho hay sao, trong trường hợp này, cô còn vô tình tạo nên một sự tranh chấp ngọn dừa giữa hai vĩ nhân của thế giới thì phiền lắm. Rồi sẽ không ai dám uống nước dừa nữa cho mà xem. Nếu muốn tỏ lòng tôn kính Người, tại sao cô Xuyên Tâm không treo ảnh Người lên ngọn đa vì ngọn đa vốn hợp với người hơn là ngọn dừa? Hơn nữa, thờ thần phải thờ ở cây đa sao lại thờ ở cây dừa?

Không hiểu nữ bằng hữu Xuyên Tâm đã thỏa mãn chưa hay cứ còn thắc mắc mãi về tấm hình của Người?

BỐC THƠM

CON ONG CHUẨN BỊ UỶNH LỚN

Tuần nào cũng vậy Con Ong nhận được hàng trăm lá thư của quần hùng bốn phương gửi về trong đó có rất nhiều vị bằng hữu thái thức Con Ong phải tăng thêm trang mở thêm nhiều mục khác hoặc giả là cứ vướn nguyên số trang như cũ nhưng ra một tuần 2 kỳ. Như thế đọc mới đã, mới khoái tí. Chớ nếu cứ để như tình trạng hiện nay, 1 tuần có trần sự cụ một kỳ với 16 trang, uống xong ly cà phê thì cũng vừa đọc hết tờ báo. Chả có phi chí tang bồng chút nào hết mà lại còn thêm bực dọc y như là một sự tằm tức sinh lý vậy.

Thật ra thì cái vấn đề một tuần ra hai kỳ, Con Ong cũng đã nghiên cứu từ lâu rồi. Nhưng vì nạn giấy chợ đen, nạn đục đẽo, hơn nữa nạn tịch thu khiến cho Con Ong phải chống đỡ tứ bề, muốn uýnh lớn đây, nhưng vướn còn e dè sợ đi vô con đường dẹp tiệm lúc nào không biết.

Tuy nhiên, cái gì đến sẽ phải đến. Lần này Con Ong quyết tâm uýnh lớn thiệt lực. Nghĩa là sẽ xuất hiện 1 tuần 2 kỳ thế theo như lời yêu cầu của quần hùng, mặc dầu cả lỗ khó khăn chông chát. Bắt đầu từ số này Con Ong sẽ chuẩn bị và sau số phát hành vào lễ Giáng sinh. Con Ong sẽ tới tay độc giả đều đều hai phía mỗi tuần.

Vậy bề lũ Con Ong long trong kêu gọi các vị bằng hữu trong chốn giang hồ hãy giúp đỡ một cách tận tình hơn nữa để cùng nhau thừa thắng xông lên, tận diệt tham nhũng, xóa bỏ hết bất công và uýnh bỏ bỏ những tên ăn hại đái nát.

ĐỪNG CÓ BỐC THƠM XUÔNG

Bạn Cao Sơn Trần văn Thư ngụ ở Gia Định có gửi tới Con Ong 1 bức thư đề nói về việc bà Ngô bá Thành bị bắt giữ từ bấy lâu nay và yêu cầu C.O mở 1 chiến dịch vận động trả lại tự do cho vị phụ nữ nổi tiếng là vua xuống đường này. Xin trích đăng 1 đoạn dưới đây trước khi có đôi lời phân tỏ.

"Tôi đã đọc những bài báo đăng trên C.O từ giai đoạn bốc thúi đến giai đoạn bốc thơm bà Ngô bá Thành. Tôi hết sức cảm động. Tôi cảm động vì tuần báo C.O rất thành tâm với người và việc, hay hoặc dở, trong xã hội An Lam ta.

Và cái cảm động chính trong động cơ thúc đẩy tôi viết lá thư này là gia thế và tư tưởng của bà Ngô bá Thành.

Thật vậy, với học lực cao như thế và với tư tưởng hy sinh nhiệt thành của bà để tranh đấu đòi quyền sống cho toàn thể dân nghèo như vậy mà tới nay sau bao nhiêu ngày bị giam cầm cũng chẳng thấy có một cơ quan đoàn thể nào tranh đấu đòi trả tự do cho bà.

Ý tôi muốn nói là không có tờ báo nào, cơ quan nhân quyền nào tranh đấu hỗ trợ cho bà chứ tôi không nói tới cơ quan công quyền làm chi.

Người xưa thường nói: "trong thế giới mà anh chốt làm vua", nhưng trong trường hợp bà Thành, ta có thể mạn phép sửa lại: "trong thế giới người sáng, kẻ chốt làm vua". Chính bà là một con người đã làm sáng danh cho nền phụ nữ của nước nhà.

Vậy, nếu có thể, xin quý báo vận động sao, miễn là không mất phẩm giá của người bị ức hiếp, để bà Ngô Bá Thành được tự do để cùng chúng ta làm việc, kiến tạo một xã hội Việt Nam lành mạnh và tiến bộ chứ không lẽ quý báo chỉ bốc thơm xuông thôi sao?"

Đám Con Ong nhận thấy rằng sáng kiến của ông bạn Cao Sơn rất nên là một sự hay ho cần nên thực hiện. Tuy nhiên lũ Con Ong không thể đơn thương độc mã càng đáng nói cái công việc ấy, bởi lẽ tuy to mồm lớn tiếng nhưng chả có quyền thế lực lượng mẹ gì hết. Dù sao thì cũng phải kêu gọi lòng từ bi, hi xả, bác ái của người nhà nước, nhất là Xếp. Hiện nay Xếp đã vinh quang chói lọi 94.360 rồi, ngai vàng cũng vững như bàn thạch rồi, chắc rằng Xếp cũng sẽ đi một đường xi xóa huê cả làng để cho tất thảy mọi người đều vui vẻ.

Hơn nữa Phó Xếp lại đang thay mặt xếp để mở một cuộc hòa giải rộng quyền mí li các phe đối lập ngõ hầu đoàn kết quốc gia để chống Cộng cứu quốc, vậy thì không nhẽ lại đi giam cầm miết một vị phụ nữ chỉ có mỗi một cái tội là đòi quyền sống cho đồng bào.

Nghe nói nhà báo Nguyễn văn Lâu, thầy cũ Trương đình Dzu, Cái Bang Trần ngọc Châu cũng sắp được phóng thích. Những tội lỗi tày đình như thế mà còn được ra về thong thả hưởng chi là cái tội xuông đường phá đám bầu cử của bà Ngô bá Thành.

Xin nhà nước thả bà ra gấp đi thì CO sẽ cảm ơn ghê lắm.

CON ONG

BỐC THỐI

VIẾT FEUILLETON TRÊN GIẤY GÓI HÀNG

Cứ tưởng văn chương chữ nghĩa ở nước Mít to mới rẻ như bèo, báo chí ra vung vít, dăm ba ngày lại có một tờ báo ra đời và dăm ba ngày lại có một tờ báo lần đùng ra chết, thế mà không ngờ ở bên Tây, nền văn chương cũng đang hạ giá một cách khủng khiếp.

Tiệm Departe La Fayette ở Ba Lê mới đây đã có sáng kiến in tiêu thuyết feuilleton trên giấy gói hàng. Không phải là thứ tiêu thuyết lem nhem mà là tiêu thuyết ái tình ra rít lại có cả phiêu lưu mạo hiểm và trình thám võ cùng rừng rợn. Mỗi cái giấy gói hàng to bằng một tờ nhật báo 2 trang.

Mỗi tuần tiệm La Fayette thay giấy gói hàng một phía, để khách hàng có thể theo dõi cuốn truyện mà mình đang đọc dang dở. Thường thường một cái feuilleton như thế kéo dài chừng bảy tám tháng tức là vào khoảng gần ba chục kỳ chi đó.

Hiệp Hội chủ nhân các nhà xuất bản ở Ba Lê gồm các nhà xuất bản lớn như Plon, NRF Marabout v. v... đang định đàm đơn kiện nhà hàng La Fayette về tội cạnh tranh bất chính và lũng đoạn nền văn chương Phú Lăng Sa nhưng vấn đề kiện cáo này chưa đi đến đâu hết.

Mai một các tiệm phở, bún ốc ở SG có quyền cốp pi cái sáng kiến này in tiêu thuyết feuilleton trên giấy lau dĩa để khách hàng vừa đọc vừa đọc.

ĐÒI HỦY BỎ NGÀY QUỐC KHÁNH

Nghị bi ve Phạm ngọc Hợp, Phó chủ tịch hội đồng đồ thiêng, một người trước đây đã tổ chức biểu tình mừng đề ủng hộ nhà nước đã cho rằng lễ quốc khánh 1-11, kỷ niệm cuộc cách mạng lật đổ chế độ đế 1 Cộng hòa và ngày tưởng niệm chế độ được tổ chức 2 ngày kế tiếp nhau là sự mâu thuẫn đây bi hài không thể chấp nhận được. Do đó ông bi ve lên tiếng nghị quốc hội và Xếp nên thay ngày quốc khánh hằng năm bằng ngày giỗ tổ Hùng vương vừa phù hợp với câu "uống nước nhớ nguồn" vừa tránh được sự phân hóa trong hàng ngũ những người quốc gia. Một phe quốc khánh còn một phe quốc táng xét ra cũng phiền ghê lắm.

Lời đề nghị của ông bi ve kể ra cũng có nhiều điểm rất hợp lý hợp tình. Trong hai cái ngày liên từ ti ấy, có những kẻ cười người khóc, nhí nha nhí nhò chịu không nổi. Phe lật đổ ông Diệm thì khoe ngạo xỉ rằng cách mạng đã thành công, toàn dân ăn mừng ngày đập tan chế độ gia đình trị. Phe ủng hộ ông Diệm thì bù lu bù loa kêu rằng cách mạng khi mớic chi! Người ta đã ám sát một nhà chí sĩ, đã phá hoại một chế độ gương mẫu hay ho như thế giới rồi đem rước Mễo về nên mới gây nên cái thảm họa chiến chinh kéo dài cả chục năm trời nay. Phải mần lễ quốc táng cho ông cụ. Phải phục hồi danh dự cho ông cụ.

Trước sự chửi nhau ra rít ấy, năm nay nhà nước đã khôn ngoan tổ chức lễ quốc khánh một cách im lìm bằng những vụ cầu nguyện huê bình. Còn các tướng lãnh cầm đầu cuộc đảo chánh thì bi giờ cũng hết quyền hết thế, im hơi lặng tiếng.

Vậy thì xóa quách cái ngày 1-11 đó đi. Dùng ngày giỗ tổ hoặc lấy búng ngay ngày lễ đăng quang làm ngày quốc khánh cho được việc chính phủ.

Đưa ngày kỷ niệm đăng quang làm ngày quốc khánh hẳn rằng nhà nước sẽ bằng lòng nhất.

Quốc tế đã phải khen ngợi. Bỏ bốn 4 ?

Trước đây Mễo có hơn nửa triệu quân ở nước Mít. Hàng tuần số thương vong của Mễo lên tới 200 người. Bi giờ nhờ sự ở rơ lui lia lịa, còn lại gần 200.000 số thương vong hàng tuần cũng giảm xuống chỉ còn độ mười mười lăm người.

Mai một, theo lời các ông Lê ông Nich, lính Mễo chỉ còn vào khoảng bốn năm chục ngàn và giữ vai trò cổ vắn như xưa chớ không có tác chiến nữa như vậy trong tương lai, hàng tuần số lính Mễo chết nhiều lắm là một người, hoặc rất có thể chả có mống nào chết, hoặc nếu có chết thì chết về bệnh thương mả phong hay lái xe ẩu nhào cha nó xu ông ruộng mà chết.

Thật ra, người Mễo chết trận ở nước Mít so mí li số người Mễo chết về tai nạn ở bên chính quốc đã không thấm vào đâu hết. Năm 1970, tính trung bình số dân Mễo chết bất đắc kỳ tử về đủ các thứ tai nạn lên tới 60.000 người. Riêng trong tuần lễ từ ngày Noel đến tết Tây cũng có cả ngàn vụ đụng xe và số người chết vô thiên lủng.

Năm 1971, tính từ đầu năm đến nay, các vụ đụng xe ở Mễo đã khiến cho gần 70.000 người phải cút xê vĩnh viễn ở nơi tha ma mộ địa. Sinh mạng người Mễo ở bên Mễo thì rẻ như bèo, nhưng sang tới bên Mít thì lại quý như vàng cục. Hơi chết chóc một tí là cứ làm loạn cả lên.

Cảm Tạ

Chúng tôi chân thành cảm tạ:

- Quý vị Thượng tọa, Đại Đức chùa Xá Lợi.
- Trung tướng CHT, Quý vị SQ, cán bộ và khóa sinh khóa 2171 trường CHTM Đà Lạt.
- Ông bà Nghị sĩ Nguyễn văn Chức
- Ông bà Dân Biểu Hồ Ngọc Cứ
- Đại tá trưởng phòng, quý vị SQ, HSQ và NVDC P15 BTM.
- Đại tá cục trưởng cục Quân Vận, quý vị SQ, HSQ, BS thuộc ngành Quân Vận
- Ông bà Đại tá Trần văn Xôi
- Ông bà Nguyễn phú Kiều
- Ông bà Nguyễn công An
- Ông bà TT Hoàng xuân Hy
- Ông Nguyễn v Minh chủ nhiệm báo Con Ong
- Ông Đình v Ngọc và toàn thể BCH TCBCVN
- Ông Hội Trưởng và toàn thể đấu thủ Hội Bóng rổ Quân Vận.

Cùng toàn thể thân bằng quyến thuộc đã giúp đỡ phúng điệu và tiễn đưa linh cửu con, dâu, vợ, mẹ và bà chúng tôi là:

Bà Trung Tá DƯƠNG VĂN LẠNG

Nhũ danh LÊ THỊ CẨM HỒNG

tạ thế ngày 06-11-1971 tại Sài Gòn tới nơi an nghỉ cuối cùng.

Trong lúc tang gia bối rối có điều chi sơ xuất kính xin quý vị niệm tình tha thứ.

Tang gia đồng cảm tạ

Trung tá DƯƠNG VĂN LẠNG

cùng các con, cháu và tang quyến

Chia buồn

Được tin Chị:

LÊ THỊ CẨM HỒNG

Nội tướng của Anh DƯƠNG VĂN LẠNG, vừa từ trần trong một tai nạn rui ro tại Saigon.

Chúng tôi thành thật chia buồn cùng Anh Lãng và tang quyến.

Xin cầu chúc hương hồn Chị sớm tiêu điều miền lạc cảnh.

CHỦ NHIỆM

và toàn Bộ Biên tập Con Ong

CHIA BUỒN

Được tin Cụ:

NGUYỄN MẠNH LIÊN

thân phụ bạn NGUYỄN QUỐC TÙNG vừa tạ thế. Chúng tôi thành thật phân ưu cùng tang quyến và cầu chúc hương hồn cụ sớm tiêu điều miền cực lạc.

HÌM

TƯỜNG ĐĂNG

TUYÊN DUNG

VIỆT-NAM CA-VŨ-NHẠC ĐOÀN.

CÔNG TY TRÁCH NHIỆM HỮU HẠN

209B, Phạm Hồng Thái — Gia Định

- Hai ban nhạc Việt để làm tại các căn cứ Đồng Minh — Sexy - Agogo — Vũ Công. Chia show hoặc làm tháng — Vũ Sinh để đào tạo thành Vũ Công (vũ Dân Tộc và độc vũ).

Điều kiện: Cao 1m50 sắp lên, trẻ đẹp...

Liên lạc địa chỉ ghi trên.

Lớp huấn luyện

Chó canh gác và giữ nhà

do chuyên sư Trương văn Bê và Trọng Tấu phụ trách.

Xin hỏi tập chương trình Huấn luyện tại 218/16 Nguyễn huỳnh Đức hoặc 51/4B Nguyễn Trãi ĐT: 28.8

Người và việc ...

● THIÊN KHÔI

TRỞ VỀ

Đã tưởng một lần ra đi là dứt hẳn, nào có ai ngờ... tôi lại trở về đây, trên trang báo nhỏ bé này để mà buồn vui với bạn đọc, để mà «khóc cười theo mệnh nước nổi trôi». Hơn một tuần qua nằm trong trại tiếp chuyển Nguyễn tri Phương, thân thể có bị «câu thúc» một phần nào giữa bốn hàng rào kẽm gai, nhưng tinh thần thật thoải mái, tôi có cảm tưởng tâm hồn tôi cũng mượt xanh theo với những tàn xanh của những hàng cây bã đậu. Mùa này hoa bã đậu đã chín, màu đỏ tươi như môi người yêu, và những trái bã đậu mong căng sức sống. Giữa lúc chán viết tới cùng cực, thì sự được nghỉ viết vì lý do đi thụ huấn quân sự năm tuần kia quả là một «giải thoát», sung sướng biết bao nhiêu. Chợt thấy tiếc đã không đủ sức khoẻ để họ tiếp năm tuần lễ đó. Khi tinh thần người ta «sa sút, khổ đau», thì sự mệt nhọc về thể xác sẽ mau giúp người ta được quên.

Trong những ngày ở trại, tôi đã đọc báo bằng con mắt của kẻ hoàn toàn thờ ơ với thế cuộc, đọc xong quên đi, ngoài những thì giờ tạp dịch, tôi ngồi đánh cạc tê 5 đồng một bàn với ông giáo sư khoa trường Sư Phạm Lý công Cần cùng với người khác làm việc trong hàng đường, hay rủ ba ông bạn Huy Tường, Cao thế Dung, Nhật Thăng ra câu lạc bộ uống ly cà phê ro đồng. Những ngày nằm bên bệnh xá cũng thế, thanh thần biết bao nhiêu. Bây giờ thì tất cả đã qua đi, những ngày đó đã thuộc về một màu đời của quá khứ. Nhật Thăng, Huy Tường, Cao thế Dung đủ sức khoẻ đi học quân sự hạn chế, tôi và ông Cần được trả về nhiệm sở cũ.

Cầm lại cây viết trong tay mà vẫn còn cảm thấy cần viết chịu nặng những chán nản. Viết gì bây giờ, thực ra không thiếu chuyện viết, nhưng viết cho ai, có ích gì, chế độ này, những người làm chính trị ở đất nước này tất cả đã hóa đá từ lâu, viết vô ích, mà phần mình chỉ chuốc mua lấy những oán hận thù hận. Nhưng vẫn phải viết, vì không viết thì đói. Ôi thế thâm thay cho thân phận của những con người sống bằng nghề viết mướn hay chưa!

Trong một tuần qua đã có biết bao nhiêu chuyện xảy ra, Trung Hoa Quốc Gia bị trục xuất khỏi Liên Hiệp Quốc, một gói xốt xa cay đắng của một dân tộc nhược tiểu bị phân bôi. «Trông người lại ngắm đến ta», liệu rồi một nửa quê hương này sẽ ra sao, sẽ đi về đâu, một khi người bạn đồng minh vĩ đại HK vì những nhu cầu chính trị nào đó đã phải đi sát với phe Cộng Sản Trung Hoa. Rồi tại Cam Bốt đồng Riel phá giá, trong lúc tại Việt Nam người ta xăm xi về nhiều biện pháp kinh tế mới sẽ được tung ra ngõ hầu cứu vãn nền kinh tế hiện đang sa lầy, nhất là sau khi Thượng Viện Hoa Kỳ đã quyết định cắt tất cả mọi ngân khoản viện trợ, trong đó có VNCH, một quốc gia đứng hàng đầu trong bản danh sách được viện trợ nhiều nhất, VN sẽ bị cắt 549 triệu đô la. Viện trợ Mỹ đối với VN có giá trị như một số lượng máu cần và đủ để nuôi cái thân xác gầy mòn vì bệnh chiến tranh, tham những tàn phá, nay một lúc máu bị rút hết đi, thân thể làm sao có thể sống được. Quyết định cắt viện trợ của Thượng Viện Mỹ là quyết định chung quyết, Hạ viện Mỹ không có thể bác bỏ, chỉ còn hy vọng ở ông Nixon sớm đưa ra một dự luật mới về viện trợ để cứu vãn kịp thời, nếu không... có thể là ông Tổng Thống nước chúng ta phải ra đi, vì ông đã từng nói, ông sẽ rời khỏi dinh Độc Lập

một giờ sau khi người Mỹ quyết định cắt viện trợ. Nhiều chuyên viên kinh tế Mỹ & VN nói rằng: Nếu viện trợ bị cắt, thì tình trạng VN sẽ vô cùng bi thảm, dân chúng sẽ không có thực phẩm ăn, nhà nước sẽ không có tiền trả lương quân nhân, công chức. Nhiều người khác cho rằng: Sự việc đó sẽ có tác hại không nhỏ cho công cuộc đấu tranh của VN trước Cộng Sản. Như vậy có nghĩa là dân chúng ta sắp đói, dân đói thì nước loạn, rồi tương lai chúng ta sẽ ra sao đây? Trên tinh thần, chúng ta đã yêu quê hương chúng ta bằng tình yêu bất lực, trên vật chất chúng ta như đứa trẻ sơ sinh bị mắc bệnh tê liệt. Chúng ta sẽ làm được gì cho chính bản thân chúng ta?

Cũng trong tuần qua, hậu quả của trận bão miền Trung đã làm cho bao nhiêu người mù lòa trước những cơn số người chết, trước những cơn số nhà cửa, hoa màu, gia súc bị cuốn theo dòng nước, và hiện nay những người còn sống sẽ không biết sống ra sao, tin tưởng vào cái gì để sống? Tin tưởng vào lập trường bốn không, tin tưởng vào lời tuyên thệ «Tôn trọng Hiến Pháp» của người «anh hùng dân tộc» trong ngày lễ đăng quang vừa được «cử hành» một cách trọng thể tốn cả trăm triệu? Đành tin vào những cái đó chứ biết tin vào đâu bây giờ.

Bây giờ là tháng chín ta, những cơn gió của một mùa thu già đã ngấm đầu cơn gió bắc, và những trận mưa cuối mùa đang vội vã về ngang qua thành phố bỗng dừng làm cho lòng người trùng xuống vì những nỗi nhớ thương xa. Thương cho mình, thương cho người, thương cho quê hương, dân tộc. Biết đến ngày nào nắng mới lên đẹp trên vùng trời không một vì sao này đây.

NÊN THẢN NHIÊN NHƯ GỖ ĐÁ

Theo tin một vài tờ báo thì ông Tân Phó T.T Trần Văn Hương đã tỏ vẻ tức bực vì ông cựu Phó TT Nguyễn Cao Kỳ đã không tới dinh Độc Lập để bàn giao chức vụ với ông, và vẫn theo tin các báo khi được biết chuyện này, ông Tổng thống đã nói với ông Tân Phó Tổng Thống: «Có gì mà cụ phải giận, tính ông Kỳ vẫn vậy». Nếu bản tin trên của các báo là đúng thì quả thật, trong cuộc đời này chẳng ai hiểu ông Kỳ hơn ông Tổng Thống, không ai biết ông Kỳ hơn ông Tổng Thống. Biết người, biết mình, trăm trận, trăm thắng. Ông T.T đã thắng ông cựu Phó Tổng Thống nhiều ván cờ chính trị thật hay. Tân Phó Tổng Thống ở cái tuổi 70, thất thập trí thiên mệnh, nhưng trên phép xử thế chính trị, ông già 70 đã non tay ấn hơn ông Tổng Thống, một người chưa đầy 50 tuổi. Một khi ông cựu Phó đã tuyên bố thẳng thừng không chấp nhận giá trị cuộc bầu cử tiền chế không đi dự buổi lễ đăng quang, mà ông Tân Phó lại đòi hỏi ông cựu Phó phải đích thân đến bàn giao chức vụ, đúng là một đòi hỏi... ngây thơ. Tại sao ông không coi chuyện «không đến» của ông cựu Phó như pha, quan trọng hóa cái việc nhỏ nhặt kia làm chi cho nặng bụng, cứ thản nhiên ngồi xuống, thản nhiên làm những việc phải làm theo hiến định, rồi sau đó sẽ thư thái hân hoan, ngồi uống trà tàu, đọc sách, hoặc ra thăm viếng mấy chậu cây cảnh ngoài sân. Nếu câu tiền hơn nữa thì chú ý coi con người chính trị, cách xử trí theo chính trị, mọi hoạt động chính trị của ông Tổng Thống để rồi tự ngắm tới con người mình. Hy vọng Tân Phó Tổng Thống sẽ học được cái đức tính «lì» của Tổng Thống. «Làm chính trị thì phải lì» đó là câu châm của người. Tân Phó

Tổng Thống hãy còn nóng quá, ông cần phải thản người để tiến tới mức.

«Nghe như chọc ruột tai làm điếc.

Giản dẫu cảm gan miệng mỉm cười.»

Khi một người làm chính trị chưa đạt tới được mức độ thản nhiên như gỗ đá, đó chưa phải là một tay chánh trị cao, chưa phải là một người nguy hiểm và dễ dàng thua trận lắm. Ông cựu phó đã nằm trong trường hợp trên, và ông đã thua trận. Hân lúc này ông đang đau, mặc dù ông có thể cố gắng tự an ủi mình bằng câu: «Làm chính trị thì chuyện thành bại là lẽ thường, không mấy ai đem chuyện thành bại đó mà luận anh hùng». Hiện nay ông cựu Phó đã ngoài bốn mươi, nhưng ông vẫn có thể ngâm hai câu thơ cũ:

«Ngoài ba mươi tuổi duyên còn hết
Một ván cờ thua ngã bóng chiều.»

Cuộc đời chính trị của ông cựu phó đang ngã bóng chiều, đang đi vào quên lãng, và nếu không có dịp cho ông trở lại chính trường, thì ông cũng đến như một Nguyễn Văn Tâm, một Nguyễn Khánh mà thôi, nghĩa là chỉ còn lại trong ông những tưởng tiếc của một thời vàng son quá khứ.

Người đi trước thường để lại cho người đi sau những kinh nghiệm, liệu những kinh nghiệm đốn đau của ông cựu phó để lại có thể nào kết thành một bó hoa cho ông Tân Phó «thường ngoạn» không?

TIẾN BỘ

Khi tôi viết đoạn trên là viết theo tin tức các báo ra trước 2 ngày, và vừa viết xong thì các báo ra chiều cùng ngày viết có 1 màu tin khác, tin ông Tân Phó Tổng thống đã chống gậy tới tư dinh ông cựu Phó ở Tân Sơn Nhất để «viếng thăm xá giao». Hai ông đã gặp nhau suốt 20 phút, và trong 20 phút đó không lúc nào vắng tiếng cười vui. Cả hai ông đã bàn về tình hình đất nước, và ông Tân Phó Tổng thống đã tỏ ra hết sức cảm phục ông cựu Phó khi được biết ông cựu Phó sẽ trở về quân đội để tiếp tục cuộc tranh đấu bên cạnh các chiến sĩ, 20 phút ngắn ngủi, chẳng hiểu ông Tân Phó được mời uống tới mấy bát nước với, và hút bao nhiêu điếu thuốc lao. Ông Tân Phó là người miền Nam, chắc chỉ quen hút thuốc rê và uống trà Huế, nếu ông hút được thuốc lao, uống được nước với thì thực đáng ca ngợi.

Dường như sau khi nhậm chức, ông tân Phó đã nhận lãnh được 3 nhiệm vụ của ông Tổng Thống giao cho:

- 1— nỗ lực hòa giải mọi khuynh hướng chống đối hiện nay.
- 2— Tiếp xúc với các đảng phái để tạo được 1 chế độ lưỡng đảng theo như hiến pháp.
- 3— Giám sát công cuộc bài trừ tham nhũng.

Ông tân Phó đã vội thi hành ngay nhiệm vụ, ông đã quên mình là một người có tuổi, ông đã tới thăm viếng ông cựu Phó người chỉ bằng nửa tuổi mình, nhất là lúc này ông đang là một ông Phó. Theo thường tình, nhất là ở Á Đông sự việc ấy hơi có vẻ ngược... nhưng đây lại vì «mít si ông» chính trị, nên sự việc trên lại hóa ra tốt, hợp lý. Dường như sau khi viếng thăm ông Dương Văn Minh, có lẽ ông tân Phó quan niệm hai người trên là hai khuôn mặt tiêu biểu cho sự chống đối ông Thiệu cần phải hòa giải ngay.

Việc làm của ông tân Phó là một việc làm đáng ca ngợi, lúc này sau khi Trung Hoa Quốc Gia bị người bạn Hoa Kỳ chơi một cú bỏ rơi chơi với, thì Việt Nam Cộng Hòa, cũng là một nước đang nằm trong vòng ảnh hưởng của đồng đô la, phải biết lo liệu lấy thân, mà muốn lo liệu để có thể tự thoát ra khỏi được cảnh bế bạng và xốt xa trên, thì trước nhất những người ở trong cùng một nước, cùng nói một thứ tiếng, cùng theo đuổi một mục đích chống Cộng phải ngồi chung được với nhau đã.

Ông tân Phó đã tới với ông cựu Phó và ông Minh lớn bằng thiện chí, bằng tâm thành, cũng rất mong hai ông hãy vì quyền lợi tối thượng của quốc gia, dẹp bỏ mọi bất đồng chính kiến để cùng ngồi chung với nhau mà lo việc nước, việc dân.

Khách sạn HOÀN MỸ

MAJESTIC

Số 1 Tự Do Saigon — Đ.T: 91375, 91266, 23711 (3 giầy lliền)

□ KHÁCH SẠN: Gồm 126 phòng với đầy đủ tiện nghi: Máy lạnh hoàn toàn đời mới, nước nóng, điện thoại, phòng vệ sinh riêng từng phòng và 5 thang máy.

□ CẦU LẠC BỘ: Nơi trang nhã để các Hiệp Hội, Đoàn Thể và quý vị Công Kỹ Thương Gia tổ chức những buổi họp tiếp tân, tiệc cưới, tiệc gia đình v.v...

ĐẶC BIỆT VŨ ĐOÀN NGUYỄN THỐNG

- VỚI: Trung Tâm Ca Vũ Nhạc Hoàn Mỹ tại lầu 5, do cô MARIA phụ trách trình diễn mỗi đêm từ 20 G đến 00 G (mỗi tuần đều thay đổi mỗi ban vũ nổi tiếng khác nhau)
- Hội Trường Quốc Tế (đủ chỗ cho 300 Hội Thào Viên) gồm 4 hệ thống Phiến Dịch.
- Phòng ăn Hoàng (đủ chỗ cho 250 thực khách)
- Phòng ăn Trisson (đủ cho 40 thực khách)
- Tất cả đều được trang bị tối tân.
- Đặc biệt phòng ăn Versailles giá rẻ dành riêng cho Quân, Công, Tư Chức. Ngoài ra còn chỗ đậu xe rộng rãi và an toàn như Thủ Đô

TRẦN TRỌNG KÍNH MỜI

TIỂU NGỌC

Người dân đen
cầm cán

BÀN VỀ CÁI SỰ VIỆN TRỢ

Nhân dịp lễ đăng quang của Chánh Phò vương xứ Giao Chỉ, Đại đế nước Cờ Huê đã cử sứ Thước thứ Bộ Kho bạc đến dự. Sự hiện diện của ông Bộ kho bạc Tập chúng quốc có ý nghĩa trấn an quốc vương Annamta, ra cái điều cứ yên chí lớn đàn anh sẽ chỉ địa đều đều và bền bền, đứng ra đi. Ấy thế mà cái buổi « Mừng ngày tuyên thệ vinh quang » chưa xây ra, đã có tin là viện Bồ lão xứ Cờ Huê cúp bỏ nó hết troi cả ngoại viện, trong số đó có 549 triệu đơn viện trợ kinh tế cho Annamta. Té ra cái Kho bạc sang Annamta là một cái kho bạc rỗng.

Quần hùng bên si sầm bần tán không hiểu đàn anh xứ Tập chúng chơi cái trò gì kỳ lạ rứa ?

Có người bảo rằng tiền viện trợ đổ vào xứ Giao Chỉ cũng tỉ như đổ vào một cái thùng rỗng, dân đen Giao Chỉ chẳng được sơ múi bao nhiêu, cho nên sứ kho bạc sang dự lễ đăng quang thất, nhưng lại là một cái kho bạc rỗng. Cho nó đúng ý nghĩa.

Có người tán phết rằng Đại đế nước Cờ Huê là dân một nước lớn, chẳng lẽ lại mắc chứng nói dối. Mới vài tuần lễ trước ngày quốc vương ta đăng quang, Đại đế đã gửi thư chúc mừng rằng thì là trong nhiệm kỳ 2 của quốc vương, chắc chắn dân đen Annam sẽ dành được quyền tự quyết định lấy tương lai. Nếu còn có sự viện trợ thì tức là còn có chuyện lệ thuộc, chẳng ít thì nhiều. Vì vậy, viện Bồ lão Hồng bị bên cắt phăng viện trợ kinh tế dành cho xứ Giao Chỉ, để chứng tỏ rằng Đại đế nước Cờ huê chúc tụng thiết tình, không hoa hoè hoa sói, xã giao cửa miệng.

Có người cãi lại rằng Quốc vương Annamta được đại đế Hồng bị khen là 1 vị nhân quốc tế. Các cụ trong dân Huê kỳ lại thấy quốc vương ta « Vượt sông gió, vượt bão tố vững tay chèo. Chèo cho qua hàng 10 mông 3 xây đắp cộng hòa. Một lá phiếu, hàng triệu lá phiếu dân tín nhiệm nhiều » thì hãi quá. Tín nhiệm gần chấm phần chấm chữ bỏ rớt sao. Hãi rồi đâm ra ghen tị. Ấy cái giống Cờ Huê tuy người ngòm chúng nó cao lớn, to con, nhưng bụng dạ nó bần tiện lắm các cụ ạ. Chúng nó không muốn nước bạn đồng minh có một vị nhân cai trị. Nhất là một vị nhân lại được sự tín nhiệm không lồ, ví đại ra rít như thế, thì e rằng đại đế của nó bị át giọng. Cho nên, chúng nó hề nhau lại cắt viện trợ, với dã tâm làm cho Annamta không có vị nhân lãnh đạo. Cũng như ngày xưa Ba Tàu sợ Anam có Trưng nên đã sui đại cô nhân chôn sấp Trưng Quỳnh ấy mà. Nếu Mèo cắt viện trợ mà quốc vương ra đi như người đã long trọng tuyên bố, tức là mắc mưu bạn đồng minh số lá đi nhé.

Có người cho rằng dù bị cắt viện trợ, quốc vương Annamta sức mấy mà ra đi. Đừng lo con bò trắng răng. Thiệt mà, lâu nay ngài ngự thường ban huấn thị rằng thì là dân Anamta phải tự lực, tự cường, tự quân, tự túc phát triển. Đó là một quốc sách phải triệt để thi hành như đã thi hành quốc sách diệt trừ tham nhũng khiến ngày nay chẳng còn một thằng tham nhũng nào hết trơn. Nhưng khôn nổi quốc sách tứ túc, í chết quên từ từ chứ, chưa thi hành triệt để đến cú tí được là vì nước bạn đồng minh ví đại cứ tiếp tục bố thí đó la cho nhà nước ta, mà quốc vương tính cả nể, chẳng lẽ không nhận thì phụ lòng tốt của Đại đế Cờ Huê. Đang ở trong tình trạng khó xử thì dùng một cái, may oí là may, viện Bồ lão Huê kỳ cắt viện trợ cái rụp. Ô kê năm bơ oản, nước bạn biết điều lắm. Như thế là nước bạn đã tận tình ủng hộ quốc sách của vua ta. Hình như có một ông lớn Annam nói rằng tình nghĩa của Giao Chỉ với Huê kỳ đâu có giống như tình nghĩa giữa Huê kỳ và Đài loan, nó khảng khật kịch liệt hơn nhiều. Đây nhá, Huê Kỳ chả giúp ta thực thi quốc sách « tứ tự »

là gì ? Một nước lớn mà phải xoay bản lề để phù hợp với đường lối của một nước nhỏ, ai bảo tiêu nước quốc không hách ?

Nhưng lại có tin đồn rằng Tề tướng Annam sắp cùng với các cụ trong dân làm một quả công đu sang xứ Mèo, trước là để giải độc, sau là để câu viện tí tí đơn. Quần hùng nhiều kẻ háng tiết vịt, máu nóng bốc lên đầu, chửi thề ư sùm : kẻ cha nó, cắt thì cắt, suốt đời ông chỉ đớp mỗi ngày có ba lưng bát cơm, ngủ đầu cần mây lạnh, việc mẹ gì phải xin xỏ viện trợ cho nó kẻ người ra !

Nhà các cụ tí, phát ngôn như thế là hư hết việc số sách đây nhé. Thật mà, anh hai Mỹ sang đây, nói mỹ tự rằng thì là giúp Annamta chống cộng đến chiều, để bảo vệ tự do dân chủ. Vì thế, ruộng của xứ mình anh hai cấy lấy cây đề, lại còn vác theo về Tập chúng quốc cây nứa, mà dân ta có ai nói điều gì nặng nhẹ đâu ? Thanh niên Annamta bỏ cả học hành, sản xuất, vác súng đánh đấm tung bưng, lạng mạt ta cháy tiêu cháy rụi, ta cũng không một lời oán trách. Bảo vệ tự do dân chủ mà, phải hy sinh một tí chứ. Gạo thóc xưa nay nước ta xuất cảng ào ào, mà bị giờ phải mua gạo ngoại quốc về đớp, ta cũng ô kê. Giờ đây, nhờ cái sự khôn khéo lặn của dân ngu khu đen Giao Chỉ mà anh hai làm tình được với chị Ba Tàu « Mao sách Lòng », anh hai sắp mãn ăn được những quả béo bở, anh hai bên thất túi bạc lại thì đâu có được.

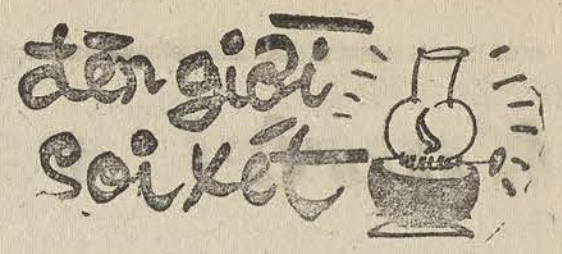
Nói lịch sự thì tiền mà anh hai chỉ cho Annamta gọi là tiền viện trợ. Nói trúng bông nghĩa đen thì tiền anh hai đưa về đây phải kể như tiền bồi thường. Bồi thường cho những sự đổ vỡ mà Annamta phải gánh chịu để anh hai và thế giới tự do ăn ngon ngủ kỹ. Bồi thường vì anh hai nhờ xương máu, mồ hôi nước mắt của dân ngu khu đen Annam ta mà trúng được áp phê lỳn với cô gái sẽ rất chi là phi nhiều tên gọi là « Mao sách Lòng ». Dân Annam ta không xin xỏ đưa nào hết, không việc gì mà có mặc cảm. Ngược lại, anh hai và cả cái thế giới gọi là tự do phải mang ơn dân ngu khu đen xứ Giao Chỉ mới phải đạo làm người. Chẳng có chúng tớ đánh đấm tung bưng thì sức mấy mà các đảng ấy ăn no ngủ kỹ ư chứ. Khi ông có chúng tớ « phe la ghe » thì sức mấy mà các đảng ấy « phe la mua » yên ổn. Cộng sản ác ôn còn đó nó lại không xông vào tận nhà các đảng ấy nó phá thối í à ? Cho nên, bần dân thiên hạ phải mang ơn Giao Chỉ ta là vì lẽ đó.

Bí giờ phút ní la ghe, anh hai lại tính chuyện chạy làng, đầu có được í. Mà sắp phi ní la ghe thiệt tình rồi. Trong ngày lễ đăng quang, quốc vương Annamta đã chẳng lớn tiếng kêu gọi « vi hòa bình, vì tình thương nhân loại, chính phủ miền Bắc hãy cùng miền Nam thực hiện một cuộc ngưng bắn toàn diện và tức khắc » là gì đấy. Cách đây mấy tháng đưa nào thiêu âm đức, cao hứng nói chuyện ngưng bắn tức khắc bên được ầu yếm chụp cho một cái mũ chủ bại to tổ bố, cái có nước vô Cái hòa ăn cơm trợ khôi tổn tiền.

Vậy thì, cần phải tính toán sòng phẳng cái chuyện tình duyên Mèo Giao Chỉ sao cho nó êm đẹp. Đến như chàng Sở Khanh phát cho con gái nhà người ta một năm mồ vô chủ cũng còn phải bồi thường tiền bạc đàng hoàng mới cắt bước giang hồ nổi, huống chi những sự khốn kh... khốn lộn mà dân Giao Chỉ chịu đựng đâu có nhỏ như cái sự con gái hoàng chưa ? Nhà nước cần phải tính toán số sách thế nào cho phân minh với anh hai Cờ huê. Chứ để cho anh hai chạy làng một cách êm ru bà rù như rứa là không chu ạ.

Được anh hai tiếp tục viện trợ, nghĩa là ô kê bồi thường, thì đúng là hợp công bằng. Chỉ tiếc rằng như thế lại hư mất quốc sách « tứ tự » của quốc vương.

Nhưng thôi, mất quốc sách « tứ tự » ta còn quốc sách « tứ không » lo gì. Và chẳng, nếu đồng thời áp chảo cả « tứ tự » lẫn « tứ không » thì có phen chết một cửa từ. Nghèo đừng ham.

89 GIA ĐÌNH KÊU CỨU

Con Ong vừa nhận được bức thư kêu cứu của 89 gia đình dân nhân. Công chức hiện nou tại một số tầng lầu 3 chung cư Ng. thiện Thuật. Những gia đình này đều thuộc thành phần trên rặng dưới để nên, sau tết Mậu Thân, đã được nhà nước cho cư ngụ tại những căn phòng còn dư ở một số tầng lầu 3 chung cư NTT. Nhưng gần đây, ông Đ. chánh lại cho một số người khác tới bốc thăm nhận những căn phòng này và ra lệnh đuổi 89 gia đình đã cư ngụ tại đây từ ngót 4 năm qua.

Trước đại họa đó, 89 gia đình nhờ báo chí nêu lên những nguyện vọng sau đây :

- 1) Chính quyền muốn đưa tập thể Quân Công chúng tôi về đầu tron hoàn cảnh khó khăn hiện tại ? Vào chỗ chết chăng ?
- 2) Chính quyền nói đã « thông cảm » hoàn cảnh khó khăn của những gia đình chúng tôi, tại sao không cho chúng tôi được ưu tiên mua trả góp những căn nhà còn dư rất nhiều tại các Chung cư ? Ví dụ : 128 căn hiện còn dư ở Chung cư Minh Mạng.
- 3) Chính quyền gán cho chúng tôi những danh từ ngoan cổ và ương ngạnh, thế tại sao Chính quyền không tỏ thiện chí giúp đỡ và thỏa mãn những nguyện vọng rất chính đáng của chúng tôi ?
- 4) Trong thời gian chúng tôi ứng chiến, Chính quyền đã trao chia khóa và mặc nhiên chấp nhận cho chúng tôi lưu ngụ hơn 3 năm nay. Tại sao bây giờ Chính quyền lại buộc tội chúng tôi cư ngụ bất hợp pháp ?
- 5) Có phải tất cả những người đã bắt thăm trong ngày 12-10-71 vừa qua đều là những nạn nhân thực sự » chăng ?

« Gần đây đương kiêm Thủ Tướng Chính Phủ đã ký sắc lệnh đình chỉ mọi hình thức đuổi nhà, đuổi đất, trong giai đoạn này. Tại sao Sở Kế Hoạch Tòa Đ. Chính, cố tình đi ngược với đường lối và tinh thần nhân đạo của sắc lệnh nêu trên ? (Sở Kế Hoạch đã phổ biến nội dung sắc lệnh trên trong văn thư số 681/KH ngày 23-8-71).

6) Khi quyết định đuổi nhà chúng tôi, TĐC có trừ liệu một kế hoạch định cư nào cho chúng tôi không ? Hay sẽ dùng bạo lực cưỡng ép và tống cổ chúng tôi ra đầu đường xó chợ, làm nhục cho tập thể Quân Công đã và đang hy sinh xương máu cho Tổ Quốc ?

« Trong tình trạng vô cùng khó khăn hiện tại, 89 gia đình chúng tôi không tìm được một lối thoát ổn thỏa nào, hơn là sống chết với những căn nhà mà chúng tôi đã cư ngụ ngót 4 năm nay. »

Theo bọn CO, trong tình trạng kinh tế đen như mồm chó hiện tại, mọi sự đuổi nhà đuổi cửa đồng bào đều bị đồng hóa với tội ác, với những hành động tàn ác, vô nhân đạo. Nhà nước đi đuổi nhà quân nhân, công chức, những người đã và đang góp phần xây dựng chỗ ở, lại càng tàn ác, vô nhân đạo hơn.

Mới đây, Thủ Tướng Khiêm đã ra sắc lệnh đình chỉ mọi hình thức đuổi nhà, đuổi đất trong giai đoạn này. Vậy, mong quan Đ. trưởng nên làm một phát xét lại, đừng đi ngược đường lối của chính phủ, đừng dồn những người có thể vào bước đường cùng, và nhất là đừng gây thêm những đổ vỡ, xáo trộn trong lúc cần phải đoàn kết và ổn định này.

Quan Đ. trưởng hết việc làm rồi hay sao mà cứ gây mâu thuẫn với dân hoài như vậy ?

CHIA VUI

Được hồng thiếp của anh chị Trần Ngọc Châu báo tin lễ thành hôn cho thứ nam cháu :

TRẦN MẠNH CHÍNH
đẹp duyên cùng

NGUYỄN THỊ NGỌC ANH

thứ nữ của ông bà Nguyễn Văn Giàu. Chúng tôi xin chia vui cùng hai họ Trần—Nguyễn và xin cầu chúc cho hai cháu duyên may phận đẹp, trọn đời Hạnh Phúc.

Ô. Bà Nguyễn Văn Minh
— Phạm Ngọc...
— Phạm Ngọc...

CÔNG LÝ LƯƠNG TÂM

... Tòa An lạc lòng và đức tin nhất trong lịch sử tổ tụng nhân loại: Pháp đình lương tâm vì lời buộc tội, lời bào chữa đến lời khai của Bị Can đều phảng phất lương tâm của mỗi con người trong chúng ta, đúng với quan niệm «Jus vobiscum».

Tòa An Lương Tâm sẽ do Thiết Diện Phán Quan phụ trách trên tuần báo Con Ong mỗi tuần một phiên. Có thể, trạng của Công tố viện, biện hộ của Trạng sư đến phán quyết của Tòa sẽ không duy lý nhưng chắc chắn sẽ không phi tình vì tất cả đều phát xuất từ Lương tâm.

Bây giờ, chúng ta hãy cùng bắt tay vào việc nâng bổng cái xã hội đang trên đường phá sản lương tâm và gột rửa cái nồng nặc của bất công ngược ngạo.

THIỆT DIỆN PHÁN QUAN

CƯỜNG DÂM

Theo án lệ, cưỡng dâm là xử dụng những bạo hành bất hợp pháp để thỏa mãn tương quan giao cấu của người đàn ông đối với người đàn bà.

Vụ án cưỡng dâm hôm nay của Pháp Đình Lương Tâm không phải một sự kiện vật chất về cưỡng hiếp mà là xử một vụ ức hiếp chính trị, do đó Công Tố Viện cho miễn xử kín.

CÁO TRẠNG

Mao Xénh Xáng, 78 tuổi, sinh quán tại Hồ Nam, trú quán tại Bắc Bình, nghề nghiệp lãnh tụ chính trị kiêm triết gia, tiền án nhiều vô kể, tại ngoại vì thể chất bằng sinh mạng của trên 700 triệu nhân dân Lục Địa.

Bị truy tố về tội cưỡng dâm.

Tướng Tổng Tài, 83 tuổi, tuyền định cư trú tại Đài Loan, nghề nghiệp làm Vực, không tiền án. Nạn nhân của Mao Xénh Xáng trong vụ cưỡng bức đêm 22-10 vừa qua, hiện trong tình trạng hôn mê vì tự ái bị lăng nhục, đang điều trị tại bệnh viện. Đề cử Quốc Dân Đảng thay mặt đứng dân sự nguyên cáo.

Richard D. USA, 57 tuổi, sinh quán tại Texas, trú quán tại Bạch Cung phủ Hoa Thịnh Đốn nước Hồng Mao, nghề nghiệp diêm chính trị kiêm cờ bạc bịp, không tiền án, bị truy tố về tội đồng lõa hiếp dâm.

Chiếu hồ sơ tại cơ quan hình cảnh lưu động quốc tế, sự việc xảy ra như sau:

Cuối năm 1949, bị can Mao Xénh Xáng đã dùng áp lực tiếm đoạt quyền lưu cư của Tướng Tổng Tài khiến y dân sự nguyên cáo phải lưu vong ra hải đảo. Từ đó đến ngày xảy ra vụ cưỡng bức tại nhà Quốc Liên, họ Mao thường sử dụng Quê Môn làm cửa ngõ lăng mạ họ Tướng, dùng vũ khí, bạo lực tiếp tay cho hành vi hạ nhục khiến họ hàng thân thích của Tướng Tổng Tài phải bán xứ vùng cận duyên tiếp giáp Quê Môn di cư tỵ nạn. Trong suốt 22 năm nay, Mao Xénh Xáng nhiều lần âm mưu cưỡng bức họ Tướng nhằm cây «Sinh Tử Phù» màu đỏ hầu đồng hóa Tướng Tổng Tài song bất thành.

Trong 2 năm 1967 — 1968, vì bệnh « cúm lục địa » và sốt xuất huyết, hậu quả của vi trùng cách mạng văn hóa, bị can họ Mao phải nghỉ dưỡng bệnh. Qua 1969-1970, nhờ thần dược nên căn bệnh ngặt nghèo trên thuyền giảm, y can lại tìm cách tái diễn trò cũ.

Tháng 10-1970, nhờ gã lái buôn họ Gia tên Nã Đại, tuyền định cư trú tại Tây Bán Cầu, qua mối lái tên cờ bạc bịp USA, thiết lập giao thương.

22-10-1971 nhằm ngày Canh Thìn, tháng Tuất năm Hợi, đúng Hợi khắc (12 giờ đêm), Mao được tên em của USA tức gã Hồng Mao «Vừa Hôn Vừa Hát» (Kissinger) dẫn dắt, với sự tiếp tay của 77 tên anh chị, và y can đã thành công trong âm mưu chiếm đoạt thân thể họ Tướng ngay tại ghế ngồi ở Hội Quốc Liên, phủ Nữ Uớc.

Sau khi thỏa mãn thú tính, Mao Xénh Xáng dúi cho Tướng Tổng Tài mảnh giấy ghi nhời hăm dọa nếu đưa nội vụ ra Tòa y sẽ trả thù. Qua lần chiếm đoạt thứ nhất khoảng hơn tiếng đồng hồ, bị can định tái diễn hành động thô bạo lần nữa song vì sự hiện diện của hơn năm chục nhân chứng không chịu đồng lõa nên Mao đành bỏ ý định.

Tại phòng Dự thăm, nạn nhân Tướng Tổng Tài giữ nguyên cung đã khai. Trong cuộc đối chất, Mao không nhận tội cưỡng hiếp, phủ nhận mảnh giấy ghi nhời hăm dọa dúi vào tay Tướng Tổng Tài. Ngược lại, y can quả quyết cho rằng đã thấy họ Tướng đi lại cũng như ăn nằm nhiều lần với nhiều người khác trước y. Một trong các nhân chứng

do Mao đưa ra nhằm gỡ tội không ai x... USA, gã cờ bạc bịp kiêm diêm chính trị.

Phúc trình y chứng của cơ quan Y Tế quốc tế đề ngày 25-10-1971 cho biết:

a) Mao Xénh Xáng tuy có tuổi song nhờ thân hình vạm vỡ, được tâm bồ toàn bằng «nấu», sản phụ con so nên khí huyết rất phương cường, không tật bệnh và đặc biệt là hạo đảm rất cao.

b) Tướng Tổng Tài tuy lớn hơn Mao Xénh Xáng nhưng vì ở vào địa vị hấp dẫn nên Mao phải chiếm đoạt cho bằng được với bất cứ giá nào.

Trường hợp của dân sự nguyên cáo Tướng Tổng Tài có pháp nhân chủ ủy họ Quốc tên Dân Đảng đại diện cho biết kể từ ngày bị Mao xâm nhập gia cư bất hợp pháp, tiếm đoạt quyền lưu cư với trường hợp gia trọng hai chục năm nay đã an phận thủ thường giữ mảnh đất Đài Loan làm phần hương hỏa. Mặc dù, mỗi năm cứ vào ngày 10-10, để giữ giá làm nôm, Tướng Tổng Tài thường có thói quen đòi nhà đòi đất đòi lại quyền lưu cư để chứng tỏ với hàng xóm láng giềng tình lưu luyến quê hương. Thật ra họ Tướng cũng thừa biết thân phận ăn xối ở thì khi tên cờ bạc bịp USA thỉnh thoảng đặt lá xấp, vật láng rùa ở ngay nội vi quyền quản nhiệm của mình.

Không ngờ vào 12 giờ đêm 22-10 vừa qua, lỵa đúng đúng lúc họ Tướng ngủ quên trên ghế, USA đã âm thầm dẫn Mao Xénh Xáng tới làm trò thú tính với 77 gã đệ tử tiếp sức, kẻ giữ tay, người bịt miệng. Khai Tướng Tổng Tài tỉnh dậy mới biết mình bị chiếm đoạt không còn gì, 22 năm trước rời bỏ đất liền với hai bàn tay trắng. Ngày nay quay về hải đảo cũng hai tay không, lại thêm tự ái bị lăng nhục, thân thể bị hành hạ.

Riêng gã cờ bạc bịp Richard D. USA, bị cáo về tội đồng lõa quả quyết phủ nhận lời ghi trọng hồ sơ của cơ quan hình cảnh lưu động quốc tế. Gã bảo vì bị tra tấn đau qua phải nhận liều. Đường sự còn viện lẽ mình là kẻ thi ơn cho Tướng Tổng Tài trong suốt mấy chục năm nay thì không lý nào làm trò «dẫn lối». Hơn nữa, y tự đứng vào số những nhân chứng không chịu đồng lõa với tội lỗi của Mao.

Bởi vậy cho nên:

Tại Pháp Đình Lương Tâm hôm nay, trong thời gian tố quyền chưa bị tiêu diệt, Mao Xénh Xáng đã phạm tội cưỡng bức Tướng Tổng Tài. Tội trạng dự liệu và trừng phạt theo điều 332 Bộ Hình Luật Cảnh Cải (có thể bị phạt tù từ 5 đến 20 năm khổ sai).

Làm tại Viện Chương Lý ngày 15 tháng 11 năm 1967 nhằm ngày Giáp Thìn, tháng Hợi, năm Hợi

TRẠNG CỦA CÔNG TỐ VIỆN

Thưa ông Chánh Thâm,

Thưa quý tòa,

Trong phiên xử hôm nay, dân sự nguyên cáo Tướng Tổng Tài, với bìn tính an phận, không nhờ Luật Sư biện hộ nên Công Tố Viện được phát biểu ý kiến.

Theo yêu cầu của Công Tố Viện, quý Tòa đã không cho xử kín vì đây không phải vụ xâm phạm thuần phong mỹ tục mà chỉ là vụ cưỡng bức chính trị.

Trong khung cảnh mệnh mông của Pháp Đình trước mặt quý vị và chúng tôi, ngoài quần chúng dự khán còn sự hiện diện của hầu hết những nhà luật học toàn cầu tới học hỏi Công Lý của Lương Tâm, tức công lý chẳng cần duy lý nhưng chắc chắn không phi tình.

Chúng tôi tin chắc, những người hiện diện tại Pháp Đình hôm nay cũng như đang theo dõi chúng ta trên máy điện thị, mong muốn được thấy phán quyết trung thực, một phán quyết xuất phát từ nơi cùng thâm của trái tim những con người còn nguyên vẹn lương tâm, nóng bỏng tình người đối với vụ bạo hành chính trị mới đây do những đàn xấp quốc tế của bọn cờ bạc bịp chuyên nghiệp. Công Tố Viện của Pháp Đình Lương Tâm đã truy tố nhiều bị can ra Tòa song chưa bao giờ có một vụ với vóc dáng đặc biệt như hôm nay.

Trước mặt chúng ta, bị can Mao Xénh Xáng, dân sự nguyên cáo Tướng Tổng Tài có pháp nhân chủ ủy Quốc Dân Đảng đại diện và Richard D. USA, can tội đồng lõa.

Nội vụ tạm tóm tắt như sau:

Mao Xénh Xáng bị cáo cưỡng bức Tướng Tổng Tài trên ghế ngồi tại Hội Quốc Liên, phủ Nữ Uớc vào đúng 12 giờ đêm 22-10-1971

dat của... và trợ lực... chỉ gồm đủ sắc... màu da, chính kiến. Có trường hợp gia trọng là sự lạm dụng uy quyền và hăm dọa bằng mảnh giấy nhét vào tay Tướng nạn nhân. Các sự kiện trên đủ cấu thành tội danh của bị can Mao Xénh Xáng.

Nghiên cứu hồ sơ tại cơ quan hình cảnh lưu động quốc tế, tư cách của bị can và tông phạm, theo lời khai tại phòng Dự Thăm và những biến chuyển tâm lý của cả nguyên và bị cáo trong phiên xử, đặc biệt là thái độ hủ hựu tự đắc, sự thỏa mãn còn nguyên vẹn trên mặt của Mao cùng tác phong mồm loa mép giải nhằm chạy tội của tông phạm Richard D. USA đã giúp ta khả nhiều dữ kiện dành cho phán quyết tối hậu.

Căn cứ vào cáo trạng của Viện Chương Lý đề ngày 15-11-1971, từ năm 1949 đến ngày xảy ra vụ bạo hành, Mao Xénh Xáng đã nhiều lần khêu khích, lăng mạ, sử dụng vũ lực để áp đảo tinh thần Tướng Tổng Tài hầu thực hiện hành động cấu hợp của mình. Ngoài ra, Công Tố Viện còn được biết, căn cứ vào những chồng đơn khởi tố tại Tòa An Quốc Tế, Xénh Xáng đã bị các liên hệ giao thương cáo về những hành vi thô bạo, lợi dụng tình lân lý xử lý giục nổi loạn, tiếm đoạt sở hữu. Riêng vụ cưỡng bức đêm 22-10 vừa qua, theo Luật Y, thì Mao Xénh Xáng đã gây cho Tướng Tổng Tài tình trạng suy nhược cùng cực về tinh thần lẫn thể xác khiến dân sự nguyên cáo lúc mê, khi tỉnh. Chính một số trong 77 tay anh chị đã trợ giúp Mao thực hiện cưỡng vong lên tiếng xác nhận thân thể của Tướng nguyên cáo đã bị chiếm đoạt. Bằng chứng hiển nhiên nhất là chiếc ghế ngồi của Tướng Tổng Tài tại Nhà Quốc Liên đã bị Mao cướp đi phi tang.

Với tông phạm Richard D. USA, đây không phải lần thứ nhất gã cờ bạc bịp và diêm chính trị này bị cáo tụng đình. Y đường sự y mình tiền nhiều bạc lăm mang cho hàng xóm láng giềng vay với lời cắt cổ bằng những điều kiện ngang ngược, ngạo mạn. Nhiều chủ gia đình chỉ vì không chịu nổi đã phải chấp nhận làm gia nô suốt đời hầu trừ dần nợ lãi. Có người phải lưu vong hoặc chết khi chưa tới kỳ hạn để trốn nợ. Với tư cách của tên gã bạc, Richard D. USA đã chứng tỏ có biệt tài trong nghề quay quắt, tay trắng tay đen, sớm khen chiều đánh. Nhiều gia đình khi chưa biết Richard D. USA thì chưa biết mùi tân khổ, nhưng chỉ sau một thời gian ngán tiếp gã vào nhà tới chiếc bát mè cũng không có mà ăn vì tất cả sự hữu đều trở thành vật thể chết cho công nợ.

Trong vụ cưỡng bức Tướng Tổng Tài vào đêm 22-10 vừa qua chính Richard D. USA, trước đó ít ngày, đã cho đàn em là gã «Vừa Hôn Vừa Hát» (Kissinger) chạy qua chạy về nhà của Mao bàn thảo, luận đàm, 77 tay anh chị trợ lực Mao trong đêm cưỡng bức Tướng sở dĩ ngậm miệng che tên kẻ ác cũng chỉ những ân huệ công nợ mà Richard D. USA đã dành cho từ trước đến nay.

Thưa ông Chánh Thâm,

Thưa quý Tòa,

Trên đây là một vài nhận xét của chúng tôi về nội vụ. Với thẩm quyền luật, Công Tố Viện xin nêu ra đề ông Chánh Thâm cùng quý Tòa tùy nghi xét xử.

Dù sao, cũng đề làm gương cho kẻ khác hầu tránh những vụ tương tự xảy ra trong tương lai, chúng tôi yêu cầu ông Chánh Thâm và quý Tòa công minh phán quyết tội danh của Mao Xénh Xáng dự liệu theo điều 332 Bộ Hình Luật Cảnh Cải.

Cám ơn ông Chánh Thâm. Kính chào quý vị.

BẢN ÁN

Sau lời biện hộ của Luật Sư, tòa tạm ngưng đề nghị án:

— Mao Xénh Xáng can tội cưỡng bức Tướng Tổng Tài đêm 22-10-1971 bị kết án 20 năm khổ sai, miễn biệt xứ. Tiếp tục thủ vai Á Thánh hữu hợp tác thân thiện, bình đẳng với Richard D. USA trong dịch vụ lăng nhục, gây hấn, tiếm đoạt, cưỡng bức.

— Richard D. USA được tha bổng về tội tông phạm nhưng phải liên đới bồi thường phí tòa cho dân sự nguyên cáo Tướng Tổng Tài trong suốt thời gian điều trị tại bệnh viện. Được tiếp tục hành nghề cờ bạc bịp, diêm chính trị và cho vay nặng lãi cũng như hợp tác với Mao Xénh Xáng trong dịch vụ quay quắt. Lợi tức được chia với Mao trên căn bản tứ lục.

THIỆT DIỆN PHÁN QUAN

ĐỀ TÊ phụ trách

ĐỐI THOẠI VỚI NGƯỜI ĐUI

HOA HẬU CẦM CỜ

Ngày 11/10/72, tại địa điểm đã đến hồi sôi nổi. Nhật báo D.L. số ra ngày 8, 9-11 bên làm ngay 1 hàng từ 3 cột trên trang nhất: «Chiến tranh lá đa nổ lên ở Saigon». Các khách mà râu bông đâm ra xao xuyên, cuộc thi hoa hậu không ngờ có cơ xoay vần cả tình thế, từ 1 thể «âm thịnh dương suy» sang thể các cô nhất định tranh nhau cầm cờ cho bằng được!

Một liệt lão, tuổi hạc cỡ sắp si Dương Xe do Hữu Hiệp khen nức nở ban tổ chức cuộc thi hoa hậu cầm cờ đã có sáng kiến chế tạo 1 liều thuốc bổ thần rất công hiệu. Sau khi bỏ ra 1 xín mua vé vô cửa xem cuộc thi bán kết, ông liệt lão bỗng cảm thấy tràn trề sinh lực, tuổi xuân đã mất bỗng phùng phùng nổi dậy phơi phới...

Các người đẹp cầm cờ, sau màn mặc chiếc áo dài lướt thướt, theo đúng luật lệ thi hoa hậu, bèn vô phòng kín lột bỏ chiếc áo dài thay bằng chiếc áo tắm. Ban tổ chức còn tỏ ra rất tinh tứ, cho các cô nâng vữa đi dẫn điệu ra sân khấu khoe đùi khoe hông, vữa phe phẩy một chiếc quạt có ghi số thứ tự, hình dáng rất giống chiếc lá đa, nhưng cũng không kém phần gợi tình nhắc lại bài thơ vịnh cái quạt của nữ sĩ «trường túc bất tri lao» có tên cúng cơm là Hồ Xuân Hương, phu nhân quan Tổng Cốc.

Việc mặc chiếc áo tắm có nhiều điều lợi. Ngoài những lý do có tính cách lý thuyết, như xem các vòng số 1, 2, 3 của người đẹp đòi cầm cờ thực hư ra sao, còn triển lãm 1 cách rất hồn nhiên hình dáng lá đa. Một anh nhà báo đi xem cuộc thi, đã làm 1 bản sắp hạng về kích thước này. Tên nhà báo nham nhở này đã có lý luận tuy hơi cù nhầy nhưng chắc chắn chính xác: Một chiếc lá đa tốt vốn có thiên phú cầm cờ. Người đẹp An nam, khăn gói đi theo các lực sĩ sang thăm xứ người biểu diễn cầm cờ cho đúng cách là nhứt, không những làm rạng rỡ cho màu cờ xứ sở mà còn làm thiên hạ quên đi các thành tích mà các lực sĩ VN đạt được. Vì lòng tru ái của nhà nước, đặc biệt của ông Tổng Ngạc, các lực sĩ phần đông là quân nhân hay công chức thàng thàng lãnh đồng lương chế: đói, nên sự tập dượt quan trọng nhất vẫn là tập dượt đi chạy gạo, nghề ôm Honda v.v.. Thân thể lực sĩ vì thế mà càng ngày càng trở nên còm cõi, làm sao địch lại với các lực sĩ nước ngoài được nhà nước ưu đãi, lo liệu cho việc áo cơm được tươm tất để có thì giờ tập dượt cho đến nơi đến chốn. Nhân chuyện hoa hậu cầm cờ, mấy nhận xét này cũng chỉ là một lời thương cảm về các lực sĩ nhà, đồng thời cổ vũ cho một tính thần hăm mộ thể thao của các lực sĩ mặc dù những điều kiện rất eo hẹp vẫn một lòng với chiếc cờ tạ. Ông nhà nước An nam! Không biết đến bao giờ ông mới đổi hoài đến, thương sót màu cờ xứ sở tại ngoại quốc để đãi ngộ cho xứng đáng các lực sĩ của ta có sự mạng thiêng liêng đem chuông đi đâm xứ người.

Trở lại chuyện thi hoa hậu cầm cờ, những bức hình đăng báo về kỳ thi sơ tuyển thật hết sức hấp dẫn. Các người đẹp phần nhiều bước đi rất yêu kiều ra dáng liễu yếu đào tơ. Sự biểu diễn này lại làm xôn con mắt mà râu bông không ít. Có tấm hình lại làm đúng lúc các cô đang dạng chân mà nháy! Cuộc thi Hoa Hậu «cầm cờ» UHIV khá hấp dẫn... cộng thêm 1 chương trình phụ diễn văn nghệ cũng khá sôi nổi nhờ cặp «hề» Phi Hoàn Khả Năng «chọc cười đi đôm», làm khán thính giả thích thú muốn sờ đé ra ghế.

ĐỐI THOẠI VỚI NGƯỜI ĐIỆC

ĐỨT MẠCH MÁU

Đọc xong tiêu đề trên đây, bạn đọc sẽ tưởng tượng ngay ra là Đề Tê tính nói tới một ông nhà giàu tầm bở kỹ quá nên bị «tension» đứt mạch máu chết tươi, hay một thiếu nữ bị bỏ rơi chán đời cắt mạch máu tự tử. Cả hai lời đoán mò này đều trật lất, vì Đề Tê chỉ muốn nói tới hiểm họa nền kinh tế Annam có cơ bị đứt mạch máu. Tại sao lại đứt mạch máu? Tuần rồi, ông Tổng Ngạc đã ví viện trợ Mỹ cũng như mạch máu nuôi sống nền kinh tế của ta.

Nay Huệ Kỳ tính chuyện cúp viện trợ, không phải là đứt mạch máu thì là gì?

Đề Tê không bắt chước ông nghị sĩ Huệ Kỳ Muskie tố TT Nixon đã giật giấy bật đèn xanh cho Thượng viện cúp viện trợ để có cơ chuẩn êm khỏi An nam biểu diễn một màn ngoạn mục trước cử tri Huệ kỳ hầu hy sinh ngồi lại chiếc ghế TT thêm một nhiệm kỳ 4 năm nữa. Nếu lời tố cáo của ông nghị đang ngấp nghé chiếc ghế TT Muskie là đúng, TT Nixon đưa dzai bỏ mẹ đạo diễn vở tuồng gây căng không kém phần «Suspense»

Người hỏi hớp nhất vẫn là ông Tổng Ngạc, Huệ kỳ cứ dồn ông vào chân tường hoài. Mỗi lần bị xô vào đường cùng, ông Tổng lại vung vẩy cứu nguy cho chế độ bằng những biện pháp kinh tài là đời. Mỗi biện pháp ra đời, mệnh ông lại yếu dần, không phải vì mất ăn mất ngủ, nhưng lời oán thán của dân chúng cứ chổng chắt, chịu sao cho thấu?

Đề Tê đoán là nếu không cúp viện trợ «chăm phần chăm» HK cũng sẽ chỉ viện trợ theo lối nhỏ giọt khoảng 50, 6000, chứ sức mảy mà phục hồi lại đúng phong độ ngoại viện năm xưa khi tình nghĩa còn thắm thiết. Cho nên đề cứu nguy cho nền kinh tài của ta bị HK chơi xỏ cắt đứt mạch máu, ông Tổng Ngạc thế nào cũng lại nổi ngay vào mạch máu của dân chúng, gọi là đề giải quyết các bế tắc do việc Huệ kỳ cúp viện trợ kinh tế! Đó là cách giải quyết, đã trở thành «giáo khoa thư» mỗi khi tảo bốn, nhà nước lại soạn lại sách vở cũ mèm, ban hành các biện pháp kinh tài mới. Cơ thể dân chúng có triển vọng sống lại thời thanh xuân, dậy lên một mối sầu tương tư làm thân thể ốm o gầy mòn. Rõ thiệt là thể thâm

Cách giải quyết như rứa là hạ sách, chỉ có tính cách giai đoạn, và vưu cho qua ngày. Nói rõ ra, đó là 1 cách giải quyết không làm sáng tỏ thêm tình trạng kinh tài, mỗi ngày càng đen như mồm chó, tối om cả giống như cả trăm chiếc lá đa dự cuộc thi hoa hậu cầm cờ.

Nhân nói đến cầm cờ, muốn «thương cờ» kinh tế, theo ý Đề Tê, lần này nhà nước nên tính chuyện tự thất lưng buộc bụng, giảm lương bổng các quan lớn từ bỏ nếp sống xa hoa, sống đúng với hoàn cảnh rách mướp của An Nam, chứ cứ đóng một vở kịch... kịch cỡm, diễn hoài vô tưởng. Trường giá học làm sang của Molière, dân chúng xem mãi cũng thấy nhàm và bắt đầu mếu máo. Xem hài kịch mà mếu, hỏi còn gì thể thâm hơn chăng?..

ĐỐI THOẠI VỚI NGƯỜI CẦM

QUY CHẾ BÁO CHÍ

Từ khi quy chế báo chí được ban hành, báo chí An Nam được nhà nước bề lên bề xuống hơi kỳ, bề một cách hợp pháp, lấy các điều 28 và 35 làm lá bùa hộ mệnh cho chính nghĩa quốc gia (sic) chứ không phải bề một cách lén lút như hồi còn mả ma thực dân, độc tài và hậu độc tài. Quy chế báo chí có nhiều kẻ hở như rứa khiến cho các báo trở nên anh bình bết, nhưng thay vì thi hành trước, khiếu nại sau, các báo được nhà nước hốt tòn kho xong xuôi mới phải xách chiếu ra tòa, có oan cũng rắng mà chịu.

Quy chế báo chí của Annam trở nên một phất minh tân kỳ vào bậc nhất thế giới cũng là điều dễ hiểu, như trường hợp ông thuyết trình viên lãnh phần cà kê đề nghị trước khoáng đài Hạ bộ cho qua ngày giờ để trình bày về dự luật quy chế báo chí là một anh dốt đặc cán mai, dềch biết báo là gì mà kiến thức về luật cũng chỉ rất sơ sài!

Bậc hiền tài đó là DB Nguyễn minh Đăng, tên của ông DB thuyết trình viên Quy chế báo chí, diễn ra tiếng nôm là «Đền pha sáng trưng». Công trình đề đời của ông «đền pha» là Quy chế báo chí, đánh dấu một giai đoạn thâm thãm nhất trong nghệ báo.

Người cầm cân cho quy chế là đời là trên tay là ông DB Lê văn Diện, giữ chức Chủ tịch Thông tin Chiêu hồi, pháp nhiệm đã đi ð tồ bương! Ông DB Diện này vốn xuất thân là một cán bộ thông tin chỉ ở hàng tay mơ, nhưng nhờ thành nhân đái kê khừ khừ nên chớp được chiếc ghế Dân biểu, cũng muốn noi gương DB Nguyễn minh Đăng một đi vào sự xanh của báo chí VN.

Theo tin các báo, trong tuần qua, DB Diện đã tuyên bố là ông sẽ dụ các bạn đồng viên của ông tu chính qui chế báo chí. Bản tin chỉ loan một cách sơ sài, vì ông DB Diện nhất định không chịu nói cho rõ trắng đen là sẽ tu chính theo chiều hướng nào?

Theo ý Đề Tê, báo chí nước nhà nên lo trước nguồn tin tu chính quy chế này hơn là mừng sự lo rầu này đi liền ngay tin buồn nhà nước sắp cúp trợ cấp bông giấy, báo nào không kham nổi cứ việc dẹp cửa tiệm và bán thông cáo của Nha Bê Xê Bộ Tê Tê mà đồng nghiệp Sức Mấy đã viết trong mục Sđ Tay báo Chính Luận là «quy chế mới...! Ông DB Diện vốn là gà của hành pháp. Không biết ông nhà nước có xia vô việc tu chính này không, hay đây chỉ là sáng kiến độc đáo của ông DB Diện, muốn được báo chí nhắc nhở cho nở mày nở mặt với cử tri?

Trước nguồn tin tu chính quy chế Báo chí, bọn CO mong rằng Hội đồng Bê Xê nên có những hành động kịp thời, để trong trường hợp sửa luật, thì sự tu chính theo chiều hướng đi lên, chứ tu chính theo chiều hướng nâng bi pháp pháp thủ cố thiệt là chán phèo!

BỘT GIẶT HOA HỢP

MỘT SẢN PHẨM NỘI HÓA ĐÃ NỔI TIẾNG

Quý bà hãy thử dùng 1 ký bột giặt NET để so sánh với 1 ký bột giặt ngoại quốc. Quý bà sẽ thấy dùng bột giặt NET là tốt nhất và lợi nhất.

Bột giặt NET gồm nhiều hóa chất giặt tẩy chọn lọc, do kỹ sư và chuyên viên lành nghề nghiên cứu công thức và điều khiển sản xuất tại một nhà máy tân tiến ở khu Kỹ Nghệ Biên Hòa.

Văn phòng: VIỆT NAM TÂN HÓA PHẨM CÔNG TY
38, Nguyễn Trãi Saigon — Điện thoại: 38.247

CỨU SỪNG

BỌN CƯỚP NGÀY

Bão Hester tàn phá miền Trung được mô tả như là một trận bão lớn nhất từ gần ba chục năm nay, không kém gì trận bão năm 1944. Hàng trăm ngàn người bị lều bều trong tình trạng không nhà, không cửa, sống trong cảnh màn trời chiếu đất, bữa đói bữa no, chỉ còn trông chờ vào công cuộc cứu trợ của đồng bào, của nhà nước.

Ấy thế mà đã có những kẻ mặt người bụng chó để cho lương tâm cốt xê miết, muối mặt ăn cắp cả những phẩm vật cứu trợ để đem phát mại làm giàu trên xương máu của các nạn nhân. Người ta đã khám phá ra được một kho lớn đồ cứu trợ bị đánh cắp tại thị xã Huế và cái tên ăn cắp lại là một vị dân cử, một cựu nhân viên cảnh sát. Vụ bắt quả tang này khiến y rệu rạc không còn có thể chối cãi vào đâu được. Tuy nhiên người ta lại không dám thẳng tay thộp cổ y mà lại chỉ đưa ra cụ thân sinh ra con y về nơi có bốp để điều tra.

Còn điều tra cái con mẹ gì nữa! Các phẩm vật cứu trợ chất cả đống trong nhà y đủ là r bằng chứng hùng hồn để lôi cổ y ra trước pháp luật. Chắc rằng y mình y không thể cáng đáng nổi i vụ ăn cắp qui mô như vậy. Còn có ít ra dăm ba tên khốn nạn nữa. Nhà nước địa phương còn chờ đợi chi nữa mà không dám khai phanh xi lô hết ra.

Hay là sợ bị đụng chạm?

Có thể lắm. Chính vì vậy mà các thông tin viên địa phương khi ửi nguồn tin này về Saigon đã không dám nêu đ ch danh can phạm. Chỉ nói r cách lờ mờ rằng đó là r vị đại diện dân cử. Có tờ báo bạo phổi hơn i thì chỉ dám hé một tí ti cái tên tuổi khốn lìn của thằng ăn cắp ấy (Nguyễn kh. T. Hội viên Hội đồng thị xã Huế).

Tương ai chớ tên này thì bọn Con Ong biết rõ ghê lắm.

Vậy đâu có ngăn cái nỗi gì mà không dám viết toạc cả tên họ lẫn chức vụ của y ra. Đó là mong sự Nguyễn khắc Thiệu, chủ tịch Hội đồng thị xã Huế.

Nè, ăn cắp cái chi chớ ăn cắp phẩm vật cứu trợ cũng không có khác chi ăn cắp chuông chùa. Độc lắm đấy nhá. Cứ gọi là khuvnà gia bại sản và chết không nhắm mắt.

VÀ ĂN CẤP CÔNG KHAI

Mỗi lần có sự cứu trợ là y như lại có những sự ăn cắp ăn này. Mấy năm trước miền Trung cũng đã từng bị ngập lụt, rồi miền Tây cũng rứa. Sốt tình ruột thật, thiên hạ đổ xô vào công cuộc cứu trợ, trong khi đó thì lại có những kẻ mượn đờ cái chiếu bài cứu trợ để có thể ăn cắp một cách công khai.

Ngoài vụ ăn cắp phẩm vật cứu trợ ở Huế, ở Đà Nẵng cũng có mà thủ phạm đều là những phường tai to mặt bị thật. Vụ ăn cắp này xảy ra từ mùa lụt năm trước. Những người tố cáo đã lời đích danh các ông hội đồng hàng tỉnh ra để hỏi về số tiền cũng như số phẩm vật cứu trợ mà người ta đã nuốt đi một nửa và chỉ đưa tới cho các nạn nhân có một nửa.

Tuy nhiên trên đây chỉ là những vụ ăn cắp âm thầm. Còn phải kể đến những vụ ăn cắp công khai nữa.

Số là có một ông chủ báo thuộc loại .I tờ nai ở Saigon trong mùa lụt năm trước có mở sổ lạc quyên cứu trợ. Trước sự kêu gọi thống thiết của tên lái báo, độc giả đã hưởng ứng một cách rất nồng nhiệt vì ai nấy đều tin tưởng rằng số tiền ấy sẽ được chuyển tới tay các nạn nhân. Cuộc lạc quyên kéo dài cả mấy tháng ròng, và số tiền độc giả gửi ủng hộ lên đến gần một triệu. Nhưng sau đó tên chủ báo im luôn không thấy đá đồng gì tới việc xử dụng nó ra sao, chuyển đi nơi mô và cũng chả có báo cáo gì cho độc giả được rở.

Phủ Quốc Vụ Khanh dưới thời ông Phan Quang Đán đã có văn thư hỏi tên chủ báo này, nhưng y cứ lẩn lưa không có rả lời dứt khoát. Tới lúc ông Đán ở rơ lui thì người kế nhiệm ông ta một là quên khuấy đi hai là không muốn dấy mí nhà báo, cho chìm xuống luôn.

Tụi Con Ong, một khi không biết thì thôi, nhưng một khi đã biết thì nhất quyết làm cho ra nhẽ. Phải ỳnh đập cò những cái tên ăn cắp công khai i và vùi đầu chúng nó xuống đồng cứt chó. Như vậy cũng chưa thể bù đắp được vào cái tội lỗi ăn cướp cơm chim của các đồng bào khốn khổ. Ngoài cái tội ăn cắp, nó còn can thêm cả tội bội tín và tội lừa đảo nữa.

Có người đã hỏi nó rằng, thế số tiền cứu trợ ấy để đâu? Cúng cho ai? Hay là mua tu bin, tậu nhà, hoặc mua dăm bầy cò hầu sự (nói một cách nôm na có nghĩa là cái hòm) để dành sẵn cho cha mẹ vợ con, thì nó ú ó đáp rằng: « Cúng nhà ni có Diệu Không rồi. »

Ờ hơ! Tiền cứu trợ đồng bào nạn lụt lại đi cúng cho ni cò! Rõ thú chứ ả! Ni cò nào? Bộ ni cò tu ở chùa Bà Banh chẳng?

Nè, không biết điều nhả ra thì bỏ mẹ đó con ơi!

CÓ KIÊNG CÓ LÀNH

Ngày lễ đăng quang của Xếp báo hại làm sao lại nhằm đúng vào ngày sát chủ. Nó không những là một ngày xấu nhất trong tháng mà lại còn là một ngày xấu nhất trong năm nữa. Lịch Tam Tông Miếu đã ghi như vậy. Và lịch Tàu cũng in hệt như thế.

Nhưng ác một nỗi rằng, Hiến pháp 9 nút của nước nhà lại qui định một cách đúng đắn là lễ nhậm chức của Xếp mới phải cử hành vào đúng 12g ngày 31-10. Mãn sớm hơn một ngày hay muộn đôi ba ngày là vi hiến, xai luật, không có được.

Cực chẳng đã Xếp đành phải vấn kế bợc sư Nguyễn văn Y. Bợc sư Y nguyên là một đấng quan năm đã từng là Tổng Giám Đốc cảnh sát thời ông Diệm. Bợc sư không những giỏi về tứ v lại còn thông thạo cả về các môn bói dịch và hà lạc số nữa.

Theo bợc sư Nguyễn văn Y thì trong ngày 31-10 chỉ có giờ Tị là giờ hoàng đạo. Do vậy lễ nhậm chức đã được cử hành vào 9 giờ nghĩa là sớm hơn giờ hiến định 3 tiếng. Sự việc này đã khiến cho mấy tên nhà báo Tây phương có dịp vẽ voi bợc thú lằng nhằng rằng, trong vòng ba tiếng đồng hồ nước Mít thân yêu của chúng ta đã có hai vị Phó Tổng Thống bời lẽ mãi tới 12 giờ 31-10 ông Phó Kỳ mới chấm dứt nhiệm kỳ.

Cũng theo lời khuyên của bợc sư Nguyễn văn Y các cột cờ trong ngày đăng quang đều được phết bằng ở phía đầu và được bợc vải cho tròn trịa. Màu sắc của các biểu ngữ cũng được chọn lọc rất kỹ: ky các màu đen và màu xanh.

Nhà nước kiêng kỵ như rứa là đúng ghê lắm. Cái gì cũng phải có kiêng có lành. Tuy nhiên, tự hậu để tránh những cái ngày sát chủ, thiết tưởng cái điều khoản đăng quang ghi trong hiến pháp 9 nút nên tu chỉnh lại.

Không nên ấn định một cách máy móc, lễ nhậm chức phải diễn ra đúng vào 12 giờ ngày 31-10 mà nên để linh động, có thể trước một tuần hay sau đó một tuần cũng được. Để còn chọn ngày lành tháng tốt.

ÔNG TỔNG NGỌC TRẦN AN DU LUẬN

Tuần vừa qua dân chúng đã thành đã nhón nháo cả lên vì những nguồn tin giật gân tới một độ khủng khiếp đại khái như nhà nước phong tỏa các chương mục định kỳ ở các nhà băng không cho rút tiền ra, bởi lẽ nhà nước cần tiền ghê lắm vì Thượng Viện Mẽo đã cúp hết ngoại viện.

Từ cái tin khốn kiếp ấy, giá vàng tăng lên và vọt 2.100 rồi 2.200 đến 2.300. Đồ la chợ đen từ 350 không ai thèm mua nay lên đến 400. Hộet xoắn cũng theo đó mà lên giá trời hốt sen. Dân chúng đã đồn tất cả những tiền nong dành dụm bấy lâu nay để tung ra mua vàng.

Gạo nước và các nhu yếu phẩm khác cũng bị ảnh hưởng giầy chuyễn mà leo thang vô tội vạ. Bọn đầu cơ tích trữ tha hồ bớp hậu bớp cò dân nghèo.

Nhưng ông Tổng Ngọc đã kịp thời lên tiếng để trấn an dư luận. Ông đã mời cả một lũ nhà báo tới Hưng đạo từu lâu, nơi Long Phụng Các để đóp cơm tầu và giải thích về cái sự Mẽo cúp viện trợ.

Theo ông Tổng Ngọc thì Ủy Ban Ngoại giao Thượng viện đã phục hồi ít ra là 60% ngoại viện và thuận cho tổng cộng là 2 tỉ 3 so với dự luật bị bác là 2 tỉ 914 triệu đôn. Rồi ông đã tỉnh khô hỏi lại các nhà báo rằng: « Viện trợ đã bị cúp đâu? Nào có ai cúp? Đã có y dứt khoát đâu mà chưa chi đã cường cả lên? »

Ngoài ra ông cũng còn cho biết thêm rằng, ngoại tệ sở hữu của ta hiện còn 260 triệu đôn, có thể giải quyết được một số vấn đề cấp bách từ nay đến đầu năm tới.

Bấy lâu nay có dư luận cho rằng, ông Tổng Ngọc vốn là con nuôi của Mẽo. Vậy thì ông Tổng Ngọc còn tức là viện trợ Mẽo còn. Nó cũng chắc nịch y như là truyện Kiều còn thì nước ta còn vậy.

Chỉ có mấy cha chủ nhà băng là tai hại bạc vạ. Mất bao nhiêu là tiền quảng cáo để thanh minh về nguồn tin các trương mục định kỳ bị phong tỏa.

ĐÂY MỚI GỌI LÀ LUẬT RỪNG

Trong cuộc bầu cử Hạ Bò ở nước nhà vừa qua, một số địa phương dưới quyền thống trị của các tiểu vương, người ta đã thấy luật rừng xai được đem ra biểu diễn thả cửa. Thí dụ như ở Bạc Liêu, ứng cử viên bị rượt chạy té re phải trốn cả vào chùa Miên để lánh nạn, có ông thì phải nhảy lên xe ôm để chuồn về Saigon. Lại như ở xứ nước mắm, ứng cử viên không phải là gà nòi của nhà nước đã bị một bọn người đi xe ăn tế tới ném cả chũa và trứng thúi vào mặt.

Ấy thế mà so mí li cuộc tuyên cử ở Phi Luật Tân hây còn kém xa.

Hiện nay ở xứ Phi đang có cuộc tranh cử nghị sĩ và nghị viên địa phương. Cuộc vận bắt đầu từ thượng tuần tháng 7-71. Tính đến nay đã có 125 người bị ngòm củ ti và 108 người bị quẻ chân gãy tay lợi xương sống phải vô năm nhà thương.

Các nạn nhân thuộc cả hai phe: phe đối lập và phe nhà nước. Hai bên ỳnh nhau thẳng thừng. Chẳng đũa nào ngăn đũa nào. Mấy là người nhà nước thì chúng ông ỳnh theo nhà nước, Mấy là người đối lập thì chúng ông ỳnh theo đối lập.

Luật rừng được xài theo nhiều cách, ám sát, đầu độc. Nhưng biến cố được ghi nhận là bi thảm nhất đã diễn ra vào cuối tháng 8. Phe nhà nước đã cho nổ một trái bom, tại giữa phòng họp của đảng đối lập khiến 8 người chết quay cu lơ và lối 10 người bị cụt chân mất tay.

Xét như thế, người nước mình vườn còn hiền khô. Phần lớn chỉ chơi nhau bằng mồm. Sùng lên thì đảo ông bới cha nhau lên, hoặc bàn cùng bắt đắc dĩ lâm mới phải lằng cả chũa trứng thúi hoặc phân trâu phân bò lên mặt nhau chớ chả có ai nổ xài đến súng đạn.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- QUÝ VỊ HẰNG THA THIẾT ĐẾN TIỀN ĐÒ TỎ QUỐC
- QUÝ VỊ HẰNG QUAN TÂM TỚI TƯƠNG LAI KINH TẾ VIỆT NAM
- QUÝ VỊ HẰNG MONG MỜI CÓ CƠ HỘI PHỤC VỤ ĐỒNG BÀO TRONG QUẬN.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

Để mỗi quận có một Ngân Hàng Nông Thôn,
 Chính Phủ sẵn sàng trợ giúp về kỹ-thuật cũng như tài
 lực được hưởng nhiều ưu đãi.
 Vì thành lập Ngân Hàng Nông-Thôn là quý vị đã thực sự
 góp phần vào công cuộc phát triển hạ tầng cơ sở và củng cố
 nền kinh tế Quốc Gia.

Mọi chi tiết, xin liên lạc với:
NGÂN HÀNG PHÁT TRIỂN NÔNG-NGHIỆP
 Số 7 kếp Bến Chương Dương, Saigon
 hoặc Chi Nhánh Ngân Hàng Phát Triển Nông Nghiệp đặt tại các
 Tỉnh trên toàn quốc.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

NÓI LÃO ma CHƠI

Nói lão mà chơi, nghe lao...
 Dàn dựa lắt phất hạt mưa...
 Quyện đời đã chán không buồn nhớ...
 Thơ thần nghe ma kẻ mấy lời...
VƯƠNG SĨ TRINH

NHÀ CỦA TA

Một thợ viết trên C.O. ông bạn Gãi Sĩ đã gửi bắt máu 1 müt ghé dơ bản, müt ghé đó là làng ký giả. Theo ông Gãi Sĩ thì 1 nhà thầu đã "trúng thầu?" xây cất làng với giá 300.000đ 1 căn, và ông nhà thầu này đã cho 1 chú Ba thầu lại với giá 140 ngàn. Tức là ông nhà thầu đã soi ngon 160.000đ mà không phải làm gì cả. Còn ông Ba Tàu thầu với giá 140.000đ thì 1 căn nhà xây cất không nên, không cửa nẻo là đúng với giá lắm rồi còn gì. Nghe ông Gãi Sĩ nói vậy thì biết vậy, nhưng chưa tin; vậy bèn viết lên đây để cho:

1) Những ông bạn ký giả nào biết rõ nội vụ thì lên tiếng, lên tiếng với mọi chứng minh cụ thể để cả làng ta hỏi lại mà hỏi tội những ông có trách nhiệm xây cất làng, bọn thợ viết đều rách cả, nay lại bị những ai đó cắn rách thêm thì đau quá, trong cái cõi đời dơ bẩn này, đồng ý mọi dịch vụ những ai đó đều có thể đáp được cả, nhưng đáp của ai thì đáp, chứ đáp của anh em trong làng một cách ngáp máy, ngáp mặt như vậy thì không thể chịu được và không thể tha thứ được.

2) Yêu cầu ông chủ tịch Nghiệp đoàn ký giả cũng là chủ tịch Hợp Tác Xã kiến ốc hãy lên tiếng về "đin đồn tại hại" này. Nếu có thể xin ông triệu tập phiên họp "khảo sát" để minh xác cho tiện (với tất cả giấy tờ liên quan tới vụ đấu thầu).

3) Rất mong ông bạn Gãi Sĩ người đã viết rằng: "Bèn tìm anh nhà thầu Ba Tàu để hỏi cho ra lẽ Xin nhấn mạnh "anh nhà thầu Ba Tàu" chứ cóc phải là chủ thầu Giao Chỉ MN như giấy tờ sổ sách của nghiệp đoàn ta vẫn ghi.

Tuy là Ba Tàu nhưng anh nhà thầu này khôn tở cha, bết móc máy số siêng cần thận: "Các nị vẫn chửi tội ngộ là gian thương tham những há, nhưng chính các nị cũng gian thương tham những thấy li nre..." hãy mời ông nhà thầu "Ba Tàu" trên tới trước 1 phiên họp, hoặc giả tới trước 1 tờ báo nào đó, như Báo Đen, chẳng hạn để ông này trình bày mọi chuyện. Báo Đen trước đây đã có lần "đánh" khá đau và khá mạnh về việc xây cất làng ký giả.

Đã tới lúc mọi việc cần phải làm cho ra nhẽ, không thể vì cảm tình mà được. Bọn bè là bọn bè công việc là công việc, nhất là công việc chung, một khi những ai đó đã mập mờ để bóc lột mỗi đũa (thợ viết) trên lao xin giữa thanh thiên bạch nhật mà cóc biết mẹ gì cả (Gãi Sĩ) thì đâu làng ta cần phải làm ra, trắng ra đen. Xin báo cho những ai đó, tội lương gạt không phải là một tội nhẹ.

CÓ CHUYỆN NÀY CHĂNG?

Người đẹp Thượng Viên, bà Nghị sĩ Nguyễn Văn Thơ và anh em, lý do nổi giận đã được người đẹp nói hay toét ngay tại Thượng Viên là b. và nhiều. Nghị Sĩ khác đã và đang bị những con mắt bí mật theo dõi; đang bị những cái tai bí mật nghe lỏm, khi bà Lay các Nghị Sĩ khác tiếp xúc với

những ký giả nghị trường. Vẫn theo người đẹp, thì từ ba tháng nay, không khí Thượng Viên có vẻ khó thở, khiến cho mọi cuộc tiếp xúc giữa Nghị Sĩ và ký giả Nghị Trường "mật cả hào hứng, cởi mở", vì bị những người được bà Thơ gọi là "mật vụ" chụp hình lén.

Người đẹp đã chửi toáng lên là cái trò đó là 1 trò dơ bẩn, bất xứng, và bà cho người cầm đầu viện Cầu Mống phải chịu trách nhiệm. Bà Thơ còn dọa sẽ đem vấn đề ra trước 1 phiên khoáng đại.

Thiên Khôi thường tới Thượng viện, nhưng thú thực là "mù" hoàn toàn về chuyện này. Thiên Khôi chỉ thấy một ngày một nhiều hơn những "khuôn mặt mới lạ hoặc" tại Thượng viện. Nhưng một người đẹp ít nói như bà Thơ, nay cũng bắt đầu đi phải nói ra chắc không phải là nói để đùa.

Bà Thơ cũng nói tới cái gọi là "cảnh sát trị" tại Thượng Viện. Chẳng biết bà có dùng chính xác danh từ này không, nhưng sau lời tố cáo của bà, một số cảnh sát viện đã bị đổi chỗ, và các ký giả nghị trường bây giờ vào Thượng viện gặp khá nhiều khó khăn. Phải trình đủ mọi thứ giấy mới lọt được vào cửa viện Cầu Mống.

BIỆT ĐOÀN

Thiên Khôi được mấy người bạn trong Biệt Đoàn trừ bị đang thụ huấn tại Quang Trung cho hay là họ đang "sung sướng" được thụ huấn, và ngờ ý tiếc cho Thiên Khôi đã không đủ sức khoẻ theo học 5 tuần.

Theo anh họa sĩ H.T và bạn Nhật Thăng thì biệt đoàn trừ bị mà anh gọi đùa là biệt đoàn ba bị đã được "lê phê" hơi nhiều, các cán bộ trong liên đoàn B có trách vụ hướng dẫn các anh em Biệt đoàn đã thông cảm với trường hợp "lính già đi tập" nên đã cho anh em vừa tập vừa dưỡng sức.

Riêng những anh em Biệt đoàn thiếu sức khỏe được trả về nhiệm sở cũ, cũng xin cảm ơn những cán bộ trong trại tiếp chuyện Nguyễn tri Phương các y sĩ và cán bộ tại Bình xá Lê Lợi đã giành cho anh em "người già đi tập lính" rất nhiều thiện cảm, nhất là ở khóa 2-71 này! Xin cảm ơn, cảm ơn tất cả.

ANH TÁM BỮU SỬA SOẠN RA BÁO

Cái đảng Công Nông của anh Tám cũng sẽ vùng vẫy mạnh hơn các giai đoạn trước là sẽ phát triển cả bề mặt lẫn bề sâu.

Bấy lâu nay, cái đảng Công Nông vườn bị mang tiếng là bao gồm đại đa số những thành phần chả có giấy mơ về má gì mí li giới công nông hết chơi. Nếu không là giới tư bản thì cũng là các tay đại diện chủ hoặc đại thương gia. Nên chí, để chuẩn bị cho công cuộc đấu tranh chính trị sắp tới, đảng của anh Tám sẽ chú trọng phát triển và đào tạo các cán bộ thuộc thành phần công nông chính hiệu.

Sẵn có cơ sở ẩn lốt ở trong nhà kiếng, lại có cả ngân vạn cán bộ ở trong tay, báo của Anh Tám ra đời chắc là sẽ dư sức để bóp nghẹt các báo ma quỷ, khiêu dâm nhi nhô khác.

Đề xem rằng cái báo Lao Động của anh Tám có mùi lao động hay không? Hay lại chỉ toàn là mùi bơ sữa, sấm banh, bích qui, xi gà gộc?

nhỏ
 lòng
 báo

LẠI VẤN ÔNG NGOẠI LÂM

Nhân vụ nhà Dân bèo xénh xánh Diệp văn Hưng buồn một ít (một ít thôi như xénh xánh đã thanh minh thanh nga) đồ lậu thuế, ông già Nguyễn bắt Lương liền khai tâm lum trước Hạ bộ rằng ông chỉ có phân sự cấp nhiệm vụ lệnh mà thôi, còn "cho phép" Dân bèo, nghị ngơm xuất ngoại hay không là quyền của ông ngoại Trần văn Lâm. Và vì vậy; theo ông già xào mì, thì chính ông ngoại Lâm mới là người chịu trách nhiệm trong vụ A Hénh, tưởng ông Bất Lương nói toàn chuyện bất lương ai dè lần đầu tiên ông nói thật. Số là từ

khi bỏ nhiệm vụ Luập Pháp đã qua phò Sếp (mà vẫn không từ chức nghị sĩ mới ngon chó, vì ăn một lúc, 2 lương bổng, mà lương bổng nào cũng bầu hết!) hất được ông bạn chí thân Trần chánh Thành ra khỏi cái ghế ở đường A de Rhodes, ông ngoại Lâm bèn lập tức ban cho mình cái thâm quyền công an mật vụ: ông cũng có sổ đen của ông!

Những viên chức nào, đều có nhiệm vụ lệnh của cơ quan hữu trách đi nữa, nhưng ông ngoại Lâm xét thấy không có tinh thần phục vụ kiểu Nguyễn bắt Lương, hay Nguyễn văn Ngải, hay Nguyễn quang Luyện, thì ông tự tiện từ khước, không cho phép

đương sự xuất ngoại, mặc cho nhiệm vụ lệnh! Và chính vì có tên trong sổ đen của ông ngoại Lâm mà các DB Ngô công Đức, TG Kỳ Sanh, NĐ Bình đã bị ông ngăn cản không cho xuất ngoại, mặc dầu các dân biểu ấy được Hạ nghị Viện biểu quyết để cử đi dự hội nghị Liên hiệp Nghị sĩ quốc tế! Ông Ngoại lại hăng say phục vụ cho Sếp nên bất chấp

đến cả sự can thiệp của cụ Huyền, Chủ tịch TNV. Tự ban cho mình quyền kiểm soát và trừng phạt những tay đối lập với Sếp, ông ngoại Lâm lại rộng rãi ra rít với các tên cùng họ với ông:

Lê tài Hòa, Mạc Giao, Khổng trung Lưu, Hoàng Thông, Diệp văn Hưng, Nguyễn văn Ngải, Trần Ngọc Oánh vv.. muốn xuất ngoại bao nhiêu lần cũng được, cả vợ con cũng đi cũng được cả ngân sách quốc gia đài thọ (như trường hợp Lê tài Hòa đổi nhiệm vụ lệnh mới đây!). Vì vậy mới có vụ lợi dụng thông hành ngoại giao làm chuyện

bất chánh của các dân bèo Mạc Giao, Nguyễn quang Luyện, Võ văn Mẫu, Phạm chí Thiện mà báo chí đã nói rõ quá nhiều. Ý chí phục vụ Sếp của ông ngoại Lâm đã rõ rệt như "cửa" mà lãnh tụ Cáo tiến Nguyễn ngọc Huy (lãnh tụ của cái đám dân bèo "tinh báo" Trần minh Nhựt Nguyễn văn Quý mà báo chí đã phanh phui dài dài mấy hôm nay) lại chê ông Lâm là "cái có để

dân chúng chỉ trích". Hay là lãnh tụ Cáo tiến Huy muốn nói toạc ra rằng, từ ngày ông ngoại Lâm về đường A de Rhodes, ngành ngoại giao VNCH đi thụt lùi? Nhưng sức máy mà thụt lùi, vì ngoài chức ngoại trưởng, ông Lâm còn là chủ tịch cái hội "phát triển bang giao quốc tế" mà lão Xija lại Báo làm Tổng thư ký lặn!

Và mặc dầu các nước Thụy Điển, Thụy Sĩ, Đan Mạch thì nhau nhìn nhận Bắc Việt, chứ từ ngày làm tổng trưởng ngoại giao ông ngoại Lâm đã đọc đến mấy bài diễn văn đề phò biến rộng rãi ý tứ của Sếp trước cái hội "phát triển bang giao quốc tế". Kia đây! Hay là ông lãnh tụ Cáo tiến Huy muốn nói đến trách nhiệm mà ông ngoại Trần văn Lâm phải chịu vì những sự tham nhũng xảy ra tại các tòa đại sứ VNCH ở ngoại quốc mà GSV vừa phanh phui? Nhưng ở xứ Mít Cộng Huê tiến bộ này, sức máy mà ông ngoại Lâm tự thấy mình có trách nhiệm!

Và mặc dầu các nước Thụy Điển, Thụy Sĩ, Đan Mạch thì nhau nhìn nhận Bắc Việt, chứ từ ngày làm tổng trưởng ngoại giao ông ngoại Lâm đã đọc đến mấy bài diễn văn đề phò biến rộng rãi ý tứ của Sếp trước cái hội "phát triển bang giao quốc tế". Kia đây! Hay là ông lãnh tụ Cáo tiến Huy muốn nói đến trách nhiệm mà ông ngoại Trần văn Lâm phải chịu vì những sự tham nhũng xảy ra tại các tòa đại sứ VNCH ở ngoại quốc mà GSV vừa phanh phui? Nhưng ở xứ Mít Cộng Huê tiến bộ này, sức máy mà ông ngoại Lâm tự thấy mình có trách nhiệm!

Như các báo đã "bật mí" ông còn lăm le muốn Sếp thưởng Sếp thưởng cho cái ghế "thừa tướng" được cơ đấy!

Như các báo đã "bật mí" ông còn lăm le muốn Sếp thưởng Sếp thưởng cho cái ghế "thừa tướng" được cơ đấy!

CỦM-NÓNG LẠNH-CẢM SỐT-ĐAU NHỨC

ANTIGRIPPAUX

XIN NHỚ HỎI NHÃN HIỆU
 BÚA BỔ ĐẦU NGƯỜI

CÓ BÁN
 VIÊN LÊ KHẮP
 MỌI NƠI

K.N.SỐ: 1223 DYT-QCĐP

hãy nhìn qua chủ trương kinh tế năm 1972 rồi khóc cho

tương lai đen như mồm chó

● Thái Lan, Nam Dương, Phi luật Tân v.v.. mỗi nước chỉ mất có mấy chục triệu viện trợ Mỹ mà đang lên cơn sốt trong khi VN mất tới hơn 500 triệu thì vẫn ngồi yên ca tụng thắng lợi!

Mới đây, Tổng Trưởng Kinh Tế Phạm Kim Ngọc, qua bài thuyết trình tại khóa 6 Quân chánh, đã nói về chủ trương, đường lối và chương trình của chính phủ trong năm 1972. Sau khi ca tụng (tất nhiên) những thành quả trong năm cũ, Tổng Trưởng đã đưa ra một chương trình phát triển kinh tế gồm 4 điểm chánh. Con Ông xin trích đăng sau đây, và cuối cùng kèm theo lời nhận xét để độc giả có dịp... khóc cho chính mình. Sau đây là những lời do Tổng Trưởng nói:

Năm 1972 sẽ mở màn cho một giai đoạn xây dựng kinh

tế mới đề một mặt tiếp tục ổn định thị trường, mặt khác dồn mọi nỗ lực vào công cuộc phát triển kinh tế lâu dài mà những đường nét chính là:

- 1— Ổn định kinh tế.
- 2— Tăng gia sản xuất.
- 3— Quân bình cán cân ngoại thương.
- 4— Gia tăng lợi tức toàn dân để tiến tới quân bình xã hội.

1) Sự ổn định kinh tế đã đạt được trong giai đoạn 1 sẽ được củng cố và duy trì. Các biện pháp cấp bách và mạnh dạn trong 2 năm qua đã chặn đứng được lạm phát,

nhưng nền kinh tế vẫn còn một số các lệch lạc căn bản về cơ cấu, ví dụ: cơ cấu về thuế nhập nội, về hối suất, về giá cả v.v... quá phức tạp. Do đó, trong giai đoạn sắp tới, Chính Phủ sẽ cải thiện lại toàn diện các cơ cấu này để tạo nên một khung cảnh tốt cho công cuộc phát triển trường kỳ.

2) Gia tăng sản xuất:

Trong giai đoạn đầu, lãnh vực nông ngư nghiệp sẽ được đặc biệt chú trọng để cải thiện đời sống đa số đồng bào nông thôn. Như trên đã nói, "sản ngạch lúa gạo tính chung hằng năm đã giảm trong 10 năm qua vì lý do chiến tranh trong khi dân số tăng hằng năm 2,6 0/0 (6)." Nhưng năm 1969 và 1970 đã đạt được tăng trưởng sản xuất tại nông thôn và sản ngạch lúa gạo đã gia tăng mạnh nhờ các phương pháp canh tác tối tân, và sự cơ giới hóa nông nghiệp.

Song song với sự phát triển nông ngư mục, sản xuất kỹ nghệ sẽ được đặt lên ưu tiên hàng đầu cho các năm sắp tới.

"Chúng ta không thể chấp nhận tình trạng kỹ nghệ sản xuất nghèo nàn, chỉ tập trung vào vài sản phẩm, chúng ta không chấp nhận một nền kỹ nghệ mà trong đó lạm, nước ngọt đã chiếm từ 50 0/0 (1962) đến 60 0/0 (1970) tổng số sản xuất kỹ nghệ trong xứ. Chúng ta cũng không thể chấp nhận 80 0/0 các kỹ nghệ nằm quanh quần đảo Saigon hay Xa lộ Biên Hòa. Trong giai đoạn sắp tới, chúng ta sẽ cố gắng đa dạng hóa kỹ nghệ. Các kỹ nghệ cũng sẽ được xem xét phát triển đồng đều trên các vùng của quốc gia. Đó là lý do Chính Phủ đã dành mọi ưu tiên cho các kỹ nghệ gia muốn thiết lập các tân kỹ nghệ tại Miền Trung hay Miền Tây.

3) Quân bình cán cân ngoại thương:

Song song với các nỗ lực ổn định thị trường, tăng gia sản xuất, vấn đề xuất cảng cũng sẽ được kế hoạch đặc biệt chú trọng.

Từ trước đến nay, cơ cấu xuất cảng VN hoàn toàn phụ thuộc vào 2 sản phẩm chính là gạo và cao su. Nhưng 2 sản phẩm này lại đã tiếp tục xuống giá trên thị trường thế giới trong 15 năm qua. Vậy chúng ta không thể tiếp tục đặt nền tảng xuất cảng trên cơ cấu của những năm qua mà phải đặt lại toàn thể vấn đề cho phù hợp với khung cảnh và nhu cầu của thị trường thế giới hiện tại và tương lai. Do đó, kế hoạch phát triển xuất cảng phải:

— Nghiên cứu thị trường quốc tế nhất là các quốc gia lân cận của Việt Nam như: Nhật Bản, Phi luật Tân, Thái Lan, Mã Lai, Hong Kong, Tân Gia Ba v.v... để tìm kiếm thị trường cho các sản phẩm Việt Nam.

Vấn đề gia tăng xuất cảng chưa đủ để quân bình cán cân ngoại thương. Chúng ta hiện xuất cảng hằng năm khoảng 15 triệu Mỹ kim trong khi nhập cảng hàng 600, 700 triệu 1 năm. Sự xuất cảng dù cố gắng tối đa, cũng không thể trong vài ba năm đủ quân bình với nhập cảng. "Chúng ta phải đồng thời nỗ lực đi tới bỏ hẳn việc nhập cảng nhu yếu phẩm.

Một số lớn hàng hóa nhập cảng để tiêu thụ cần phải dần dần giảm bớt. Năm 1960 chúng ta chỉ sử dụng khoảng 26 triệu Mỹ kim để nhập cảng các loại nông phẩm, đến năm 1969 số nhập cảng này đã lên đến trên 183 triệu Mỹ kim (7). Tình trạng

này phải sớm chấm dứt vì chúng ta đang đến giai đoạn tự túc về nông phẩm. Chúng ta sẽ dành đa số ngoại tệ nhập cảng các sản phẩm tư bản nhiều hơn như các máy móc và dụng cụ cho kỹ nghệ để hỗ trợ phát triển nông ngư nghiệp. Đánh rằng việc quân bình cán cân ngoại thương là một khó khăn và đòi hỏi nhiều hy sinh cố gắng, nhưng đó là con đường độc nhất tiến tới tự lực tự cường và chúng ta phải thực hiện cho bằng được.

4) Gia tăng lợi tức toàn dân để tiến tới quân bình Xã Hội:

Điểm này đã được Tổng thống đặc biệt nhấn mạnh như một chỉ tiêu cho các kế hoạch phát triển trong tương lai. Thật ra nền kinh tế phải xây dựng trên nền tảng công bình có nghĩa phải thu hẹp khoảng cách giữa mức sống của các giai tầng xã hội, giảm bớt sự chênh lệch giữa người giàu và người nghèo, giữa đồng bào thành thị và đồng bào nông thôn.

Sau đây là những nhận xét của Con Ông về từng điểm một.

1— Tổng Trưởng nói rằng 2 năm qua đã chặn đứng được lạm phát, điều này quả C.O không dám cười. Điều này chỉ để con nít cười thôi, người lớn mà cười là mắc tội... cười nhạt. Chỉ biết rằng, trong năm tới, dù Mỹ có viện trợ như cũ nghĩa là hơn 500 triệu Mỹ kim, thì ngân sách cũng vẫn còn thiếu hụt gần 60 tỷ. Thiếu hụt bao nhiêu tức là lạm phát bấy nhiêu, mà nếu Mỹ không tái lập viện trợ, thì coi như thiếu hụt cỡ 200 tỷ! Hay chịu khó đợi để coi tài chặn đứng lạm phát của ông Tổng Trưởng.

2— Về gia tăng sản xuất kỹ nghệ nói thì nghe hay lắm, nhưng liệu mấy chục năm nữa mới gia tăng nổi. Những nhà máy đã thành lập xong rồi, như nhà máy đường ở miền Trung, còn gần như tờ liệt vì thiếu nguyên liệu, thì mong gì ở những nhà máy chưa thành lập?

3— Quân bình ngoại thương một là một câu chuyện hoang đường nhất. Nhập cảng 700 triệu, trong khi xuất cảng được có hơn 10 triệu, bây giờ lại hết cả viện trợ, chịu khó đợi cho tới khi có đầu hóa, rồi hãy nói tới chuyện cân bằng ngoại thương.

4— Còn chuyện quân bình xã hội thì cứ hỏi các ông lớn xem có chịu chia sẻ lợi tức với dân nghèo không. Toàn những thứ tai to mặt lớn trốn thuế như ranh mà nói chuyện quân bình xã hội, không sợ ngưng mồm sao?

● GÃI SÌ

Ngồi rù gãi háng dài tăn tăn
(Thơ TRẦN VĂN HƯƠNG)

KỶ NGUYÊN GÃI HÁNG

Ông Phó gãi háng đã mở đầu nhiệm kỳ bằng một cuộc thăm viếng xã giao ông Phó ngồi chơi xơi nước. Cuộc thăm viếng "được mô tả" là tốt đẹp. Nghe nói, sau khi thăm ông cựu Phó xơi nước, ông Phó gãi háng sẽ còn thăm cả ông Tướng Hoa Lan, nhưng hình như ông Hoa Lan không muốn tiếp.

Hình như, sau khi đắc cử với số phiếu cao quá, gãi chăm phần chăm, ngài ngự cảm thấy cô đơn, vì còn hàng chớ nào chống mình nữa đâu, nên ngài đã ủy cho ông Phó cái sứ mạng tới thăm mấy người gọi là đối lập, để tính chuyện hòa giải. Vì thế mới có vụ 2 Phó gặp nhau.

Chịu đi thăm kẻ từng chửi mình, như thế là hay. Đánh kẻ chạy đi, ai đánh người chạy lại, cho nên ông Phó râu đã hoan hỉ tiếp ông Phó hết gân, như thế cũng là hay. Nhưng giả tí Ngài ngự đích thân tới thăm ông cựu Phó Râu, mới là hay hơn nữa. Chả gì cũng đầu gối tay ấp suốt 4 năm trời, tình xưa nghĩa cũ, bây giờ mỗi người một nơi. Ngài ngự có giới cử tới thăm cô "vợ cũ" một chút, xem có được cả nước khen không nào?

Trong khi đó, ông Tướng Hoa Lan lại không muốn tiếp ông Phó hết gân, mặc dầu năm 1967, ông Hoa Lan đã từng viết thư chúc "Thầy" đắc cử. Phải chăng ông H.L. chê mình từng là xếp lớn, là Quốc Trưởng, lại ứng cử Chánh Tổng, nên không thèm tiếp loại Phó Tổng. Nếu quả đúng như vậy, và nếu quả thật muốn hòa giải, ông Chánh Tổng thử đích thân đi thăm ông Hoa Lan xem sao?

Người không có chức tước mà tới thăm người có chức tước, có thể bị mang tiếng là muốn cầu cạnh làm gia nô. Người

có chức cao mà đi thăm người không có chức, thì được tiếng là kẻ trọng hiền lẽ ấy từ xưa đến nay ai cũng biết cả. Ngài ngự thử chơi chút coi,

GIẢI TÁN CHO RỜI

Trong số các Hội Đồng có tính cách nghề nghiệp của nước ta. Cái Hội Đồng Báo chí có vẻ đang mắc kẹt hơn cả.

Số là theo luật Hội Đồng Báo Chí là đại diện chánh thức của làng báo, có nhiệm vụ liên lạc và tham dự với chánh quyền về những công việc có liên quan đến báo giới. Nghĩa là, Hội Đồng đứng giữa báo giới và Nhà Nước. Như vậy, đáng lẽ, nhà nước định làm cái gì có liên hệ đến báo giới, thì phải tham khảo ý kiến hay phải mời Hội Đồng BC tham dự. Nhưng đang này, sau nửa năm thành lập, Nhà Nước vẫn coi như không có Hội Đồng Báo Chí. Báo vẫn bị kiểm duyệt và tịch thu đều đều, ký giả vẫn bị cản đường trong khi hành nghề, và lâu lâu có thằng bị đánh què, "nhà báo đánh theo kiểu nhà báo", hoặc bị đập máy hình.

Cho đến nay, Hội Đồng Báo Chí đã ra ít nhất ba cái tuyên cáo phản đối về những việc làm bẽ bối của chánh quyền đối với báo chí nhưng chánh quyền vẫn làm ngơ như không.

Trong khi đó, làng báo lại cứ đầu Hội đồng Báo chí mà gõ, nói rằng báo bị tịch thu, bị kiểm duyệt, ký giả bị đánh mà Hội đồng không chịu làm gì cả. Sự thật thì Hội đồng đã ra mấy cái tuyên cáo khá gắt gao nêu trên, nhưng chính nhiều tờ báo cũng không chịu đăng, trong khi đó cứ Hội đồng mà chửi.

Trong tình trạng kẹt cứng như vậy, Hội đồng Báo chí tự giải tán quách cho được việc, ngồi làm chi cho mang tiếng?

Nhật báo THẦN PHONG

MỚI TÁI XUẤT GIANG HỒ

- Để thêm những kiến thức cần thiết mà giới "tiền ông" cần biết, để phục vụ "liền bà" (trang "Rừng Cấm Liền Bà").
- Để thưởng thức những chuyện tình đẹp nhất thế kỷ. (trang "Phụ Nữ").
- Để theo dõi chuyện ma rừng rợn, quái đản nhất hiện đang diễn ra tại tòa BẠCH CUNG, Vũng Tàu của Ma Sư Trần Đức Lai.

CƠ KÊ DỆ NGÔNG

SỬA SOẠN TƯƠNG LAI CHO LÍNH

Trong những ngày gần đây, những người có trách nhiệm, đã bàn tới việc giải ngũ lính. Quân số của chúng ta, nếu tôi không lầm thì là một triệu một trăm ngàn người. Một ông nghị sĩ đã đề nghị giải ngũ bớt đi bảy trăm ngàn. Còn bốn trăm ngàn, cũng đủ để đối phó với một cuộc chiến tranh du kích.

Một ông dân biểu, người đã đưa ra luật tu chính tổng đồng viên, cũng đã nói tới vấn đề giải ngũ, nhưng ông thắc mắc về tương lai của lính.

Nhà Nước Giao Chỉ của chúng ta, có một truyền thống rất tốt đẹp là chỉ thích đẹp bỏ cái ngon, mà ít lo tới sự vun xới cho gốc. Như những chuyện về thương phế binh, về sinh viên. Chỉ khi nào có một cuộc tranh đấu nào bùng lên, lúc bấy giờ mới giật mình nghĩ tới. Trong lúc Nhà Nước ra lệnh cầu nguyện hòa bình trong ngày Quốc Khánh, nghĩ tới chuyện giải ngũ bớt lính, nhưng vẫn chưa có một chương trình nào sửa soạn tương lai cho lính.

Cái thắc mắc của lính hiện nay là không biết Nhà Nước sẽ giải ngũ theo cách nào. Hiện nay, trong quân đội có hai loại lính. Đó là hiện dịch và trừ bị. Nhưng hai thứ lính này đã lẫn lộn với nhau, không còn phân biệt, và những qui chế áp dụng theo quân luật cũng đã được phép đi chỗ khác chơi... Thí dụ như vấn đề chỉ huy... Những chức vụ chỉ huy, theo đúng qui tắc nhà binh, thì phải giao cho một sĩ quan hiện dịch. Nhưng bây giờ, thì các sĩ quan trừ bị vẫn có quyền đảm nhận và nhiều khi, cùng trong một đơn vị, cùng một cấp bậc, ông trừ bị lại chỉ huy ông hiện dịch là lẽ thường...

Vậy thì nên phân biệt hiện dịch và trừ bị nữa hay không?... Theo ý tôi, thì đẹp quách hai cái tiếng đó, vì nó chỉ là những danh từ, đọc lên chơi cho vui. Nhất là từ khi có cái luật tổng đồng viên ra đời, đình chỉ tất cả mọi sự giải ngũ, hiện dịch hay trừ bị thì cũng thế. Nói tới giải ngũ, chỉ nên xét theo những yếu tố hoàn toàn thuộc về binh nghiệp.

Đầu tiên, tôi xin nói với Nhà Nước về vấn đề thủ tục...

Thường thì trước khi định cho giải ngũ một lớp quân nhân, Nhà Nước ban hành một văn thư, nói rõ điều kiện về một quân nhân có quyền xin giải ngũ. Ai muốn thì phải làm đơn, gửi theo hệ thống quân giai.

Rắc rối là sự làm đơn xin giải ngũ. Lá đơn, bao giờ cũng phải kèm theo vài ba thứ giấy tờ lính lính. Các ông đơn vị trưởng, có một tác phong rất đẹp của quân đội, là không muốn xa thuộc cấp, nên không muốn cho những người cộng tác với ông giải ngũ. Có nhiều anh, chỉ giữ những chức vụ ngồi chơi soi nước, nhưng nếu rằng vắng anh ta, ông đơn vị trưởng cũng buồn lắm. Đây là chưa kể đến những ông ích kỷ, không muốn cho tên nào ra khỏi lính, nhất là những tên mà biết rằng, nếu rời được ba thước ka ki, chắc chắn nó sẽ hơn mình. Cho nên, ông tìm cách giữ lại là cái chắc.

Khi ông đơn vị trưởng muốn giữ thuộc cấp ở lại, thì chẳng có lý ông cụ nào là khó. Văn thư gửi về, ông lờ đi. Đợi chừng vài ba hôm nữa là hết hạn nộp đơn, lúc đó, ông mới phổ biến. Lính xoay cho đủ được giấy tờ như tướng mạo quân vụ, bản sao bằng chuyên môn, vài ba cái giấy lem nhem nữa, cũng đủ phở râu ra, vì chạy « ma ra tông» với thời gian. Lúc chuyển theo hệ thống quân giai, ông cứ giả vờ đi vắng

vài ba phát, áp dụng tri hoãn chiến, không thêm ký ngay để gửi đi, là kẻ như lính có thể... giải ngũ hụt. Cái lối ký tên dềnh dang làm 2 chặng, ký một lần vào lá đơn, rồi mới loc cọc đánh máy cái phiếu giữ lại để trình ký một lần nữa, rồi cứ thế, tà tà gửi đi, thì cái đơn của tên lính xin giải ngũ, phải chờ tới tết công gô mới bỏ được về tới hội đồng...

Chỉ vì cái truyền thống tốt đẹp ấy của các ông đơn vị trưởng, vậy xin nhà Nước cho máy móc, xét về sự giải ngũ, cũng giống như về những vụ thăng thưởng thường niên. Máy thì vốn vô tư. Thí dụ như Nhà Nước cho ưu tiên giải ngũ theo thâm niên quân vụ. Cả một đồng hồ sơ đó cứ cho vào máy «xoạch», một phát, những tên lính già sẽ rơi xuống. Mang danh sách ấy ra phổ biến, trước kỳ hạn giải ngũ là ba tháng. Khi hết ba tháng ấy, kẻ nào muốn ở lại quân đội thì làm đơn xin. Lúc đó, Nhà Nước tha hồ mà đặt điều kiện. Còn những tên nào không làm đơn, là có quyền trả lại Nhà Nước quân trang và súng ống. Như vậy có lẽ tiện hơn. Ngày trước, Nhà Nước bắt làm đơn xin giải ngũ, thì bây giờ, Nhà Nước phổ biến một danh sách giải ngũ trước, rồi ai muốn phục vụ quân đội thì làm đơn xin ở lại. Hai công việc ấy cũng gần dị như nhau, mà lại tránh được những cảnh bất công, rất bất lợi cho Nhà Nước.

Tại sao, tôi lại đề nghị với Nhà Nước, giải ngũ quân nhân theo điều kiện thâm niên quân vụ?... Chỉ vì, với một người lính già, có nhiều thời gian để sửa soạn cho tương lai. Theo như luật lệ của quân đội thì trước khi giải ngũ, người lính thường được nghỉ phép. Mỗi năm quân vụ, được nghỉ năm ngày phép có lãnh lương. Với một người lính già, hai chục năm quân vụ, nếu được báo trước ba tháng lịch trình giải ngũ, có tới sáu tháng để sửa soạn với thời gian ấy, cứ tà tà, cứ thông thả cũng đủ xin được một việc làm. Nếu sau sáu tháng ấy, thấy mền yêu quân đội không thể xa rời các bạn đồng ngũ, lại làm đơn xin ở lại mấy hồi... Như thế, không ai oán trách được Nhà Nước, vì ai cũng có quyền thử lửa, và ai cũng được hưởng vài ba tháng tự do.

Tôi tin chắc rằng, với phương pháp giải ngũ như vậy, Nhà Nước sẽ có đủ quân số cần dùng. Cứ từng đợt, từng đợt, theo nhân viên quân vụ. Những người còn lại là những người tình nguyện, chắc sẽ dễ dàng cho sự chỉ huy và áp dụng quân kỷ. Với 1 quân đội tình nguyện phục vụ thì làm gì không đủ sức mà đương đầu với một cuộc chiến tranh du kích.

Những người lính đã được giải ngũ, đối với họ, kiếm 1 cuộc sống no đủ, cũng không phải là 1 chuyện khó. Đầu có đến nỗi bị quan như ông dân biểu kia, chỉ sợ rằng lính cầm súng đã quen, lúc giải ngũ vẫn quen tay cầm súng, rồi làm mất trật tự xã hội. Trời đã sinh ra người, là phải nuôi con người. Con người chỉ có thể chết vì bệnh tật, vì bị xe cán, bị chết vì nhiều cách khác, chắc chắn có rất ít người chết được vì đói.

Xin nhà nước hãy đặt ra một chương trình khai khẩn, rồi đem áp dụng cho lính khi họ được giải ngũ. Tôi xin chép ra đây ý kiến của anh Thế Uyên, một bạn văn của tôi:

... Miền Nam kẻ như không có một tiềm năng kỹ nghệ nặng nào. Trong một thời gian lâu dài nữa, sức mạnh kinh tế của chúng ta chỉ có thể trông cậy vào nông nghiệp. Điều này, chúng ta thường đều đã ý thức, nhưng ít ai chú ý

tới dữ kiện là miền Trung đã nhân mãn từ lâu và miền châu thổ Cửu Long không còn bao nhiêu tiềm năng. Khai thác tới đâu, cũng chỉ đủ cung cấp thực phẩm nuôi đủ dân mà thôi. Cuộc Nam tiến của người Việt đã hoàn tất từ lâu rồi. Bởi thế, một vùng đất hứa mới cho người Việt, chỉ còn có thể là vùng Cao nguyên.

Hai ông Nhu Diệm đã sáng suốt khi hết sức chú ý và thiết tha với Cao nguyên. Nhưng chính sách dinh điền, di dân lập ấp cũng cấp phát đồn điền cho tư nhân của hai ông đã có một khiếm khuyết từ căn bản. Hai ông quên không tính tới thứ áp lực thường xuyên của người Trung Hoa phương Bắc. Bởi thế chúng ta đã thất bại.

Bây giờ, tiến về vùng đất hứa, chúng ta phải đặt vấn đề một cách toàn diện và triệt để hơn. Cuộc Tây tiến lần này phải là một nỗ lực hình thành một xã hội mới, một căn bản cho một nền văn minh Việt Nam mới, có thể làm khuôn mẫu cho các nước nhược tiểu Á Phi và Châu Mỹ La Tinh.

... Chúng ta sẽ tập trung những quân nhân sắp được giải ngũ hay giải ngũ rồi, thành những trung đoàn nông tác. Họ vẫn là 1 đơn vị binh thường, chỉ khác một điều là bây giờ, nhiệm vụ của trung đoàn nhẹ về chiến đấu và năng về khai hoang. Trung đoàn sẽ tới đồn trú ở 1 vùng đất đai đã được chọn lựa kỹ, không phải về phương diện kinh tế nữa. Họ sẽ được mang toàn thể gia đình theo.

Sau khi khai hoang xong, đất đai sẽ được chia ló, phân phối cho mỗi người lính, không phải chia đứt khoát, mà chỉ là cho mượn trong thời hạn 49 năm. Hết thời hạn này, người thụ hưởng đương nhiên kể cả con cái thừa kế đều được ưu tiên mượn thêm 1 kỳ hạn nữa với điều kiện bắt buộc là phải tự mình canh tác. Bất cứ ai, lúc nào, bỏ đất về miền xuôi quá ba, hay năm năm, là đương nhiên đất trở về với công thổ quốc gia, quốc gia sẽ phân phát cho người khác mượn. Với qui chế này, chúng ta sẽ giữ được dân ở lại, đồng thời tạo được một xã hội không còn địa chủ bóc lột, không còn tá điền nghèo khổ nữa.

Di nhiên là trung đoàn công tác chỉ có tính cách bắt buộc lúc đầu do những người lính chưa mãn nhiệm kỳ phục vụ pháp định mà thôi. Khi đảo hạn giải ngũ, họ toàn quyền trở về miền đồng bằng. Di nhiên với sự chấp nhận thiết thực là ló đất dành cho mình, do chính mình đã góp phần khai hoang nên đã thu hồi phát cho kẻ khác. Có thể nói ngay rằng, phương sách khai hoang này là một sự rút kinh nghiệm từ chính sách đồn điền của các chúa Nguyễn ngày xưa, «đi quân vi nông, đi nông vi binh», và từ phương thức «Mochav» của người Do Thái gần đây... (Vòng Đai xanh, trang 248-249.)

Tôi đồng ý với bạn Thế Uyên nên mới chép đoạn sách đó ra đây, gọi là một ý kiến đưa lên Nhà Nước. Nên nghĩ tới việc sửa soạn tương lai cho lính ngay từ bây giờ. Đợi tới lúc nước tới chân rồi mới nhảy, e rằng sẽ bị sa lầy trong một vũng bùn, để rồi càng vũng vầy, càng lún sâu xuống. Tất nhiên cả Nhà Nước lẫn mọi người, đều không muốn nhìn thấy, một cru binh sĩ, ngược mang đầy huy chương, đi bán giấy vé số kiến thiết hay làm công việc của Cái Bang. Đó là một nhục nhã cho đất nước, và nhất là nhục nhã cho người lính đạo. Hơn một triệu dân Ka Ki đang hướng về Nhà Nước, và mong Nhà Nước nói lên một vài lời...

ĐỀ HỨC CÀN

**Biết
mà?**

LẠI THÊM VÀI TÝ CHO ĐẢNG ĐIỆN LỰC

Theo một nguồn tin chắc như bấp thị đồng bào tiêu thụ điện sắp được ngài Chủ tịch Ủy Ban Tiềm Ích Quốc Gia tời gô lại bất khả cục cựa để cho Đảng trưởng Hồ tấn Phát của Đảng Điện Lực thơ thối hân hoan chia 2 ngón tay vào hồ bao lép kẹp, móc thêm rđ 50 cho mỗi kí lô điện !

Cái Ủy Ban Tiềm Ích Quốc Gia thuộc Bộ CC này từ ngày được thành lập để thay thế cho cái sở kiểm soát Điện Lực thì chẳng thấy làm cái mẹ gì gọi là «tiềm ích» cả ngoài cái việc trong vòng không đầy 2 năm để đầu dân chúng tăng 2 lần giá điện : Tháng 11-69 mỗi KW tăng 2đ và nay mai lại thêm xực rđ50 mỗi kí-lô-oát điện nữa.

Con số sản xuất điện trong toàn quốc, sau khi trừ bì các khoản điện cung phụng không tiền cho công sở, cho điện đường và cho các đảng viên thân t n của Đảng điện Lực, thì năm 1970, tổng số điện bán ra cho dân chúng ước lượng lên đến 1 tỷ 500 triệu kí lô oát !

Từ ngày tăng 2đ mỗi KW đến nay là 2 năm xiu xiu số tiền CDV thu vào thêm cũng lên đến 6 tỷ bạc.

Số tiền này phân nửa tức lối 3 tỷ đặt dưới quyền thao túng của Đảng Điện Lực và một nửa cũng lối 3 tỷ, được ủy ban Tiềm Ích QG dành lấy, nói rằng để bỏ vào quỹ «Quân binh giá điện»

Với những số tiền kếp sừ ấy, không biết Đảng trưởng Hồ tấn Phát đã canh tân điện đóm như thế nào và xếp Trần an Nhân của Ủy Ban Tiềm Ích QG đã «quân binh» giá điện ra làm sao mà điện đóm dếch được canh tân hữu hiệu và giá cả dếch được quân binh, mà hồ bao dân chúng sắp được nhĩ vị Phát; Nhân thân ái xia 2 ngón tay vào chộp thêm 1 đ 50 cho mỗi KW điện tiêu thụ nữa.

NHỮNG NGUYÊN NHÂN THỐI ĐẾCH CHỊU ĐƯỢC

Al cũng biết rằng giá điện có tăng là do mấy tay tở bì cái Đảng Điện Lực tính các khoản chi phí để khai thành gia vốn tời than lỗ là thiếu hụt đủ mọi thứ.

Mà các khoản chi phí loại tời cần thiết được tính vào giá vốn điện gồm những gì ? Nay nhẽ : Quý vị đầu sỏ của Đảng Điện Lực

cần vô số tiện nghi để vương đê phục vụ (1) như phải o bế sản tở nít, đánh bóng hồ tắm tại tư dinh Đảng Trưởng H.T. Phát, phải tở chức tiếp tân, tiệc tùng sang trọng; phải sắm hàng loạt tu bin Ladalat cho bọn các kếp để dành các loại DS-19, Fiat, 404 v.v... cho hàng đảng trưởng; đảng phó, phải trang trí công thự của các nhân vật trong bộ tham mưu đảng cho tời tân; phải tở chức xuất ngoại quan sát, tu nghiệp cho đều đều; phải trả «lương cầm tay» cho hàng thân tín; v.v... và v.v...

Ấy, tính sơ sơ cũng ngàn ấy khoản thất hợng phải únh vào giá điện để thăng dân nó trả cho rang danh Đảng trưởng Hồ Tấn Phát.

Và nếu đề cập đến các khoản «hao hụt hợp hiển và hợp pháp» khác như tiêu thụ nhiên liệu để tháo dỡ vãi kiểm soát không cần thiết; như cứ cho nhà thầu gia tăng bất mang kinh phí dự trữ, như mua hàng loạt máy móc đắt tiền ở ngoại quốc mà không cần xai để ngắm chơi thôi, vân vân và v.v... thì thăng dân tiêu thụ có bõn phận phải hiểu rằng giá điện cần phải được tăng đều đều, tăng hoai hoai cho kịp đê «nhu cầu» của các đảng lãnh tụ Đảng Điện Lực vậy.

MỘT MINH MỘT CÔI... CHẾT BỐ THẲNG DÂN

Nghe nói sừ già của Đảng Điện Lực được cử sang thương thuyết tăng giá điện là Phó Đảng Lê Bá Bụng đã đòi tăng 30 0/0 lận. Xếp xông «Tiềm Ích Quốc Gia» làm ra về thương dân sụt xuống còn 150/0 và hai bên bắt tay cái rụp. Được biết sừ già Đảng Phó Lê bá Bụng và xếp xông «Tiềm Ích Quốc Gia» là hai tay «se» nhau lắm; việc thông qua các khoản chi phí thất hợng kếp trên không mấy gì khó khăn.

Và một điêm nữa cần buồn năm phút là cái ủy ban Tiềm Ích QG được quyền lấy «ác cơ» của Tiêu vương Công chánh rồi ban hành nghị định tăng giá điện mà không cần ủy Ban vật giá xia vào.

Nếu vì giá điện tăng mà ảnh hưởng dây chuyền có làm vật giá mọi thứ đồng loạt gia tăng thì đó là ngoài phạm vi trách nhiệm của cái Ủy Ban Tiềm Ích Chết Cha (ấy quên Quốc Gia) vậy.

Kinh tế ngày càng ãn định, hậu phương ngày càng hùng mạnh, xếp xông Ủy Ban Tiềm Ích Quốc Gia đã góp phần không nhỏ vào việc únh chết mẹ Vi Xi vậy.

Thằng nào kêu lộn thành Ủy Ban Tiềm Ích Chết Cha là bị «mét bu» mí «Bác Gãi hàng» à ghen, !

KHI «CẬU CẦN»... HỜN MÁT !

Dân xứ Nước Mắm đang gặp đại họa ! Năm ngoài không biết do đâu mà báo chí làm tùm lum lên cái vụ cậu Cần tăng tịu với gái... Thị Lợi đến đỏi lẽ thành hôn của cậu Cần suýt bị «khê» tại xứ lạnh.

Tiếp theo đó một nhật báo «únh» cậu toi bời suốt cả tháng đến tời tâm mây mặt về một quá khứ rất gần không được thơm tho gì lắm.

Dư luận cho rằng giữa Cậu Cần và Tiêu Vương xứ Nước mắm có nhiều xích mích bất công đái thiên, chỉ có một màn «thanh toán» tại O.K, Coral mới có cơ giải quyết nổi.

Thế rồi mưa bão cứ đến.

Tiêu Vương xứ Nước mắm không tở có hậu ý gì không mà ra lệnh rút mẹ nó cái tiêu đỏi cảnh sát bảo vệ tòa án khiến cậu Cần đùng đùng nổi giận và tuốt về Cây Đa Gia Long mách bu và... con chá về ngoài í nữa đâu ! Đến lượt Thần Cây Đa Gia Long «tác dzãn xi nạc» khuyến cáo Đại Vương phút «a la póoc» Tiêu vương Nước Mắm đi nhưng lại... êm ru bà rù !

Cậu Cần bất mãn, nhất quyết... lãng công khiến một số can phạm đến ngày được trả tự do tại Bình Thuận dài cổ ngóng trông ngài Chánh An và tiếp tục... nhai cơm nhà lao !

Núp bóng Cây Đa Gia Long là «suya» quá chời, Tiêu vương Nước mắm sức mấy đụng nổi đến mình mà sợ. Vậy để cho số can phạm mãn hạn tù được sớm đoàn tụ với vợ yếu con thơ và tìm phương kếp sinh nhai, còn chờ gì mà Thần Cây Đa Gia Long chưa chịu «dẫn độ» Cậu Cần về lại nhiệm sở.

Kết lảm thì vãi van Thần Cây Đa Gia Long bả nhiệm cho 1 Bao Công khác chứ cứ để xứ Nước mắm vắng công lý lâu ngày quá e sẽ động lòng trời à !

SAO KHÔNG NOI GƯƠNG AN ĐỘ

Nghị Ruvết vừa cho biết rằng trụ sở của Hội Đồng Đô Thiềng hách hơn cả trụ sở Hạ Bộ sẽ được xây cất với 300 triệu kinh phí đợt đầu 100 triệu và được biểu quyết xử dụng và 2 đợt kế sẽ lục tục xuất tiếp.

Đáng hoan hô các đảng nghị hờn là việc lo lãng xây cất trụ sở để ra vào cho khoái cái thân xác được các nghị say sưa nhất loạt biểu quyết giữa tiếng gió rít, sóng găm và tiếng kêu gào thảm thiết của đồng bào 6 tỉnh miền Trung đang bị nước dâng lòi cuốn biệt tích biệt tâm cả thân nhân lẫn gia sản !

Nhân vụ này nhớ lại chính sách của chính phủ An Độ đạo nào, chủ trương dẹp quách mọi công tác kiến trúc qui mô và mỹ thuật, dồn mọi khả năng tài chánh để cung phụng đủ phần binh mĩ và trường học cho mấy triệu dân, rồi phục mấy ông nghị đê thiềng xứ mình hết nước !

Nền tài chánh quốc gia có phải kiệt quệ vì trò cúp viện trợ đây ma giáo của anh bạn đồng minh chỉ là điều phụ.

Điều chính yếu là nếu có đỏi thì đóng cửa găm xưởng, bẻ ngoài phải chứng minh cho bọn xỏ lá nó biết rằng chúng ông dếch có nghèo, chúng ông đư xin bằng chứng là trụ sở Hội Đồng Đô Thiềng của Cộng Huê Giao Chỉ sẽ hách cỡ Tòa Bạch Ốc là cái chắc.

Đồng bào miền Trung có đỏi thì hân từ từ, đi đầu mà vôi, nay mai sẽ có phái đoàn Hội Đồng Đô Thiềng ra tận nơi quan sát đê có đỏi lời... an ủi cho ấm linh hồn đồng bào !

Giá kếp này được vinh hạnh làm nghị viên thì nhất định sẽ hăm từ thiếu đỏi dành 300 tẻ kia sung vào quỹ cứu trợ đồng bào miền Trung tụt suyt. Nếu nay mai cụ Đê Nhiều có phút HĐĐT «a la póoc» thì rủ nhau ra găm cầu Mống hợp cho nó... «niêm sis hơn !

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM VỚI FAN JET BOEING 727

* Phi cơ tời tân □ 106 Hành khách □ 900 cây số giờ □ Tiếp đãi nồng hậu □ Thức ăn chọn lọc

SAIGON — HONGKONG — TAIPEI — OSAKA □ TOKYO — VIENTIANE — BANGKOK — PHNOMPENH — KUALA-LUMPUR — SINGAPORE — MANILA.

Trạm vé Quốc Tế
116, NGUYỄN HUỆ — SAIGON

ĐT 91.624 — 91.625 — 91.626 — 92.446 — 92.447
90.370 — 90.371 — 90.372 — 90.373.

CẢM CÚM — SỢ MÙI — NHỨC ĐẦU
— NHỨC RĂNG — ĐAU NHỨC

BẤP THỊ
HẦY UỐNG
RHUMEX

(Bán tại các nhà thuốc tây)

Nhãn Hiệu Con Voi

Có bán tại các nhà thuốc tây

Biếng ăn ! Mất ngủ !

HẦY UỐNG :

SIROP RÉACTIN (Beta)

— AN NGON — MAU DÓI
— LÊN CÂN NHANH CHÓNG
— ĐỀ NGỦ YÊN LẠNH
— TRỊ MỌI PHONG NGŨA.

(S.M. BYTQCS)

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

NỀN NGOẠI GIAO ANNAMTA BỊ «BỒI HỒ»

Nguồn tin từ nhà bếp của Viện Bao Công vừa mới bật mí rằng các Cụ Bao Công sắp sửa họp hành họp tôi để hỏi thăm sức khoẻ mẹ sử Đại sử sự đời của Annamta ở bên Lèo về nhiều chuyện bề bối mà không ít thì nhiều thế đít nào cũng có cái tội bờ lờ (làm sao tránh khỏi bờ lờ khi mà chuột sa đúng tú cái chính thuộc phiến thơm phưng phức?)

Ngoài ra các Cụ cũng còn tính đo lẹ nước mắm đem củ đưa hành dùm một số Sư Quán Annam ta tại Âu Châu, Úc Châu, Á Châu nữa.

Ấy thế là bỏ mẹ! Phen này sẽ lại có vô số nhưng ông ngoại con bị bôi gió trấu vào mặt, tha hồ mà làm trò cười cho các ngoại bang!

Nhưng mà các Cụ Bao Công ơi! Sao mà các Cụ làm cầm thế, bày đặt điều cha điều mẹ làm chi cho nó mệt thân già? Mấy cái sử quán Annamta là những đờ tham những bề bối, chuyện đó xưa như trái đất, ai lại không biết, biết rồi khổ lắm nói mãi?

Các cụ có bàn ra tán vô, mở xẻ giải phẫu khiến trách, cảnh cáo, phứt lơ căng anh này, đưa anh khác tới, rớt cuộc ở đời vẫn chỉ có thế mà thôi, bề bối tham những vẫn hoàn bề bối tham những, công lao của các cụ rồi cũng như đã trảng xe cát biển đông, nhọc lòng mà chẳng nên ông cán gì!

SAO KHÔNG HỎI THĂM CÁC HẠM BẢO LỤT

Nếu các cụ Bao công còn đủ gân cốt, thiết tưởng các Cụ chả cần gì phải vất vả mò mẫm tới tận các Sư Quán xa xôi để mà điều cha điều mẹ. Các cụ cứ việc đứng đình ra ngay ngoài Trung gần xích mà ngồi nhìn, thế đéch nào cũng vô được cả đồng Hạm. Mà vô được bọn Hạm này là dân gầy sẽ khoái các Cụ chỉ từ! Các Cụ chắc hẳn cũng chưa quên Miền Trung đã từng bị lụt nhiều phen rồi, và để nhớ nhất là những năm 1964, 1969, cả nước đã hồ hào nhau đá lạnh dùm lá rách" ừ ừ quyền tiền góp gạo để cứu trợ đồng bào nạn nhân bão lụt Miền Trung. Nhưng kết quả là nạn nhân cứ đói dài người ra, trong khi một thiếu số «ma le» đóp gọn hết, đừa nào đừa nẩy mạp thù lù! Dân nhà báo thấy chuyện chướng mắt la um làng nước, nhưng rồi cũng êm, chẳng ai thêm điều cha điều mẹ gì hết tron hết trời!

Bi chữ cũng lại sắp sửa như rứa đó, các cụ ạ! Hàng mấy trăm ngàn dân nghèo Miền Trung sau cơn bão lụt hiện đang thì hành triết đề "4 không": không nhà, không gạo, không áo quần, không tiền, và vừa mới thấy người ta vẽ ra nào là nhà, nào là gạo, nào là áo quần, nào là tiền, bà con ngoài nó mừng hết lớn đấy các Cụ ạ!

Nhưng nếu cứ xem hình vẽ mãi, trong khi các món thứ thiết chui lọt vào túi áo khi của Hạm, thì có lẽ bà con đến phải cầu trời khẩn Phật xin cho thêm 1 trận bão lụt nữa, để lần to chức cứu trợ sau may ra sẽ khá hơn!

Các Cụ Bao Công có nghĩ vậy chăng?

TAM ĐẠI NHỤC

Cứ mỗi lần có vụ thiên tai bão lụt hoặc hỏa hoạn xảy ra tại Giao Chi quốc chúng ta, là y như cái danh từ «ấn cấp» lại được nhắc nhở đến. Nhắc nhở nhiều lần và không kém độ khẩn trương.

Người ta không nhớ cái thuần phong mỹ tục này này nời từ bao giờ, nhưng có điều càng ngày nó càng tỏ ra được bành trướng rất đáng khích lệ. Chẳng thế sau trận bão Hester vừa qua, 6 tỉnh thuộc QK 1 bị tàn phá rừng rợn và đã xô đẩy hàng trăm ngàn đồng bào lâm vào cảnh đói rét khổ sở là thế, mà bọn ăn cắp vẫn nhân tâm, «ấn cấp» đợc như thường thì hỏi ai không phục? Đáng khâm phục hơn nữa, các nhân vật ăn cắp này lại toàn là bậc danh giá cả! Một ông quan đầu quân

đại diện cho chánh quyền, 1 ông cố đạo đại diện cho đảng thiêng liêng, và 1 bà chánh thất của 1 quan dân cử đại diện cho... dân đen. Thật là đầy đủ tam đại nhục: Nhục quốc thể, nhục tập thể, và nhục... thân thể.

Bởi vậy chỉ có 1 biện pháp duy nhất để rửa sạch cái nhục tam đại này, là mang phơ ráo tụi ăn cắp cho chúng sớm được xuống hợp mật với ông cố nội ở dưới 9 tầng địa ngục.

CHỊ EM TA ĐỪNG LO ĐÀU VẪN SẼ HOÀN ĐẦY

Chuyến viếng thăm mới đây của viên bộ trưởng Quốc Phòng Mèo tại cường quốc Anam quả đã khiến giới chị em ta lo lắng kinh khủng. Vì tin tức nhứt trình cho biết rằng trong chuyến viếng thăm bắt từ này, bộ trưởng «Le» tính sẽ rút hết quân Da Đò về cố quốc, chỉ để lại khoảng vài ba chục ngàn cố vấn thôi. Mà nếu cái âm mưu chó đẻ này quả trở thành sự thực, thì hàng họ chị em ta sẽ ế ảm thấy rõ, bao từ chị em ta sẽ lép kẹp không sao tránh khỏi. Vấn đề thống cảm niềm lo âu to bự kể trên của chị em ta, bọn C.O đã tìm ra được 1 biện pháp «cứu nguy» rất hay, có thể giúp chị em ta tạm yên lòng thêm vài ba niên nữa.

Số là theo nguồn tin C.O thấu lượm được, thì binh lính Da Đò sẽ còn ở lại. Anamta ít nhất cũng 100 ngàn tên chứ không phải rút sạch tấc tấc. Như vậy so với trước kia chúng cũng đã sụt mất 400 ngàn đừa và sự thiệt thòi vĩ đại của chị em ta. Bởi vậy để bù đắp vào cái lỗ rỗng vô cùng bự ấy, có 2 cách: 1 là các chị em sẽ phải tăng giá «dù» lên gấp năm, trước kia có đủ 500 ngàn tên thì mỗi dù chỉ giá 1 xin thôi, nhưng nay phải thành 5 xin 1 dù để kêu bằng «bồi hoàn phụ trội» dùm 400 ngàn tên đã xách đít về nước.

Nếu cách này xét ra hơi khó, vì sợ Mèo nó giờ trò kẹo quay sang may tay ít chịu đi «dù»: thì chị em sẽ áp dụng chiến thuật thứ hai là bắt chúng phải «một người làm việc bằng 5». Rất dễ dàng cứ sau mỗi dù vừa hoàn tất, chị em lại ngâm cho tụi nó uống 1 ly rượu có pha thêm chất «đặc biệt» để bắt chúng phải tiếp tục lao động đủ 5 phứa mới tha cho. Chất đặc biệt rất hữu ích này cũng đừng sợ thiếu. Chị em cứ chịu khó đến hỏi kẻ cụ viện trưởng Bất Lương miệt công trường Lam Sơn là ra ngay. Thiệt mà!

QUAN ĐÒ TRƯỞNG SI NOA

Theo Hiến Pháp 9 nút của cộng hòa Annamta, trong năm nay những viên chức Đò Tỉnh Thị trưởng sẽ phải do dân mà ra chứ không do nhà nước chỉ định nữa. Nghĩa là dân đen các ké sắp lại được o bế kịch liệt, vượt ve cứng nưng 1 cách khoái tỉ vô cùng. Để chỉ bỏ mỗi lá thăm cho ông X hay cho bà Y là nhân vật mà mình cảm thấy đả có công năng bi đội đĩa mình hung hãn nhất, Dĩ nhiên màn nâng đội đĩa sắp tới đó không thể là 1 sự nâng đội suông tinh. Bởi cái chức trưởng được bầu nó vừa vừa hiểm hoi vừa quan trọng quá, nào phải lơ mơ. Thế nên ngoài những lời hứa hẹn vung vít, ngoài sự chiêu chuộng cử tri còn hơn chiêu chuộng bố mẹ già; các anh các chị ứng cử viên Đò Tỉnh Thị Trưởng còn phải chỉ địa dài dài là cái cẳng. Danh từ chuyên môn kêu bằng mua phiếu vậy. Một sự mua phiếu sẽ tốn kém gấp triệu lần những kỳ bầu nghị hôn nghị cục, hay những đảo kếp hai viện Thượng Hạ Bộ. Dân Giao Chi O-ri-gin sẽ khó lòng đủ sức chịu đựng trừ các đồng bào Giao Chi gốc Si-Noa. Chẳng thế mà tuần rồi dư luận cả nước đã kịch liệt sôn sào về nguồn tin trong 1 tương lai không xa, cường quốc Annamta sẽ có nhiều quan đầu tỉnh, quan đầu thị xã là dân Ba Tàu. Nhất là tại Đò Thành, hòn ngọc đầy bụi bặm và khói xe nhất Viễn Đông, thủ đô hoa lệ vì lưu đạn cay vô địch Đông Nam Á này, thì cái sự có 1 quan Đò Trưởng Ba Tàu lại càng nhiều phần chắc chắn lắm. Vì nghe

ĐA DANH cầm tròn

đầu từ khuya rồi, mặc dầu luật bầu cử Đò Tỉnh thì Trưởng còn trong bào thai «nhà nước» chưa được giao cho cuộc hội lập thủ tục khai sinh, nhưng mấy bố tí phú Si Noa tại Chợ Lớn đã bí mật mở một cuộc họp nội bộ để «bầu trước» 1 người ra nắm chức Đò trưởng Sg. Và nhân vật tí phú Si Noa được chọn đó tuy mới chỉ qua vòng sơ kết thôi, nhưng chắc chắn sẽ «đắc», «chăm phần chăm», bởi lẽ «Người» sẽ có 1 lực lượng hùng binh «Đức Thánh Trần» vô cùng đông đảo yểm trợ sau lưng.

Riêng bọn C.O không hề ngạc nhiên chút nào nếu sự việc bên trên sẽ trở thành sự thật. Bởi vì nó bắt buộc phải trở thành sự thật như thế. Từ lâu rồi, chính bọn CO đã từng tiên đoán: Không những mấy cái ghế đầu bộ 1 đầu tỉnh, hoặc đảo kếp Thượng Hạ bộ, sẽ lọt vào tay đồng bào Anam gốc Si Noa đa số, mà còn cả ngày cả ngôi vương nữa cũng sẽ hân hạnh được một anh Ba Tàu phom phom đặt đít lên không chừng, nếu ngay từ bây giờ người Anam không biết bảo nhau đừng thêm ăn hối lộ của dân Si Noa. Dù bất cứ dưới hình thức nào và dù nó thơm tho ngon lành cách mấy!

NỀN KINH TẾ TU BIN

Ông Tổng kinh hải Phạm kim Ngọc vừa đưa ra 1 sự ví von hết sức xác đáng khiến cả nước ai cũng phải khâm phục.

Theo sự ví von của Tổng Ngọc, nền kinh tế Annamta từ trước đến giờ không khác gì cái xe tu bin, mà viên trợ Mèo chính là xăng nhớt vậy. Tu Bin mà thiếu xăng nhớt tất nhiên sẽ trở thành xe vô dụng, vì máy móc sẽ ngưng cử tí không thể nào hoạt động được nữa. Điển nghĩa cho rõ hơn, nhà KT tài danh Phạm kim Ngọc muốn nói rằng dân An Nam mà thiếu tiền Mèo 1 ngày là bỏ mẹ sớm, sẽ chết đói nhân rằng cái một. Vậy phạm là dân An Nam thì ai cũng có bốn phen nhớ ơn Mèo đời đời, tựa hồ tu bin các loại nhớ ơn xăng nhớt vậy!

Lời ví von thật hay chính bọn CO xưa nay chỉ quen móc máy xô xiên thiên hạ chứ ít chịu phục ai ra mặt, mà phen này cũng phải khen ông Tổng Ngọc ăm cả lên, khen ở sự thành thật «biết mình biết người» của ông nữa. Vì nếu quả thật nền kinh tế Annamta xưa nay đứng như 1 cái tu bin, chỉ cần xăng nhớt tiếp tế vô là ai lái cũng chui, thì cái sự hiện diện của ông Tổng Ngọc từ mấy năm nay tại bộ kinh hải đã được chính mồm ông thú nhận là rất thừa.

THỐNG NHẤT CHIA BAI

Mấy bữa qua 1 nguồn tin si... chùa Ấn Quang đã khiến tâm can tí phở của nhiều đệ tử thuần thành bị 1 phen hấn động dữ dội: Thầy Thiện Minh và thầy Mãn Giác đã quyết định ly khai khỏi chùa ta, để thiết lập hẳn 1 khối riêng dạng hương đư huệ oản chuỗi cho được nhiều hơn.

Nếu tin trên quả là 1 sự đứng đắn có bảo kê, thì từ nay giáo hội Phật giáo Thống Nhất sẽ trở thành cái thế chia 3 chân vạc rõ ràng y hệt tuồng tam quốc nước Tàu vậy: Thế Quốc Tự, Thế Ấn Quang và Thế... Mục bất đồng!

Dĩ nhiên cả ba cái «thế» trên khó lòng dung dưỡng nhau được, tuy cùng ôm chung mác «Thống Nhất». Rồi đây chắc sẽ diễn ra nhiều trận gió tanh mưa máu giữa quý thầy, và sẽ kéo theo cả đám đệ tử trung kiên cùng ngụp lặn luôn vào vòng mưa máu gió tanh ấy là cái cẳng. Ô hô, lạnh thay!

Quản lý: HOÀNG THỊ QUÝ

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 20đ. Một tháng 80đ. Một năm 820đ.

(Số tiền in này là giá bán)